

ЛИНДА ХАУЪРД УБИЙ И КАЖИ

Част 1 от „Джон Медина“

Превод от английски: Дори Габровска, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

13 февруари,

Вашингтон, област Колумбия

Декстър Уитлоу старателно облепи кутията с тиксото, което предния ден бе откраднал от универсалния магазин. Докато бе там, бе свил и един черен маркер и сега внимателно изписа с печатни букви адреса върху кутията. Захвърли тиксото и маркера на земята, пъкна кутията под мишница и тръгна пеша към най-близката поща. Тя беше само на една пресечка разстояние, а и времето бе по-меко от обичайното за февруари, някъде към пет градуса над нулата.

Ако беше конгресмен, замисли се той намусено, нямаше да му се налага да плаща пощенските разноски.

Белезникавото зимно слънце огряваше тротоара. Със сериозни изражения правителствени чиновници вървяха забързано, развявайки дългите си тъмни палта, уверени в собствената си значимост. Ако някой ги попиташе какво работят, никога не биха казали: „Счетоводител съм“ или „Секретар“, въпреки че навярно вършеха точно това. Не, в този град, където общественото положение диктуваше всичко, хората казваха: „Работя за правителството“ или: „Работя в Министерство на финансите“, или, ако се бяха самозабравили напълно, отговаряха със съкращения, например МО, сякаш всички трябваше да знаят, че това означава Министерство на отбраната. Декстър специално смяташе, че всички те трябва да носят табелки, че работят в МТ — Министерство на тъпанарите.

О, столицата на страната! Властта се носеше във въздуха и го парфюмираше като букет от някакво рядко срещано вино и всички тези глупаци се бяха замаяли от него. Декстър ги оглеждаше със студен поглед. Мислеха си, че знаят всичко, но не знаеха нищо.

Не знаеха какво представлява истинската власт, дестилирана до най-чистата ѝ форма. Мъжът в Белия дом можеше да дава заповеди, които да причинят война, можеше да се суети около малкото куфарче, което някой сътрудник държеше винаги наблизо, и да разпорежи

изстрелването на бомби, които да убият милиони, но той би възприел смъртта на тези хора безразлично и дистанцирано. Декстър бе опознал истинската власт, когато беше във Виетнам, бе я усетил на върха на пръста си, когато натискаше спусъка. Беше изчаквал жертвите си дни наред, легнал неподвижно в калта или в парещи плевели, без да обръща внимание на буболечките, змиите, дъжда и глада, издебвайки подходящия момент, когато мишената му ще се появи наблизо и центърът на мерника му ще се озове точно където трябва. Тогава цялата власт бе в неговите ръце, умението да даваш или отнемаш живот, да натиснеш спусъка или да не го направиш, когато целият свят е изчезнал и сте останали само двама — ти и мишената ти.

Най-незабравимият момент от живота му беше денят, когато наблюдателят го бе насочил към короната на едно дърво. Когато нагласи мерника си, откри, че гледа право в друг снайперист, на вид руснак, опрял оръжие на рамо и опитващ се да се прицели. Декстър го изпревари със секунда и успя да стреля пръв. Само миг и руснакът щеше да го изпревари, а старият Декстър Уитлоу сега нямаше да се наслаждава на вашингтонския пейзаж.

Зачуди се дали руснакът бе успял да го види, дали е имало частица от секундата, когато е осъзнал какво ще стане, преди куршумът да се забие в челото му. Не би могъл да види куршума, независимо от всички специални ефекти, с които Холивуд се опитва да докаже обратното. Никой никога не вижда куршума.

Декстър влезе в топлата поща и застана на опашката от чакащи пред гишетото. Нарочно бе дошъл по обяд, когато има най-много хора, за да е сигурен, че няма да се намери някой изтормозен пощенски служител, който да го запомни. Не че в него имаше нещо за помнене, освен студения и безизразен поглед, но той не обичаше да рискува. Умението да е винаги нащрек му бе помогнало да оцелее във Виетнам и през следващите двайсет и пет години, след като се бе върнал в истинския свят и бе оставил онзи ад зад гърба си.

Нямаше вид на богат човек, но не приличаше и на скитник. Палтото му беше с две лица. Едната страна, която сега бе навън, беше от здрав кафяв туид, леко поовехтял. Другото лице, което носеше, когато оставаше по-дълго по улиците, беше с крпки и изпокъсано, точно като палтата на скитниците. Палтото беше добър и евтин начин

за прикритие. Снайперистите винаги знаят как да станат незабележима част от пейзажа.

Когато дойде редът му, той постави кутията на гишето, за да я претеглят, и извади няколко дребни банкноти от джоба си. Колетът бе адресиран до Жанет Уитлоу, Кълъмбъс, Охайо. Жена му.

Зачуди се защо не се бе развела. По дяволите, може и да го е направила, не й се бе обаждал от две-три години, може и повече. Опита си да си спомни последния път...

— Долар и четиридесет и три — каза чиновникът, без дори да вдигне поглед към него, и Декстър подаде два долара. Прибра рестото и напусна пощата така незабележимо, както бе влязъл.

Кога наистина бе говорил с Жанет за последен път? Може би преди три години. Или пет. Не обръщаше особено внимание на календарите. Опита се да си представи на колко години е станала дъщеря им. Двайсет? Беше родена в годината на офанзивата при Тет. Тогава ли беше? Шейсет и осма или шейсет и девета, някъде там. Кое то правеше... по дяволите, тя беше на дваайсет и девет. Малкото му момиченце приближава трийсет! Сигурно вече е семейна и има дечица, което означаваше, че той е станал дядо.

Не можеше да си я представи пораснала. Не бе я виждал поне от петнайсет години, може и повече, и в съзнанието си винаги си я представяше седем-осемгодишна, слабичка и срамежлива, с големи кафяви очи и постоянно прехапала долната си устна. Винаги му говореше шепнешком, и то само когато той я питаше нещо.

Трябваше да бъде грижовен баща, по-добър съпруг на Жанет. Трябваше да направи много неща в живота си, но това, че обръщаше поглед назад сега и си даваше сметка за всичко, не променяше нещата — не можеше да се върне и да поправи стореното. Оставаше му само да съжалява, че не го е направил.

Но Жанет не бе спряла да го обича, дори когато се върна от Виетнам така студен и безразличен, променен завинаги. В нейните очи той си бе останал все същото избухливо и проникателно момче от Западна Вирджиния, в което се бе влюбила и за което се омъжи. За нея нямаше значение, че това момче бе умряло в дивата джунгла и мъжът, който се бе върнал на негово място, бе напълно непознат, ако се изключи външността.

Единствените моменти, когато се чувстваше жив оттогава насам, бяха, когато държеше пушката в ръцете си, взрян в мерника, и усещаше прилива на адреналин, който изостряше всичките му сетива. Абсурдът бе, че точно това, което го бе убило, бе единственото, което го караше да се чувства жив. Не пушката. Макар и най-съвършеното и предано човешко творение, тя си оставаше един предмет. Не, това, което го караше да се чувства жив, бе умението, преследването, усещането за власт. Той бе снайперист, дяволски добър снайперист. Мислеше си понякога, че пак би могъл да се върне при Жанет. Обикновено анализираше нещата с години закъснение.

Беше очистил много врагове и бе убил един човек.

Разграничението бе ясно в съзнанието му. Войната си бе война. Убийството бе нещо съвсем различно.

Спря при един уличен телефон и извади няколко монети от джоба си. Вече бе запомнил номера. Пусна монетите и набра. Когато отсреща вдигнаха слушалката, той произнесе отчетливо:

— Казвам се Декстър Уитлоу.

Беше пропилял живота си, плащайки за престъплението, което бе извършил. Сега беше ред на някой друг да си плати.

ВТОРА ГЛАВА

17 февруари,

Кълъмбъс, Охайо

Когато вечерта Карън Уитлоу се върна вкъщи от работа, колетът лежеше на малката веранда пред входа. Фаровете на колата ѝ го осветиха за момент, докато паркираше на алеята, но Карън се чувстваше толкова уморена, че съдържанието на пакета не пробуди у нея никакво любопитство. Взе тежката платнена торба, в която бе поставила дамската си чанта, разни документи, дреболии, свързани с професията ѝ, и с обичайното усилие се измъкна от колата. Чантата се закачи за скоростния лост, после за кормилото, най-накрая Карън изруга тихо и я освободи, при което удари болезнено хълбока си. Закрачи в снега към верандата, а зъбите ѝ затракаха от студ, защото леденостудената киша влизаше в обувките ѝ. Трябваше да си обуе ботушите, но когато дежурството ѝ бе свършило, се чувстваше прекалено изтощена, за да направи каквото и да било, освен да се качи на колата и да се прибере.

Кутията бе подпряна на прага. Карън отключи вратата, протегна се да светне лампите и чак тогава се наведе да вдигне пакета. Не беше поръчвала нищо, сигурно бе пратка, доставена на погрешен адрес.

Къщата бе студена и тиха. Сутринта беше забравила да остави някоя лампа светната. Не обичаше, като се връща, да заварва къщата потънала в мрак. Това само ѝ напомняше отново, че майка ѝ вече не е тук, че не ще ѝ отключи, а тя няма да усети апетитния мирис на приготвяната вечеря, нито пък ще чуе как Жанет си тананика в кухнята. Телевизорът щеше да работи, без никой да го гледа, но Жанет обичаше нещо да ѝ шуми. Независимо колко късно се връщаше Карън и колко уморена се чувстваше, винаги бе сигурна, че майка ѝ ще я посрещне с топла вечеря и с усмивка.

Допреди три седмици.

Беше станало толкова бързо. Една сутрин Жанет се оплака, че се чувства схваната и я тресе, и сама си постави диагноза простуда.

Звучеше отпаднало и когато Карън премери температурата ѝ, имаше само трийсет и седем и две, така че наистина бе вероятно да е простуда. По обяд Карън ѝ се обади да провери как се чувства и въпреки че Жанет кашляше по-лошо, продължаваше да твърди, че само е изстинала.

Когато Карън се върна вкъщи онази вечер, от пръв поглед разбра, че не става въпрос за простуда, а за грип — майка ѝ се бе свила на канапето, увита в едно одеяло, но въпреки това трепереше от студ. Температурата ѝ бе трийсет и девет и четири. Карън я прислуша и дочу доста обезпокояващи звуци: и двата дроба бяха пълни с кръв.

Карън винаги бе смятала, че най-голямото предимство в това да си медицинска сестра е, че се научаваш как внимателно да принудиш хората да направят, което искаш от тях. Въпреки че Жанет настояваше, че само се е простудила и е глупаво да се ходи в болница заради някаква си простуда, Карън бързо се приготви и само след петнайсет минути Жанет бе топло увита и настанена в колата.

Снегът валеше обилно. Карън винаги бе харесвала снега, но сега той вече ѝ напомняше онази нощ, когато бе карала през виелицата, едва различавайки пътя пред себе си, и бе слушала как майка ѝ все по-трудно си поема дъх. Успя да стигне до болницата, където работеше, спря пред входа за спешни случаи и натиска клаксона, докато не дойде помощ. Единственият ѝ спомен от онази нощ, освен снега, бе легналата на белите чаршафи Жанет — дребна, някак смалила се и постепенно губеща съзнание, въпреки че Карън не спираше да ѝ говори.

Остра вирусна пневмония, бяха казали лекарите. Развиваше се бързо, пораждайки всички вътрешни органи един по един, така че кислородът все по-малко достигаше до тях. Жанет умря само четири часа след като бяха пристигнали в болницата, въпреки че лекарският екип се бе борил трескаво да победи вируса.

Смъртта бе свързана с толкова много грижи. Трябваше да се попълват формуляри, да се подписват документи, после да се носят на други служители. Трябваше да се обади по телефона на доста хора, да вземе много решения. Трябваше да избере погребална агенция, траурна служба, ковчег, рокля, с която да бъде погребана майка ѝ. Трябваше да е любезна с разни хора — за бога! — приятелките на майка ѝ, които се отбиваха и които донесоха толкова много храна,

колкото Карън никога не би могла да изяде. Дойдоха и нейни собствени колежки, няколко съседни. В гърлото ѝ бе заседнала буца, а очите ѝ пареха. Не можеше да плаче пред всичките тези хора, но вечер, когато бе сама, не можеше да спре.

Издържа погребалната служба и, въпреки че винаги тези обреди ѝ се бяха стрували варварски, сега разбра смисъла на този ритуал на прощаването — една церемония за раздяла с милата жена, която никога не бе искала много от живота и винаги се бе задоволявала с обикновените радости. Молитвите и псалмите отбелязаха края на нейния живот, като му отдадоха дължимото.

Оттогава Карън някак си избутваше дните, но само толкова. Мъката ѝ още бе горчива и неутешима, бе загубила интерес към работата си. Толкова дълго тя и Жанет бяха свързани в едно цяло — двете срещу целия свят. Първо Жанет бе работила, бе се трудила неуморно, приемайки всяка работа, която можеше да намери, за да имат покрив над главата и Карън да получи добро образование. После бе дошъл ред на Карън да работи и Жанет да си отдъхне, да прави това, което ѝ доставяше най-голямо удоволствие: да се върти из малката им къща, да готви, да пере, да гради топлото гнездо, което никога не бяха успели да имат.

Но всичко това си бе отишло. На Карън ѝ бе останала само тази празна къща и тя си даваше сметка, че не може да остане да живее в нея още дълго. Днес се бе решила да се обади на агенция за недвижими имоти и бе обявила къщата за продажба. Щеше да ѝ е по-лесно да живее в апартамент, отколкото постоянно, ден след ден, да се сблъсква със спомените си.

Кутията не беше тежка. Карън я задържа под мишница, докато затвори и заключи вратата, после остави тежката чанта на един стол. Завъртя кутията към светлината, за да прочете надписа. Нямаше обратен адрес, но за получател бе изписано името на майка ѝ. С големи печатни букви бе изписано „ЖАНЕТ УИТЛОУ“. Болка прониза гърдите на Карън. Жанет рядко поръчваше нещо, но когато го правеше, бе като дете преди Коледа — очакваше пощата с нетърпение и грейваше от радост, когато колетът най-после пристигнеше.

Карън отнесе кутията в кухнята и разряза тиксото с един нож. Отвори капака и погледна вътре. Имаше някакви листове и малка тетрадка, прихванати заедно с ластик. Отгоре лежеше сгънат лист

хартия. Разгъна го и бързо погледна в долния му край, за да види кой е подателят. Небрежно надрасканото „Декс“ я накара да върне листа в кутията, без да го прочете.

Скъпият стар татко. Не се бе обаждал на Жанет от поне четири години. Самата Карън не бе говорила с него, откакто бе станала на тринайсет, когато ѝ се бе обадил да ѝ честити рождения ден. Беше пиян, а рожденият ѝ ден не бе дори в близките месеци и Жанет бе плакала цяла нощ след разговора със съпруга си. Това бе денят, когато цялата тъга, объркване и горчивина на Карън се бяха превърнали в омраза, и от този момент нататък дори и да си беше вкъщи при малкото случаи, когато той се обаждаше, тя отказваше да говори с него. Това разстройваше Жанет, но според Карън да се сърдиш на някого бе много по-малка беда от това да изоставиш жена си и детето си. Затова бе непоколебима.

Остави кутията на масата и се замъкна до спалнята, където се съблече, изоставяйки измачканата си зелена униформа на пода. Краката я боляха, главата я болеше, сърцето я болеше. Извънредните часове, които работеше — от шест сутринта до шест вечерта, ангажираха мислите ѝ, но засилваха депресията ѝ. Чувстваше се така, сякаш не е виждала слънчева светлина от седмици.

Измъкна измръзналите си крака от мокрите обувки, бързо облече един анцуг и обу чифт вълнени чорапи. Беше ѝ студено и бе скапана. Замечта си с копнеж за слънце и топлина. Някога, когато е била само на две години, са живели известно време във Флорида. Карън всъщност не си спомняше нищо от онова време, но когато затвореше очи, все още усещаше чудесната топлина и спомена за дългите дни под великолепно слънце. Жанет често бе говорила за Флорида с копнеж в гласа си, защото онези дни са били относително щастливи. После Декстър бе отишъл във Виетнам и вече никога не се върна истински при тях. Жанет се бе прибрала в планините на Западна Вирджиния, за да е близо до роднините си, докато чака съпругът ѝ да се завърне от странстванията си, молейки се той да остане невредим.

Но едно негово пътуване прерастваше в друго, после в следващо и мъжът, който най-накрая се появи на вратата им, не бе същият, който бе заминал. Карън ясно си спомняше онези дни. Той седеше мрачен, често се запиваше и тя постоянно го заобикаляше на пръсти, за да не предизвика гнева му. Той се бе озлобил и дори непоклатимата любов

на Жанет не можеше да го задържи. Започна да изчезва, първо за по ден-два, после дните станаха седмици, седмиците — месеци, и един ден Жанет осъзна, че той си е отишъл завинаги. Карън си спомняше, че много нощи тя бе плакала във възглавницата си.

Преместиха се от Западна Вирджиния в Охайо, за да може Жанет да си намери по-добра работа. Декстър се обаждаше от време на време, изпрати две-три писма и дори веднъж се появи лично. Карън не го видя, беше си тръгнал, преди тя да се върне от училище, но вече бе достатъчно голяма, за да познае по грейналото лице на Жанет, че родителите ѝ са били заедно в спалнята. Това бе станало преди десет години и Жанет не видя повече мъжа си. Но тя не бе спряла да го обича. Карън не можеше да я разбере, но приемаше постоянството на майка си. Жанет обичаше безгранично дори съпруга, който я бе изоставил.

Карън хапна студена овесена каша и си заповяда да вземе писмото отново.

„Жани, това тук са някои мои стари документи.
Прибери ги някъде и ми ги пази. Може някой ден да
струват пари.

Декс“

И това беше всичко. Без поздрав, без „скъпа“, без „с любов“. Просто си бе изпратил боклуците и очакваше майка ѝ да му ги пази.

И тя би го направила. Жанет грижливо би изпълнила указанията и дори би запазила кратката бележка при отчайващо малката купчинка писма, която събираше от времето му във Виетнам.

Инстинктът на Карън ѝ подсказваше да изхвърли кутията на боклука. От уважение към паметта на майка си не го направи. Вместо това я отнесе в празната спалня на Жанет и я пхна в един от кашоните, в които бе прибрала вещите ѝ. Още не можеше да се раздели с нищо от тях и бе наела място в един склад, за да побере всичко, когато продаде къщата.

Опаковането бе почти приключило. Върху тоалетката бяха останали само няколко дреболии. Карън пхна и тях в кашона, затвори го и го залепи с няколко ивици тиксо.

С малко повече късмет къщата щеше да се продаде бързо, щеше да дойде пролет и тя отново щеше да види слънце.

ТРЕТА ГЛАВА

5 август,

Ню Орлиънс, Луизиана

Беше почти полунощ. Някой го следеше. Отново. Декстър Уитлоу извърна глава само колкото да долови някакво движение с периферното си зрение. Възбудата потече във вените му и той почти се усмихна. Нищо не можеше да се сравни с усещането от лова, дори и когато той самият бе плячката. Преследваха го от почти шест месеца и той с удоволствие използваше старите си умения, за да им се измъкна. Доста ги бе поизпотил с преследването, придвижваше се на зигзаг напред-назад из страната, като се появяваше само за малко в някой голям град, колкото отново да се обади по телефона. Не бе очаквал да е лесно и не бе разочарован, но познаваше добре своя човек.

След като първоначалното „Върви по дяволите!“ бе прозвучало в ушите му, Декстър бе подхванал играта на котка и мишка. Изнудването може да бъде не по-малко брутално от ампутация или по-деликатно от улов на пъстърва с тънка корда. Първо бе предоставил доказателствата си — само малка част от тях, само загатване за това, което може да излезе наяве, ако не се изпълнят определени условия.

Както бе очаквал, гълъбчето бе побесняло. Вместо да се изплаши, бе свикал всичките си кучета и ги бе насъскал срещу Декстър. Всеки на негово място досега би умрял, но Декстър бе прекарал три години във Виетнам, лазейки по корем, и се бе научил на търпение и стратегия, а и знаеше как да се скрие така, че нищо неподозиращите хрътки да минават точно под носа му, без да го разпознаят. Точно като във Виетнам.

Декстър си прекарваше страхотно. Не се бе чувствал толкова развълнуван и жив, откакто бе погледнал в оптичeskия си мерник, бе видял руснака, който се целеше в него, и бе осъзнал, че само частица от секундата ще определи кой от двамата ще оцелее.

Копоят, който го следеше сега, бе по-добър от останалите. Не по-добър от стария Декс, но достатъчно, за да се усети тръпката, помисли

си въодушевено той. По дяволите, той дори го познаваше, освен ако не бе сгрешил в предположението си — човекът, който сега го преследваше, бе самият Рик Медина, един от най-добрите агенти за специални поръчки на ЦРУ преди двацет и пет години в онези зелени ловни полета. Онова бе друго време и друг свят, а ето ги сега двамата, същите стари играчи и същата стара игра на криеница.

Декстър потъна в сенките и замръзна на едно място, изчаквайки преследвачът му да направи следващата си стъпка. Някой по-непредпазлив човек първо би стрелял и след това би проверил самоличността на убития, но този тук не бе глупак. Ако Декстър не знаеше, че го следят, едно прибързано убийство по погрешка би изпратило истинския преследван вдън земя и биха минали седмици, преди отново да го открият. А не можеше да се пренебрегне и фактът за нежеланото внимание от страна на ченгетата. Вярно, че те в повечето случаи не се вълнуваха кой знае колко от неочакваната кончина на някой скитник, дори и тя да е причинена от куршум в мозъка. Но човек никога не знае, може да не са претоварени точно този ден и да си търсят някакво развлечение или пък на местопрестъплението да цъфне някой телевизионен екип и заради прожекторите полицаите да се юрнат да разследват, колкото и да ги мързи.

Декстър чакаше. Бавно, с недоловими движения той намаза лицето и ръцете си с кал, за да не се открояват като бледи петна. После сведе глава и остана неподвижен, уверен, че е практически невидим за всеки, който би се втренчил в сенчестата алея.

След няколко минути се вслуша в шума на стъпките, които приближаваха. Вероятно бе ловецът или някой скитник. Декстър не помръдна. Стъпките спряха. Декстър си представи какво би видял някой, взрял се в алеята: разпилени боклуци, счупени бутилки, воняща купчина, недостатъчно голяма, за да прикрие човек. Само дето го прикриваше. По-рано през деня бе валяло и сега по улицата проблясваха локви. Всички празни кашони, които се намираха по алеята преди няколко часа, сега бяха прибрани, за да осигурят нечий подслон от дъжда. За един обикновен ловец алеята би изглеждала празна и необещаваща, но Медина не бе обикновен ловец. Той се бе обучавал във Виетнам и знаеше как да чака търпеливо, докато жертвата направи грешка. Е, в този случай, помисли си довольно

Декстър, щеше да му се наложи да чака дълго. Декстър Уитлоу не допускаше грешки, поне не такива. Може да бе съсипал всичко в живота си, но си бе останал първокласен ловец. Продължи да чака дълго след като шумът от леко провлачените стъпки се отдалечи. След известно време търпението му бе възнаградено — същият шум от стъпки се приближи и ловецът пак спря до алеята. Сравняваше как бе изглеждала преди с това как изглеждаше сега. Нищо не се бе променило. Успокоен, че жертвата му не е там, той тръгна пак със същата леко тътреща се походка, защото добрият ловец никога не изоставя маскировката си.

Заблуждаващата походка би могла да има успех, ако Декстър вече не бе виждал Медина да се влачи по същия пиански начин преди много години във Виетнам, когато се опитваше да подмами двама нахални младежи да излязат от кръчмата и да премерят силите си с него. Сайгонските момчета бяха сигурни, че онзи янки е пиан до козирката и не може да им направи нищо. Двамата се бяха специализирали в това да напиват американски войници и после да ги пребиват жестоко и да обират всичките им пари. Предната седмица един американски войник бе умрял от вътрешните наранявания, получени при побоя, и определен кръг хора сред американците бе започнал щателно издирване на двамата сайгонци.

Тъй като Рик Медина бе човекът, който ги откри и идентифицира, на него се падна честта да се разправи с тях. Два точни изстрела в главите биха свършили чудесна работа, но Медина бе пожелал първо да си поиграе.

Медина бе типичен американец, спретнат, симпатичен и слаб, с късо подстригана кестенява коса и идеално изгладен костюм, с който не се разделяше въпреки жегата. Беше интелигентен и дружелюбен, поне през повечето време. Когато нещо го вбесеше или когато изпълняваше задача, дружелюбието му изчезваше и в хладните му сини очи проблясваше жестокостта на убиец. Медина бе подмамил двете момчета в една тъмна алея навън. Те дори не опитаха да се прикрият, че го следят — толкова уверени бяха в безпомощността му. Нахвърлиха се отгоре му като хрътки на заек, но в последния момент заекът се бе извърнал рязко и всички следи от опиянението му бяха изчезнали. Ножът в ръката му бе с тъмно матово острие, така че да не отразява светлината. Двете виетнамски момчета май така и не го

видяха. Изведнъж усетиха изгаряща болка в телата си. Ръцете на Медина не спираха, правейки разрез след разрез, като оставяха кървави дири, но първоначално не достатъчно дълбоки, за да са смъртоносни. Медина ги бе накълцал двамата, като през цялото време им шепнеше нещо на собствения им език, така че те да не се съмняват какво им се случва и защо. Опитаха се да избягат, но откриха, че алеята е блокирана от неколцина американци с безизразни лица, всичките стиснали пистолети. Попадали в капан, обзети от истерия, вьетнамците се опитаха да се бият с Медина. Голяма грешка.

Рик Медина бе като автомат онази нощ. Режеше с механична прецизност, ножът му се стрелкаше в тъмнината и с всяко ново движение някоя част се отделяше от телата на жертвите му — ухо, пръст, нос. Двамата вьетнамци не спряха да пицят оглушително, докато не ги довърши. Преряза гърлата им с по един умел замах и най-после пусна нещастниците на земята. Прескочи труповете и се присъедини към мълчаливата групичка в края на алеята с безизразно и спокойно лице.

Медина си бе тръгнал сам, бе отказал предложението да отиде да пийне с цялата компания и когато се появи на следващия ден, си бе отново старият дружелюбен Медина — убийствата бяха останали някъде зад гърба му.

Точно това бе необикновеното в Медина, помисли си Декстър. Можеше да бъде безсърдечен убиец, когато обстоятелствата го налагаха, но не би убил никога без причина. Колкото и брутална да бе екзекуцията на двамата вьетнамци, тя бе точно това: екзекуция. Един урок, който трябваше да бъде предаден. След тази случка младите американски войници се радваха на по-голяма безопасност, когато обикаляха сайгонските барове и публични домове. Медина знаеше, че сам ще заплати цената за двете убийства, но бе приел това.

Каквато и линия да съществуваше в душата на Медина, той никога не я пресичаше. Всичките му убийства бяха в името на една определена цел. Декстър се замисли и осъзна, че уважава Рик Медина повече от всеки друг човек на света. Медина се придържаше към един свой морален кодекс, на който самият Декстър не бе останал верен — бе прекарал живота си, заплащайки цената за тази грешка.

Ако някой бе способен да го залови, то това бе Медина.

Така играта ставаше още по-интересна.

Декстър най-после се изправи. Хвърли поглед към осеяното със звезди небе и разбра, че са минали около два часа.

Време бе да се отърве от маскировката на скитник. Тя бе вършила работа доста дълго, но сега Медина бе подушил следата. Улиците и кухните за бездомни щяха да са първото място, където той щеше да го потърси, така че Декстър щеше да се постарее да не се появява там. Това не бе никак добре, скитниците можеха да си остават анонимни по начин, недостижим за останалите слоеве в обществото просто защото всички избягваха да ги поглеждат. Ченгетата също не си губеха времето с тях и, от своя страна, скитниците не обичаха да им разказват каквото и да било. Е, имаше и други маскировки, които можеха да му свършат почти същата работа. Номерът бе да се слее с общата маса, каквато и да бе тя.

Ню Орлиънс предлагаше най-различни възможности. Декстър прецени внимателно няколко от тях и тръгна по един заобиколен маршрут към френския квартал в центъра. Там винаги бе оживено, независимо от часа. След като прекоси напред-назад една и съща улица няколко пъти, за да се увери, че зад гърба му няма никой, той най-после достигна до периферията на френския квартал. През цялото време бе нащрек, готов да реагира и при най-малък признак, че някой го следи, но не забеляза нищо подозрително.

Тръгна право към Бърбън Стрийт, където бе пълно с туристи. Те се разхождаха по неравния паваж, току-що излезли от някой ресторант или бар и тръгнали към следващото забавление. Едни бяха очевидно пияни, други продължаваха да стискат пластмасови чаши с бира. Имаше някои отрупани с евтини бижута или карнавални маски, въпреки че най-скорошният карнавал бе след месеци.

Светлините на заведенията осветяваха мократа улица, от отворените врати на баровете се лееше джаз, който се сблъскваше с потанцувалните мелодии от стриптийз клубовете, където отегчени танцьори — и жени, и мъже, кълчеха бедра и се въртяха около пилоните, опитвайки се да изглеждат секси.

Една групичка наблизко избухна в смях — трима представителни млади мъже, хванали под ръка три бляскави млади жени, облечени в елегантни рокли. Докато Декстър ги наблюдаваше, един забързан мъж

подмина групичката и бързо сви в една от пресечките с портфейла на единия от мъжете. Никой от туристите не забеляза, че нещо се е случило. Те не забелязваха нищо, освен самите себе си. Декстър потрепери въпреки жегата на лятната нощ. Откакто се бе върнал от Виетнам, се чувстваше откъснат от света, но сега изведнъж усети, че е още по-далеч от всичко наоколо, чувстваше се сякаш никой не би го чул или забелязал, дори и да започнеше да вика с пълно гърло.

Това бе странно чувство и той отново потрепери. Вървеше по улицата, хвърляше по един бърз поглед през отворените врати на заведенията, чуваше музиката и смеха, които отекваха в далечината, и трополенето на конски подкови по паветата — в Ню Орлиънс все още имаше полицаи на коне. Декстър забърза, търсейки някоя тъмна пресечка, в която да се скрие за момент, за да се пребори с настроението, което го бе обзело. Но това бе френският квартал и малките пресечки водеха към дворовете на големи старинни къщи или към някой ресторант. И в двата случая не можеше да се скрие там.

Спомни си, че не е дошъл в центъра, за да се крие, беше избрал тази улица точно защото бе оживена и можеше да се слее с тълпите туристи. Само трябваше да прогони странното чувство, което го тормозеше, и да продължи постарому. Можеше изобщо да напусне Ню Орлиънс сега, когато Медина бе попаднал по следите му.

Медина. Декстър се замисли отново и осъзна какво го тревожеше. Медина не изпълняваше поръчките на когото и да било. Той имаше принципи. С годините наистина ставаха разни неща и хората се променяха, но Медина не би могъл да се превърне в наемен убиец, каквито и промени да бяха станали в живота му.

Това означаваше, че има три възможности. Първо: излъгали са самия Медина. Това бе най-лесното обяснение, но най-малко вероятното заради личността на Медина. Той не би допуснал някой да го мами и използва — ако откриеше това, той би си отмъстил без колебание.

Второ: Медина го търси, но нает от друг, неизвестен на Декстър човек. Може би тайната не бе така добре опазена, както бе предполагал той. Само Господ знаеше какво би могло да се постигне с разкриването ѝ. Тази възможност бе доста отвлечена, но както някой бе казал, дори и параноиците имат врагове.

Трето: Медина бе тук по съвсем друга причина. Било е чиста случайност Декстър да го види и познае.

Да, възможно беше.

Декстър достигна до „Света Ана“ и зави по нея, без да погледне към витрината на един магазин за вуду сувенири, покрай който мина. Това бяха някакви шантави гадости и само те му липсваха сега. Може би не трябваше да тръгва по друга улица — „Света Ана“ бе почти безлюдна.

В този момент Медина се появи точно пред него, вдигнал пистолет 22-ри калибър със заглушител.

Декстър спря и се взря в спокойните му сини очи. Неговият собствен пистолет бе пхнат в колана на кръста му и той знаеше, че няма никакъв шанс да успее да го измъкне. Смъртта се взря в него и в този момент Декстър си помисли за Жанет. Видя милото ѝ лице, спомни си как силно го прегръщаше последния път, когато я бе виждал, и сломен, си даде сметка колко много го бе обичала.

Погледна зад гърба на Медина и осъзна как е било организирано всичко. Имаше четвърти сценарий, за който не се бе сетил.

— Внима... — извика той, но пръстът на Медина вече бе натиснал спусъка и куршумът се заби в челото му, прекъсвайки всяка мисъл и говор.

Рик Медина се извъртя рязко и коленичи, предупреден от последните думи на Декстър Уитлоу. Той бе силен и движенията му имаха грацията на балетист, но бе на петдесет и шест години и рефлексите му вече бяха позабавени. Успя да стреля веднъж, преди два куршума да го уцелят в гърдите и да го съборят на земята. Той падна на тротоара и очите му останаха втренчени в трите фигури, които се надвесиха над него. „Използвали са ме — помисли си той яростно. — Излъгали са ме и са ме използвали.“ Усети нов пристъп на ярост, после престана да чувства каквото и да било.

Една кола спря до тротоара и багажникът ѝ се отвори. Тримата мъже бързо вдигнаха тялото на Медина и го напъхаха в багажника. Прибраха и пистолета му. Единият провери дали има нещо в джобовете на Декстър Уитлоу и поклати глава към другите двама. После всички се качиха на колата и бавно потеглиха тъкмо когато един мъж и една жена се появиха иззад ъгъла и тръгнаха към трупа на Декстър Уитлоу.

Двамата забелязаха мъжа на тротоара и жената дръпна съпруга си.

— Хайде да не минаваме покрай този пияница — каза тя.

Мъжът, който сам бе пийнал няколко коктейла, се съгласи и двамата пресякоха улицата.

След двадесетина секунди четири млади жени, олюляващи се на високите си токчета и стиснали здраво чантичките си, се появиха развеселени откъм Бърбън Стрийт, кикотейки се заради мъжкия стриптийз, който бяха гледали допреди малко. Кикотът им спря веднага щом видяха, че мъжът, който лежеше на тротоара, имаше дупка в челото.

Оглушителните им писъци накараха музиката и смехът наоколо да секнат. Хората се обърнаха да видят какво става. Няколко мъже се втурнаха да бягат, решили, че жените са нападнати. Заприиждаха още хора и това привлече вниманието на двойка патрулиращи полицаи на коне.

Ако Декстър Уитлоу бе жив, той щеше да им каже, че двадесетина секунди са цяла вечност, когато става нещо подобно. Свидетелите изчезват, уликите се губят и времето светкавично изтрива неволните следи, оставени от някого.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— По дяволите.

Детектив Частън потри небръснатото си лице и усети как наболата му брада одраска дланта му. Прозя се и отпи от горещото кафе, което един от полицаите от патрулната кола му бе подал. Беше три часът през нощта, което означаваше, че не бе спал и три часа. Бе настроен да мърмори, но се постара да прогони това настроение. Имаше прекалено силно развито чувство за самодисциплина, за да позволи недоспиването да пречи на концентрацията му. Щеше да си навакса със съня през следващата нощ, а горкият нещастник, който лежеше на тротоара, вече нямаше тази възможност.

Един от недостатъците да живее в центъра — освен първобитната водопроводна система — бе, че ако се случеше произшествие наблизо, той бе първият, който пристигаше на местопрестъплението — което означаваше, че случаят става негов. За бога, той бе дошъл пеша и въпреки това бе изпреварил следващия детектив, който се появи — Шанън — с цели две минути.

Колкото и зле да се чувстваше, пак бе в по-добро състояние от бездомника, който се вкочаняваше на тротоара. Марк примигна с парещи очи, огледа мястото на престъплението и започна да си води записки в бележника.

Убитият бе около метър и осемдесет и тежеше около осемдесет и пет килограма. Възрастта му бе между петдесет и петдесет и пет. Сива коса, кафяви очи. Лежеше полуизвърнат на дясната си страна, а дясната му ръка е била протегната назад, когато е паднал. Вероятно се бе подпрял на тази ръка в опит да не падне. В центъра на челото му имаше малка черна дупка, но отзад на главата нямаше втора дупка, което означаваше, че куршумът бе останал в главата. Двайсет и втори калибър — прецени Марк. Куршумът не бе имал сила да пробие черепа повторно и сигурно бе обикалял вътре, разрушавайки мозъка. Не бе изтекла никаква кръв, което означаваше, че жертвата бе умряла моментално. Професионалистите често използват 22-ри калибър, но

това бе и най-евтиното, и най-често срещаното ръчно оръжие, заради което бе и любим пистолет на хлапетата от кварталните банди. Въпреки всички вопли за пълна забрана на продажбите на оръжие Марк смяташе, че човек има по-голям шанс срещу зле насочен пистолет 22-ри калибър, отколкото срещу двајсетсантиметров нож или срещу бейзболна бухалка с допълнителни тежести, защото щом някой престъпник е решил да използва някое от тези средства, намеренията му са съвсем сериозни, а резултатите — много по-брутални.

Не можеше отсега да изключи наркотиците като мотив за престъплението, но пласъорите, както индивидуалните, така и бандите, предпочитаха по-сериозна огнева мощ. Харесваха автомати, защото смятаха, че ако за секунди изстреляш толкова олово, ефектът е много по-впечатляващ. Една-единствена дупка в главата съвсем не бе в техни стил, не бе достатъчно драматично.

Марк вдигна глава и се огледа. Ослепителните прожектори на телевизионните камери блеснаха срещу него и той присви очи, за да огледа тълпата зяпачи. Четири млади жени, облечени като за вечерни забавления, стояха встрани. Една от тях плачеше истерично и лекарят се опитваше да я успокои. Четирите бяха открили трупа. Патрулният полицај говореше с трите, които бяха запазили спокойствие, и записваше имената им. Марк щеше да се заеме с тях след няколко минути.

Всички останали хора се бяха събрали заради виковете на младите жени, а тълпата пък бе привлякла телевизионните камери. Той въздъхна. Обикновено убийството на някой бездомник се споменаваеше само бегло във вестника и не представляваше никакъв интерес за телевизията. Ако патрулиращ полицај бе открил трупа, нямаше да го има целия този цирк. Но Ню Орлиънс бе туристически град и всичко, което бе свързано с туристи, бе новина. Сега вестниците и телевизионните станции пак щяха да се изпълнят с истории за ужасяващия процент на убийствата в Ню Орлиънс.

Нямаше никакво значение, че повечето убийства бяха в средите на наркоманите, че за обикновения гражданин Ню Орлиънс не бе по-опасен град, отколкото който и да е друг в Щатите, стига този гражданин да проявява здрав разум да не стъпва в определени квартали. Статистиката си беше статистика и следователно си струваше нови и нови обсъждания и анализи от разни компетентни

бърборковци. Под натиска на изплашените граждани, които се страхуваха повече, че ще изгубят някой припечелен от туристите долар, отколкото притеснени за собствения си живот, кметът на града щеше пак да смърми полицейския началник. Той пък щеше да се скара на своя пръв подчинен и така нишката щеше да се проточи до всеки детектив и патрулиращ полицаи в града.

Чудно.

Марк отново погледна убития и се опита да запомни всяка подробност. Този път забеляза странна гънка на ризата му, смешна издутина на гърба. Марк обиколи тялото с химикалката си внимателно повдигна края на ризата. В колана на скитника бе пхнат пистолет.

— Божичко — възкликна Шанън до него. — Изглежда адски скъпа играчка като за обикновен скитник. Интересно откъде го е откраднал.

Марк се завъртя така, че да застане с гръб към камерите, извади един плик за веществени доказателства и вдигна пистолета, отново използвайки химикалката си.

— „Глок 17“ — измърмори той, като оглеждаше красивия пистолет. Ако този „Глок“ бе откраднат в града, собственикът би съобщил за кражбата — ако изобщо бе открил липсата. Много хора си купуваха пистолети, после ги прибираха някъде и не ги пипваха месеци наред. Небрежни глупаци. Ако някой притежава оръжие, той дължи на себе си и на семейството си да го опознае по-добре и да го поддържа в изрядно състояние, да се упражнява в стрелба редовно и, за бога, винаги да знае къде се намира.

Той вдигна пистолета и го подуши. С него не бе стреляно, не се усещаше мирисът на изгорял барут, само острият, чист аромат на метал, пластмаса и смазка. Пистолетът бе в отлично състояние, явно бе грижливо поддържан. Марк не провери пълнителя, защото не искаше да замаже евентуалните отпечатащи, но бе готов да се обзаложи, че той е пълен.

— Стреляно ли е? — попита Шанън.

— Не. — Марк пусна пистолета в плика и огледа убития за други интересни подробности.

Притежанието на „Глок“ със сигурност издигаше жертвата от обикновен скитник в необикновен, което изведнъж пробуди любопитството на Марк. Защо един обикновен скитник ще носи

„Глок“? Заради наркотици? Едва ли. Скитниците обикновено бяха наркомани, а не дилъри. Това бе една от основните причини да станат скитници. Ако предположим, че е откраднал глока, за да изкара пари за дрога, защо го носеше в себе си, вместо да го продаде веднага? Лесно би могъл да го стори. Може би е чувствал, че има нужда от защита, макар че в крайна сметка пистолетът не бе успял да спаси живота му.

Защо му е била нужна защита? Хората, които се безпокояха за сигурността си, правеха всичко възможно да не живеят на улицата.

Докато оглеждаше жертвата, нещо... някакъв спомен... усещането за нещо познато... започна да го гложди. Не самият човек, но нещо свързано с него. Остави погледа си да се разфокусира за момент, така че да вижда цялото тяло, а не всяка отделна подробност и се сети. Мръсотията.

Убитият бе мръсен, нещо обичайно за скитниците. Но лицето и ръцете му изглеждаха, сякаш са били съзнателно изцапани. Някакъв образ проблесна в съзнанието на Марк и той рязко вдигна глава.

— Какво има? — попита Шанън. Той застана до Марк и сбърчи вежди. Шанън бе висок млад чернокож, който наскоро бе станал детектив, и бе умен, корав и нетърпелив да се учи.

— Мисля, че е бивш военен. — Започна внимателно да проверява джобовете на жертвата, търсейки документи, но всички джобове бяха празни.

— Защо мислиш така?

— Погледни лицето и ръцете му.

Шанън огледа трупа. Той самият бе прекарал четири години в армията и имаше известен опит.

— Камуфлаж — възкликна той удивен. — Той се е криел.

— Вероятно от човека, който го е убил. — Марк огледа тротоара и улицата. В централната част на града нямаше нищо ново, всичко бе старинно и белязано от годините. Ако ги нямаше телевизионните камери, той сигурно не би забелязал маскировката, ала ярките светлини осигуряваха почти дневна светлина. Но дори и така тъмните петна само на три-четири метра встрани се сливаха с мокрия тротоар и почти не се забелязваха.

— Погледни това. — Той се изправи и се доближи до петната, а Шанън го последва.

— Още кръв — каза Шанън.

— Да, но се съмнявам да е от убийтия. Изстрелът в главата го е убил моментално, не са му изтекли повече от две-три капки кръв.

Шанън погледна тялото.

— Но нали каза, че с пистолета не е стреляно. Откъде се е взела тази кръв?

— Прочете ли записките на патрулиращия полицаи?

— Да, какво?

— Открили са четири гилзи, всичките двайсет и втори калибър. А колко дупки от куршум има по жертвата?

— Една. Но може да са стреляли по него четири пъти и да са го уцелили чак последния път.

— Той е имал „Глок 17“ на кръста си. Ако някой е стрелял по него и не го е улучил три пъти, не мислиш ли, че той поне би се опитал да отвърне на стрелбата? Не би стоял, без да мърда, докато три пъти се опитват да го улучат, бил е убит с първия изстрел, в най-лошия случай с втория. Иначе би имал време да реагира.

— Значи имаме два или три необясними изстрела и кръв на разстояние от жертвата.

— Правилно. Следователно, който и да е застрелял нашата жертва, е застрелял и неизвестния кръвен донор, който може би, макар че не е задължително, също е мъртъв. Може някъде да се появи още един труп, въпреки че не виждам логика единият труп да се пренася, а другият да се остави тук, освен престъпниците да не са успели да грабнат и второто тяло, преди да бъдат забелязани.

— Престъпниците? Значи не е само един?

— Би трябвало да е адски силен, за да пренесе сам тялото. Знаеш колко тежки стават трупове.

— Така е — съгласи се Шанън. — Но може би този, от когото е изтекла кръвта, си е отишъл сам. Не е изтекло много.

— Нито пък има пътека от капки, доколкото виждам, въпреки че трудно бихме ги забелязали на мокрия тротоар в тъмнината. Какво мислиш, че е направил? Оказал си е първа помощ достатъчно бързо и умело, че да не капне повече нито капка?

Шанън поклати глава в отговор. Дори и от един порязан пръст би изтекло повече кръв.

— Значи мислиш, че са били поне двама и са натоварили и откарвали липсващия ранен?

— Бързо схващаш.

— Каква мислиш, че е била причината? Провалена сделка с дрога или кавга между скитници за някой празен кашон?

— Не знам, но са били замесени поне три страни и това нещо не се връзва. Нашият човек, който е бил въоръжен, не е успял да се защити, което значи, че е бил изненадан. Няма свидетели, няма оръжие, няма известен мотив.

Шанън огледа тълпата.

— Е, какво ще правим сега?

— Ще караме по бързата процедура. — Колкото и суров да бе този факт, никое полицейско управление в страната не полагаше особени усилия да залови убиеца на някой скитник. Марк бе безмилостно прагматичен. Средствата на градската управа бяха ограничени, така че парите и усилията трябваше да бъдат насочвани там, където имаше най-голяма полза — в защита на обикновените, почитащи закона граждани, които работеха, плащаха данъци и водеха децата си на мачове. — Ако наистина е бил военен, поне ще успеем да го идентифицираме.

— Да. Жалко, че са го открили туристи.

Ако не бяха туристите, цялото разследване щеше да бъде претрупано без престараване. Полицаяте постоянно бяха под натиска, че трябва да се поддържа нисък процентът на убийствата, и от време на време се чуваха слухове за това как някой труп на бездомник е бил откаран отвъд реката в Джеферсън и е бил изоставен там, само и само да не се повишава броят на убийствата в Ню Орлиънс. Марк лично никога не бе правил такова нещо, нито бе разпитвал дали слуховете са истина, така че не можеше да твърди със сигурност дали това се правеше. В Ню Орлиънс всичко бе възможно. Съвсем вероятно бе слухът да е тръгнал от някой, който е дочул как двама полицаи се разправят, че биха искали да могат да се отърват от труповете някъде наоколо. Но слуховете разкрасяваха репутацията на Ню Орлиънс и, верни или не, бяха станали част от местния фолклор.

Шанън сви рамене и прие реалността, както бе постъпил и Марк. Той огледа неподдържаните стари сгради.

— Ти живееш в този квартал, нали?

Двамата се върнаха при трупа.

— Да, имам къща на „Сейнт Луи“.

— Как можеш да си я позволиш, човече?

— Наследство е от баба ми.

— Ами? Значи си от онези стари креолски семейства?

— Баба ми е била. Татко бе беден ирландец. — Марк не добави, че бе израснал в къщата на „Сейнт Луи“, не обичаше да се хвали с произхода си. Баща му така и не бе успял да си намери постоянна работа и за да не гледа как дъщеря ѝ и внукът ѝ живеят във все помизерни коптори, докато окончателно останат на улицата, баба му ги бе приютила и макар и с неохота бе търпяла присъствието на зет си като цена, която трябва да заплати за спокойствието на съвестта си. Баба му винаги се бе държала като детронирана кралица, но парите на семейството отдавна се бяха стопили и единственото, което се бе запазило, бе старата къща във френския квартал.

Марк не се възприемаше като креол, той си бе просто американец. Нещо повече, той бе много добър полицаи, достатъчно умен, за да преценява кога да споменава произхода си и кога да не го прави. Сега бе един от случаите, когато нямаше нито време, нито смисъл да се самоизтъква.

Но когато погледна отново убития, не можа да не се зачуди дали мъжът бе имал семейство, къде бяха близките му и дали щяха да скърбят, че той е мъртъв. Повечето от бездомниците не струваха като хора, мързеше ги да работят и изкарваха пари с продажба на дрога и дребни престъпления. Но някои от тях не бяха умствено и физически в състояние да се грижат за себе си и Марк не проявяваше никакво съчувствие към семейства, които изоставяха тези си близки на произвола на съдбата. Да, те наистина изискваха много грижи и средства, но не бяха виновни за това, а семействата им носеха моралната отговорност да се грижат за тях. Може би разсъждаваше старомодно, но баба му бе поставила семейството си над всичко и той не можеше да забрави нейния пример.

Марк пак заобиколи трупа, вгледа се в очите на мъртвеца и се опита да си представи сцената, която се бе разиграла наред френския квартал, без никой да чуе или види нещо подозрително. Бяха изстреляни поне четири куршума, но никой не бе чул изстрелите. Заглушител? Това говореше за професионалисти, а професионалистите му напомняха за организирана престъпност, а не за улични пласьори. Мъжът нямаше вид на наркоман, под мръсотията изглеждаше

сравнително мускулист и добре хранен. Напоследък бездомниците се хранеха много добре с всички тези благотворителни кухни и подслони, но наркоманите не ги бе грижа за храната. А дилърите обикновено не бяха бездомници, на тях им трябваше база, от която да въртят операциите си.

Марк потърка носа си. Не му приличаше на разпра за наркотици. Може би мъжът просто бе подразнил не когото трябва в неподходящ момент и някой умник го бе застрелял. Може би никога нямаше да открие причината за това убийство, но мразеше неизяснените загадки. Момчетата от моргата се приближиха.

— Свършихте ли тук, инспекторе?

Марк се изправи.

— Да. — Нямаше какво друго да свърши, нито още подробности, които да извлече от местопрестъплението. Може би съдебният лекар щеше да открие името му, но като се изключи това, вероятно никога нямаше да научат за жертвата повече.

Междувременно му оставаше да разпита четирите жени. Проследи с поглед как вдигат и откарват тялото и погледни Шанън.

— Искаш ли да разпиташ някои от тях?

Младият детектив погледна жените.

— Стига да не трябва да говоря с онази, пищящата. За бога, тя не е млъкнала, откакто съм тук.

— Просто проводи предварителен разговор. Аз ще им се обадя утре. — Можеше и сега да ги помоли да дойдат в участъка, но не искаше да ги затруднява допълнително. Младите дами, всички на вид около двайсетгодишни, бяха дошли във френския квартал да се забавляват. Досега никога не се бяха сблъскали с бруталността на убийството, простено им бе да проронят някоя и друга сълза.

— Бъди внимателен с тях — посъветва той Шанън шепнешком, докато ги приближаваха. — Имат нужда от малко успокояване.

Шанън погледна изненадано Марк. В случай че по-възрастният детектив не бе забелязал, той бе чернокож, а дамите — не. Как би могъл да ги успокоява? Той луд ли беше?

Но въпреки че Шанън бе детектив само от няколко месеца, вече бе дочул някои неща. Частън не бе много общителен, но в отдела го харесваха. Говореше се, че е най-добър в разпитите на свидетели и

заподозрени, защото когато се налагаше, можеше да се държи съвсем приятелски и небрежно, а с негодниците бе суров и непоклатим.

— Частън — бе казал един детектив — е от тези, които ходят с нож. — По тона на думите Шанън бе заключил, че става въпрос за нож като оръжие, а не джобно ножче.

Да, това описваше Частън точно. Бе мъж, който умело борави с ножа, точен и с контролирани действия, неуловим и смъртоносен.

Шанън се възхищаваше и на стила на Частън. Божичко, само го погледни: очевидно току-що бе станал от сън, не бе бръснат и очите му бяха подути, но бе облечен в ленен панталон, спортен пуловер с якичка и кремаво сако. Дори и в босите му крака имаше нещо елегантно, сякаш съзнателно бе обул обувките си без чорапи. Това се казваше стил!

Стигнаха до младите жени и се представиха. Шанън забеляза, че гласът на Частън се промени, стана по-мек и нежен. Жените леко се приближиха към него, като омагьосани, и заковаха изплашените си очи върху лицето му. Дори и тази, която не спираше да хлипа, се опита да се овладее. Частън умело раздели групичката, като насочи две от жените да се отместят малко встрани с Шанън. Плачещото момиче почти бе млъкнало. Шанън чу как Частън я утешава, шепнейки някакви неясни успокоителни звуци. Още преди Шанън да си събере мислите и едва успял да запише имената на двете жени пред себе си, забеляза удивен, че плачещото момиче изтри очите си и започна да отговаря на въпросите на Частън много по-спокойно, макар и с треперещ глас.

Когато напълно приключиха на местопрестъплението, минаваше пет. Свидетелките бяха придружени до хотела им от патрулиращия полицаи, тълпата се бе разпръснала, журналистите бяха събрали достатъчно информация, за да разкажат подробно историята, и по улиците вече нямаше жива душа. Сутринта кварталът щеше да се изпълни с други хора — туристи, тръгнали да обикалят магазините, доставчици, хора, които се чувстват по-сигурни през деня и не се интересуваха от нощния живот.

Марк мислено изпсува при мисълта колко писане му предстои по случая. Би предпочел да се върне вкъщи и да си доспи, но днес не му се полагаше повече сън. Той потърка лицето си с длани и усети

наболата си брада. Писането можеше да почака, докато се изкъпе и избърсне.

— Няма смисъл да вървим пеша, колата ми е тук — каза Шанън, като тръгна с него. — Вкъщи ли си отиваш или в участъка?

— Първо вкъщи, после в участъка. Благодаря, че предложи да ме закараш. — Стигнаха до колата на Шанън и Марк се настани на седалката до шофьора.

— Е, какво точно си правил в армията? — попита Шанън. — Та ти забеляза камуфлажа почти веднага!

— Бях във флота. Постъпих веднага след гимназията. Само така можех да си позволя да отида в колеж.

— Ясно. — Шанън бе постъпил по същия начин. Странно бе, че помежду им има нещо общо: един наперен чернокож от лош квартал и изтънчения бял мъж от старо френско креолско семейство.

По това време поне нямаше движение и с колата стигнаха до „Сейнт Луи“ за по-малко от минута. Шанън намали.

— Наляво — упъти го Частън. — Ей там, вдясно, по средата на пресечката. Синята порта.

Шанън спря пред нея. В типичен за френския квартал стил къщата имаше голяма порта, разположена във внушителна стена, която предпазваше вътрешния двор от любопитни погледи. Старите креолски къщи бяха с вътрешен двор, около който се издигаше самата къща, обърната по-скоро към двора, отколкото към улицата. Над тротоара се издигаха дълги тесни балкони с перила от ковано желязо, като балконът на третия етаж представляваше покрив за този на втория етаж. Към всеки от балконите водеха по два френски прозореца с бели дървени капаци и Шанън дори забеляза два градински шезлонга и малка масичка на единия балкон, от перилата, на който бяха провесили пищните си клони два огромни папратови храста.

— Папрат? — Шанън не успя да сдържи учудването си. Частън не бе женен, а за един хетеросексуален неженен мъж не бе обичайно да отглежда папрат.

Частън се засмя.

— Спокойно. Подари ми ги една стара приятелка. Жените ги харесват, така че ги запазих. Не изискват много грижи, само ги поливам от време на време.

И майката на Шанън имаше папрати, така че той знаеше, че за да се поддържат в добро състояние, се изисква много повече от нередовно поливане. Той се усмихна и си представи цяла върволица от жени, които се грижат за папратите на Частън, поливат ги, торят ги, прочистват ги.

— Искаш ли кафе? — попита Частън. — Или се прибиращ?

— Не, няма смисъл да си ходя. Кафето ще ми дойде добре.

— Влизай тогава.

Малко изненадан от поканата, но нетърпелив да научи още нещо за Частън, Шанън слезе от колата. Частън отключи входната врата и двамата тръгнаха по дългия тесен вход. На стената имаше само една лампа, която осветяваше пътя им. Пред очите им изникна вътрешният двор и в сумрака на развиделяването. Шанън остана с впечатлението за буйна растителност и усети сладкия аромат на цветя.

Частън сви вдясно и тръгна нагоре по стъпалата.

— Разделих къщата на четири апартамента — обясни той. — Само така можех да си позволя да я задържа. Ето този е моят апартамент.

Двамата стигнаха до горната площадка и Частън отключи една врата, протегна се да светне лампата вътре и покани Шанън да влезе.

Шанън се огледа, искрено заинтригуван. Таваните бяха високи поне четири метра, подовите бяха с паркет и тук-там имаше малки килими. В центъра на тавана се въртеше бавно вентилатор. Повечето от мебелите бяха старомодни и овехтели. Шанън реши, че сигурно са наследство от бабата, въпреки че имаше и някои по-съвременни добавки. Къщата изглеждаше чиста и сравнително подредена, въпреки че на пода до големия фотьойл имаше купчина вестници, на масичката бе забравена чаша от кафе, а на няколко места имаше струпани книги.

— Нямах ли телевизор? — изпусна се Шанън.

— В шкафа е — обясни Частън и кимна към огромната мебел в единия ъгъл. — Баба обожаваше сериалите, но твърдо отказваше телевизорът да се вижда, за да не знаят приятелките й, че изобщо го има. Кухнята е ей там.

Той преведе Шанън през малка трапезария и бутна сгъваемите врати, които водеха към кухнята. Беше квадратна и функционално подредена, чак изненадващо нормална. Печка, хладилник, микровълнова печка, тостер, кафе машина — Шанън бе очаквал да

види и нещо като комбиниран миксер, защото Частън създаваше впечатление за човек, който държи на добрата храна и би осигурил необходимите уреди, за да могат приятелките му да му готвят. До стената имаше дървена маса за двама.

Частън умело отмери кафето и водата, след което включи кафе машината.

— Чувствай се като у дома си — каза той. — Докато кафето стане, ще съм готов. Гладен ли си?

— Бих хапнал.

— Има разни замразени закуски във фризера. Ако искаш, пххни няколко в тостера.

След минута Шанън чу шума от душа. Не искаше да слага закуските да се топят прекалено рано, така че излезе на балкона. Колата му бе паркирана точно отдолу. Видя, че вляво се виждат и други светнали прозорци, и предположи, че там се намира спалнята.

Шанън се замисли за собственото си жилище, с мръсните дрехи, разпилени по пода, мивката, пълна с неизмити чинии, и всичко потънало в прах. Ако някое момиче му дойдеше на гости, той се втурваше да напъха дрехите под леглото или в дрешника, скриваше мръсните чинии в печката, опитваше се да изчисти праха на най-очебийните места и отваряше нов освежител за въздух, за да прикрие мириса на мръсни чорапи. Частън можеше да си доведе гадже по всяко време, без да се притеснява за това в какъв вид е апартаментът му.

Божичко, така трябваше да се живее. Тук нямаше нищо шикозно, всичко бе адски старо, но Частън сигурно привличаше гаджетата като магнит. Начинът, по който се обличаше, стилът му на живот... Жените си падаха по такива неща.

Шанън се облегна замислен на парапета. Вярно, че не можеше да си купи къща във френския квартал, но можеше да се грижи повече за апартамента си, да го почисти, даже да купи една-две саксии с цветя. Никой нямаше да знае, че сам си ги е купил, а не му ги е подарила някоя стара приятелка. Трябваша му и нови дрехи. Нищо лъскаво като на пласъорите, просто две-три хубави ризи и едно-две добре ушити сака. Защо не и комбиниран миксер?

Така се бе унесъл в плановите си, че изобщо не чу кога шумът от душа бе спрял. След няколко минути направо се стресна, когато Частън се появи на терасата току-що избръснат и грижливо пригладил

черната си къса коса. Тъкмо закопчаваше бялата си риза с къс ръкав, изработена от някакъв съвсем тънък плат.

— О, забравих за закуските — извини се Шанън, ядосан на себе си.

— Аз ги сложих да се топят.

Шанън се смути.

— Аз просто... Човече, тук е страхотно. Къщата и всичко останало. Видях как се държеше със свидетелите — сякаш всеки момент щеше да ги прегърнеш през рамото и да започнеш да ги успокояваш. Жените си падат по такива неща, нали? Ами трийсет секунди такива приказки и онова, истеричното момиче се бе укротило и започна да говори нормално. Мислех, че ще се нахвърли отгоре ти.

— Те заслужаваха да се погрижим за тях — обясни Частън спокойно. — Не бяха направили нищо нередно и бяха много разстроени. Те не виждат нещата, с които ние с теб се сблъскваме всеки ден. — Отвътре се чу звукът на тостера, който изхвърли стоплените закуски, и двамата мъже влязоха в кухнята.

Частън извади две чаши от шкафчето и наля кафе. Беше го направил силно, така както го правеха почти всички в Ню Орлиънс, и кухнята се бе изпълнила с аромат на цикория. После сложи стоплените понички в две малки чинии, посипа ги с пудра захар и ги подаде на Шанън, докато извади два ножа от едно чекмедже. Шанън остави чиниите на дървената маса.

— Това не са полуфабрикати.

— Една приятелка...

— ... ти ги прави — довърши изречението му Шанън и въздъхна.

— Да, много са удобни, когато нямам време за нормална закуска.

— Колко приятелки имаш?

— Сред приятелите ми има много жени. Не всички са ми гаджета.

Шанън разбра намека. Един истински джентълмен не се хвалеше с любовниците си.

Тези няколко часа с Частън бяха като проглеждане, помисли си Шанън. Да го наблюдава как работи, как се държи със свидетелите, как живее и как се облича, бе за Шанън като урок какво би трябвало да представлява истинският мъж.

— Сигурно винаги отваряш вратите вместо жените, нали?

— Разбира се.

Разбира се. Точно това беше. Отношението. Отношението беше всичко. Шанън почти остана без дъх. Когато направеше някои промени, жените сигурно щяха да се редят на опашка за него.

— Как е малкото ти име? — попита Частън, когато поничката му бе почти свършила.

— Антонио.

— Е, Антонио, трябва да предположиш, че свидетелите вече са разстроени и последното нещо, което им трябва, е да им се появи някой грубиян. Успокой ги, за да могат да мислят трезво, дръж се непринудено, за да не се чувстват заплашени и да премълчат нещо, което знаят. — Той спря, за да отхапе от поничката. — Например имаме няколко момчета, които са били някъде, където не би трябвало да са, и са видели нещо. Ако са изплашени, те ще се опитат да прикрият задниците си, защото знаят, че родителите им не трябва да научат. Успокой ги. Поговори сам с родителите, ако се налага, за да не подплашат детето, така че то да не гъкне повече. Ако стане това, просто няма да научиш нищо.

Шанън също бе учил техниките на разпита: трябва да се представиш като човек, който ги разбира, дори им съчувства. Може да говориш и с някой, който е пребил жена си до смърт. Казваш му: „Хей, човече, знам как се чувстваш. Понякога и моята жена ми се вре в лицето и вреци за нещо, а на мен ми се иска само да й фрасна един, че да й счупя главата.“ Няма значение дали лъжеш. Престъпникът няма откъде да знае това. Той е изплашен, разстроен, загубил е контрол и е убил жена си и сега очевидно му предстоят само неприятности. Един приятелски глас може да е достатъчен, за да си признае той всичко. Частън се отнасяше по същия приятелски и съчувствен начин със свидетелите. Хората обикновено нямаха търпение да се изправят пред него, за да дадат показанията си.

— Обикновено колко време продължаваш разследването на случай като този? — попита Шанън от любопитство.

— Докато лейтенантът не ми нареди да го приключа. — Гласът на Частън звучеше неутрално. — Ако успеем да го идентифицираме, ще съобщим на семейството. Тях вероятно няма да ги е грижа, но поне могат да уредят погребението.

— Мислиш ли, че е бил психо?

Частън сви рамене.

— Изобщо нямаше вид на наркоман. Някои от бездомниците имат семейства, които им изпращат пари. Така е много по-лесно, отколкото да се грижиш за някой, който е с психична болест. Просто го остави на улицата.

Шанън кимна. Ситуацията не бе толкова необичайна. През седемдесетте и началото на осемдесетте куп „защитници на правдата“ се бяха явили в съда, настоявайки пациентите от психиатричните институции да бъдат освободени, тъй като „са напълно способни да функционират в обществото“. И това наистина бе така, стига да си вземат редовно лекарствата. Проблемът бе, че лудите вземат редовно лекарствата си само ако живеят в контролирана среда, т.е. в психиатрична институция. Пуснати в обикновения свят, мнозина от тях спират да ги пият и стават отново непосилен товар за семействата си. В резултат на това много от лудите отново свършваха на улицата, без да могат да се задържат на една работа или да проведат нормален разговор. Те се мотаеха, говореха си на себе си, псуваха и ходеха по нужда, без да се крият от останалите. Бяха като дървена мишена за уличната престъпност, която еднакво третираше наркоманите и смахнатите.

Нещо в гласа на Частън стресна Шанън.

— Май си доста ядосан, нали?

— Не още. Но ако се окаже, че е имал семейство, което е нехаело за него, тогава със сигурност ще се ядосам.

Бе казано съвсем меко, но тръпки полазиха Шанън. Той осъзна, че въпреки изтънчеността на Частън, когато той се ядоса, може да стане жесток и безцеремонен.

Частън взе чиниите, изплакна ги и ги постави в съдомиялната. После напълни отново чашите и на двамата с кафе и каза:

— Да вземем кафето със себе си и да отидем да се поборим с канцеларската работа. — И двамата въздъхнаха.

Марк мислено си отбеляза нещо. Ако имаше време, би проследил насоките на разследването. Със сигурност искаше да види мъжа, който притежаваше „Глок 17“. Такива набиващи се на очи дреболии често се оказват фатални.

ПЕТА ГЛАВА

— Как се отървахте от тялото?

— Закарахме колата, която бе взел под наем, отвъд границата с Мисисипи, наместихме го вътре, изтрихме всички следи. Направихме да изглежда като грабеж. Някой ще го открие след ден-два.

— Какво? — Първият мъж се наведе напред в огромното си кожено кресло, което струваше почти колкото една нормална кола. — Защо, по дяволите, не го потопихте в някое езеро, за да го намери само някой алигатор? — Изглеждаше вбесен.

Мъжът пред него търпеливо поклати глава.

— Не бихте искали една сюррия шпиони да усетят, че са загубили един от хората си, и да тръгнат да душат къде се е дянал — тогава може да стане какво ли не.

— Медина беше от ЦРУ. На управлението не му е позволено да организира операции в страната.

Тези правила, както и законите, биваха нарушавани всеки ден, помисли си уморено вторият мъж. Разбира се, предполагаше се, че управлението не действа в границите на страната. Но дали някой изобщо вярваше на това? Неофициално, разбира се. Дори не си направи труда да отговори на тази глупост, просто каза с успокояващ тон:

— Едно е да се търси Медина, друго — да се организира операция. Освен това Медина не беше щатен служител, той работеше и за други хора. ЦРУ е най-малката ми грижа. Вие казахте, че Медина е бил твърд като желязо, но от това, което съм чувал, изобщо не е можел да се сравни със сина си. Бих дал всичко само и само Медина младши да не тръгне да души наоколо.

— Не съм чувал за никакъв син — намръщи се загрижено първият мъж. Той хвърли поглед към поставената в рамка фотография на бюрото си, към обичните усмихнати лица. Собственото му семейство бе от първостепенно значение за него. Като младеж не бе желал нещо повече от това да спечели одобрението на баща си и това

да го накара да се гордее със сина си. Не би очаквал синът на Медина да е нещо различно.

— Малцина са чували. До мен самия са достигнали само слухове, и то, защото от доста време съм в този бизнес.

— Можеш ли да откриеш къде живее, как изглежда?

— Не мисля — поклати глава вторият мъж. — Нямам нужните връзки, а даже и да ги имах, само час, след като съм проявил интерес, ще съм се простил с живота. Казвам ви, да оставим нещата така. Не правете нищо, което може да привлече вниманието към нас.

— Ами ако сте допуснали грешка, ако сте оставили някой отпечатък или нещо такова?

— Не сме. Всички бяхме с ръкавици, отървахме се от пистолетите си, изгорихме дрехите си. Няма нищо, което да ни свърже с Медина. Ако сте толкова притеснен от тази история, трябваше да използвате някой друг да се справи с Уитлоу.

— Никой друг не успя дори да го доближи. Той беше прекалено добър. Трябваше ми някой поне толкова добър. — Този някой бе Рик Медина. Жалко. Много по-просто щеше да използва някой здравеняк без мозък — нямаше да има роднини, които да скърбят за него, нито ченгета, които да разследват старателно. Медина си вървеше с усложненията, но нямаше какво да се прави, особено сега. Поне бе свършил работата — нещо, с което всички останали клоуни не бяха успели да се справят. Той бе измислил добра история, с която да примамва Медина да се включи в издирването, но когато убийството на Уитлоу бе станало факт, Медина трябваше също да бъде премахнат, защото ако той откриеше, че е бил използван — тогава би станало наистина опасно.

Първият мъж въздъхна, изправи се и закрачи бавно край огромните прозорци, с изглед към грижливо поддържана морава. В това посещение нямаше нищо, което да предизвика интерес, защото при него имаше постоянен поток от посетители, всевъзможни хора идваха и си отиваха, молеха за услуги, изпълняваха задължения. Но цялата тази история много го притесняваше. Беше смятал, че е приключила преди години. Сега поне бе научил един ценен урок: винаги завързвай разхлабените връзки. Медина бе една разхлабена връзка и колкото и жалко да беше, правилото вече не трябваше да се нарушава.

— Ами хората, които си използвал? — попита той, притеснен дали това не са още разхлабени връзки.

— Мога да гарантирам за тях. Никой не знаеше никакво име, просто изпълняваха една задача. Запазих пълна секретност.

— Браво. Ами тетрадката?

— Не беше в него.

— По дяволите. — Думите прозвучаха почти като шепот. Докато тази тетрадка не се намереше, не можеше да се чувства в безопасност. Каква ли лудост изобщо бе накарала Декстър Уитлоу да води дневник на задачите си? Това беше улика срещу самия него. Но Уитлоу очевидно бе решил, че има да губи по-малко от някой друг, ако истината излезе наяве, и че този някой ще плати всяка поискана сума, за да се сдобие с дневника. Почти бе познал. Но когато човек има и други възможности, той не следва задължително правилата. — Къде би могъл да я скрие?

— Съмнявам се да я е оставил в сейф в трезор — отвърна вторият мъж замислен. Той се казваше Хейс. Беше висок, набит, незабележим на пръв поглед, просто един леко пълен, позанемарил се мъж. Погледът му бе остър и интелигентен. — Той се е местел от място на място прекалено често и навярно би искал тетрадката да е някъде, откъдето би могъл да си я вземе относително лесно, освен това за сейфовете се плаща всяка година. Същото важи и за гардеробчетата на гарите. Вероятно я е оставил при някого, на когото се доверява, приятел или роднина.

— Уитлоу не беше близък със семейството си. — Това бе произнесено с ясно доловимо неодобрение. — Изоставил е жена си и дъщеря си преди двацет години.

— Какъв е последният им известен адрес? — попита Хейс веднага.

— Някъде в Западна Вирджиния, но вече не живеят там. Научих, че са се преместили в Охайо преди години, но още не съм открил новия им адрес.

— Уитлоу може би е знаел къде живеят. Може да им е изпратил тетрадката още преди да е започнал да ви изнудва. Уредил е всичко предварително.

— Така е, така е. — Очевидно разтревожен от тази възможност, първият мъж се обърна с гръб към прозорците.

— Открили ли сте номерата на социалните им осигуровки, търсихте ли ги по данъчни декларации?

— Не, това би оставило следи, че някой ги е проверявал...

Хейс въздъхна. Да, така беше — ако се направеше официално, по съответните канали, което бе тъпият начин да се свърши определена работа.

— Дайте ми имената и рождените им дати. Ще осигуря нужната информация и няма да оставя следи.

— Ако си сигурен...

— Сигурен съм.

— Не предприемай нищо, преди да си говорил с мен. Не искам две невинни жени да бъдат убити без причина.

След като Хейс си тръгна, сенатор Стивън Лейк излезе от кабинета си и се качи по широката вита стълба към втория етаж. Луксозните скъпи килими бяха толкова дебели, че напълно заглушаваха стъпките му, а парапетът от абаносово дърво бе лъснат до блясък. Въздухът бе изпълнен със сладкия аромат на цветя, откъснати от неговата собствена грижливо поддържана градина — грижливо поддържана от градинаря, разбира се. Сенаторът спря за момент, за да вдъхне дълбоко от този чудесен, неописуем аромат на прекрасния живот.

Обичаше тази къща. Бе я обикнал от момента, в който бе достатъчно голям, за да оцени красотата ѝ и всичко, което тя символизираше. Спомни си как като дете бе наблюдавал баща си, който прокарваше пръсти по лъскавия, току-що поставен мрамор във фоайето, как се бе радвал на камъка заради красотата му и за това, че е доказателство за богатството и властта им. Гърдите на Стивън се изпълваха, докато той попиваше всяка емоция на баща си и се мъчеше да я изживее по същия начин. Все още се опитваше да го прави. Възхищаваше се на полилеите от оловен кристал, на изключително стилните мебели, изработени от най-добрата европейска дървесина или от екзотични материали от Африка и Южна Америка, на картините в златни рамки, на дебелия килим, през които не можеше да проникне студът на Минесота.

Беше израснал, прекарвайки цели дни на грижливо оформената и окосявана моравка, където двамата с Уилям си играеха на каубои и индианци, преструваха се, че пръчките им са пушки, и крещяха един

на друг бойни викове, докато не прегракнеха. Това бяха прекрасни дни. Готвачът винаги имаше приготвена за тях студена лимонада, за да се освежат след дългите игри през лятото, или горещ шоколад, за да се стоплят след боришкането в снега през зимата. Вътре в къщата се усещаше силният аромат на пурите на баща им, мирис, който сенаторът и до ден-дневен свързваше с представата за власт; сладкият парфюм на майка им, когато прегръщаше него и Уилям и ги целуваше по бузите, така че те не можеха да си намерят място от радостна възбуда. „Моите малки принцове“ — ги наричаше майка им.

Тя ги бе обичала безусловно. Баща им бе по-суров, по-трудно успяваха да го зарадват. Едно негово смръщване и целият ден на момчетата бе съсипан. На Уилям му бе по-лесно да зарадва баща си, отколкото на Стивън. Уилям бе по-голям, разбира се, но и по природа бе по-внимателен, по-отговорен. Стивън бе малко срамежлив, по-интелигентен от самоуверения си брат, но не така способен да демонстрира интелигентността си. Уилям често се бе застъпвал за Стивън, за да го спаси от наказание, опитвайки се да отклони упреците и лишенията, които биха сполетели брат му, защото баща им не бе склонен да толерира стеснителността на Стивън.

Стивън бе израснал с най-горещото желание да зарадва баща си, да го накара да се гордее с него. Искаше да бъде точно като баща си — човек, от когото хората се страхуват, но когото искрено уважават, чието най-малко намръщване изисква покорство, но на чиято дума може да се вярва безусловно. Обаче Уилям бе винаги наследникът на короната, принцът и следователно той получаваше по-голямата част от вниманието на баща им, така желано от Стивън. Стивън не можеше да твърди със сигурност, че доверието на баща им е погрешно насочено, защото Уилям бе... чудесен. Това бе единствената дума, с която можеше да го определи човек. В него нямаше нищо подло, дребнаво и въпреки това той работеше изключително упорито, за да се справи с привидните си недостатъци. Дори и с цялата отговорност, която носеше на раменете си, той бе винаги весел, усмихнат, готов да се засмее на някоя шега или сам да я измисли.

Смъртта на Уилям на двасет и седем годишна възраст бе съсипала семейството. Майката на Стивън така и не се възстанови от шока, здравето ѝ започна да се влошава все повече и тя почина четири години по-късно. Баща му също бе разтърсен. Надмогвайки

собствената си мъка, Стивън бе направил всичко възможно, за да накара баща си да се гордее с него. Започна да следва право, учеше по-дълго и по-старателно от всичките си съвипускници и завърши първи по успех. Ожени се за една симпатична приятна млада жена от изключително богато семейство от Ню Хемпшир и се посвети на това да стане предан, внимателен и грижовен съпруг. Имаха две деца, момче и момиче, и Стивън с радост виждаше как баща му се разтапя при вида на внуците си.

Стивън започна политическата си кариера в местната власт, както го посъветва баща му — само така можеше да си изгради солидна основа от предани поддръжници. След като изкара един мандат като областен прокурор, той се кандидатира за представител в щатското законодателно тяло, после в щатския сенат. След дванайсет години опит в политиката на щата той сграбчи възможността, открила се, когато представителят на щата в централната законодателна власт се пенсионира, и се кандидатира за поста. Започна да изпълнява задълженията си възможно най-ефективно и съвестно и следеше дали някой от сенаторите от неговия щат няма да прояви някоя скрита слабост. Когато един от сенаторите се забърка в сексскандал, Стивън направи правилния ход и се кандидатира точно срещу него на следващите избори. Стана сенатор на четиридесет и две години и неотклонно работеше за репутацията и властта си.

Сенатор Лейк се изтръгна от мислите, изкачи се по останалите стъпала и премина по дългия коридор до апартамента в задната част на къщата. Почука леко и отвори вратата:

— Как е той днес?

— Хапна добре — отвърна сестрата усмихната. Синда Блокит бе дружелюбно същество и се държеше с баща му мило и нежно като с новородено. Съпругът ѝ Джеймс, който също имаше удостоверение за медицински помощник, поемаше първата смяна и осигуряваше силната ръка, необходима за обслужването на напълно неподвижния инвалид.

Джеймс бе пренесъл Уолтър Уилям Лейк до огромното меко канапе пред прозореца, откъдето чудесно се виждаха ливадата, по която се разхождаха пауни, и синьото езеро в далечината. Стивън издърпа един стол, седна до баща си и хвана съсухрената му ръка в своята.

— Добро утро, татко — каза той нежно и изчака секунда да види дали в очите на баща му няма да проблесне някаква искра на разпознаване. После започна да му разказва последните новини, съобщени по телевизията или написани във вестниците. Не говореше само за политика, но и за бизнес, за научни постижения и открития. Всеки път, когато изстрелваха совалка в космоса, Стивън разказваше на баща си за събитието. Не бе сигурен дали изобщо нещо от това, което казва, достига до съзнанието на баща му, но никога не се отказваше.

Остана с баща си повече от час, за да могат Синда и Джеймс да обядват спокойно. Баща му никога не оставаше сам. Сестри на три смени се грижеха за него, хранеха го, упражняваха атрофиралите му мускули, обръщаха го и го местеха, за да не се образуват рани по кожата му от залежаване. Грижеха се съществуването му да е възможно най-удобно, пускаха любимата му музика, включваха телевизора, когато показваха любимите му предавания, четяха му или му пускаха записи на касетофона. Ако в мозъка на баща му все още имаше някакви познавателни функции, които не са били засегнати от масивния удар, който го бе повалил на легло преди единайсет години, Стивън полагаше всички усилия тези функции да бъдат стимулирани, а баща му да е възможно най-щастлив при дадените обстоятелства.

Стивън бе станал един от най-могъщите и уважавани хора във Вашингтон, но никога нямаше да узнае дали баща му знае това.

Когато Синда и Джеймс се върнаха, Стивън се сбогува с баща си и отиде да се види с Реймънд. Реймънд Хили, вече шейсет и девет годишен, бе работил за семейство Лейк в продължение на петдесет години. Стивън не си спомняше някога Реймънд да го е нямало в дома им. Той бе дясната ръка на баща му и за тях с Уилям бе почти чичо. Когато Уилям умря, Реймънд седна на пода и плака с огромни сълзи, които се стичаха по измъченото му лице.

Преди единайсет години, когато ударът бе лишил Уолтър Уилям Лейк от способностите му и Стивън бе станал глава на семейството, уменията и безпределната преданост на Реймънд бяха преминали в услуга на Стивън.

— Хайде да отидем в кабинета ми — каза сенаторът и потупа рамото на Реймънд така, както по-рано бе правил баща му в знак на приятелство и близост.

Кафето вече ги чакаше в кабинета, беше донесено още когато Синда и Джеймс приключиха с обяда си и се върнаха в апартамента. Докато Хейс бе тук, сенаторът бе седял зад бюрото си, а Хейс бе заел един от столовете срещу него, но сега двамата с Реймънд отидоха в другия край на стаята и седнаха на фотьойли един срещу друг като приятели, като хора от едно семейство. Сенаторът наля кафе първо на Реймънд, сложи му три лъжички захар и толкова много мляко, че кафето изсветля значително. Самият той пиеше кафето със съвсем малко сметана, само една капка. Баща му го пиеше чисто, но Стивън така и не можеше да се откаже от тази миниатюрна капка сметана, която смекчаваше вкуса на кафето. Понякога се стесняваше от тази своя слабост, тя сякаш доказваше, че той е само имитация на баща си, че никога няма да бъде същият като него.

Но той знаеше, че не е така. Бе взел някои много трудни решения в живота си, не на последно място тези, свързани с Декстър Уитлоу и Рик Медина. Не се чувстваше спокойно заради това, което бе направил, но нито за миг не се усъмни в необходимостта му.

Реймънд отпиваше от натрапчиво сладкото ароматно кафе и въздишаше от удоволствие.

— Проследих го до летището — съобщи той със стържещия си глас, който звучеше, сякаш Реймънд бе ял стъкло и то му бе харесало. — Не спря никъде, не използва клетъчния си телефон, отиде право на гишето за регистрация на пътниците и след това при съответния изход.

— Може да се е обадил на някого оттам.

— Не би го направил. Там има много голяма вероятност някой да го чуе какво говори.

Това звучеше логично и Стивън прие твърдението на Реймънд така, както не би се доверил на преценката на никой друг.

— Щом му нямаш доверие... — започна Реймънд бавно, сякаш подканваше сенатора сам да продължи мисълта му, така както бе правил преди четиридесет години, когато учеше момчетата да ловуват и те трябваше да се научат да отгатват реакцията на животното срещу тях.

— ... тогава не го използвай — въздъхна сенаторът. — Не бих го правил, ако не ми трябваха връзките му. Той може да послужи като добър буфер и не мисля, че ще се раздрънка. В крайна сметка животът

му зависи от репутацията му. Ако не може да пази тайна, никой няма да прибягва до услугите му.

— Значи е изпълнил задачата?

— Погрижили са се за изнудвача, но все още има разхлабени връзки.

— Такива хора са като хлабавите връзки за обувки, можеш да се препънеш в тях по всяко време. — Реймънд отново отпи от кафето си.

— Вземат се мерки.

— Добре. Мистър Уолтър... не бих искал да излезе нещо наяве, което да го нарани. Той е страхотен човек. Направил е някои неща, които хората може би не биха разбрали, но само защото няма да знаят цялата история. Той не заслужава хората да говорят лошо за него, особено сега, когато не може да се защити.

— Наистина не заслужава — съгласи се сенаторът и въздъхна.

— Бял мъж, висок метър и осемдесет и един, тежък осемдесет и два килограма, възраст между петдесет и петдесет и пет. Сива коса, кафяви очи. Отличителни белези: татуировка „Sempre Fi“ на лявата предмишница, хирургичен белег, дълъг десет сантиметра долу вдясно на корема, петсантиметров белег диагонално на десния квадрицепс...

Марк престана да слуша как помощничката на съдебния лекар изрежда подробно всички белези на жертвата, за да бъдат записани в протокола от аутопсията. Никой от белезите не приличаше на причинен от куршум, но няколко от тях изглеждаха като близки срещи с остри ножове. Повечето от белезите обаче приличаха на обичайните, които хората получават в детството и юношеството си от порязвания, изгаряния и други подобни травми. Най-важната подробност от гледна точка на идентификацията бе татуировката. Тя не само потвърждаваше със сигурност, че мъжът е бил в армията, но и би определила вида войска, в който бе служил. Скоро щяха да научат истинското име на този бивш войник.

Както се предполагаше, сутрешните новини надълго и нашироко разнишиха инцидента, с траурно сериозен тон се разясняваше колко важен е проблемът, най-пресен пример, за което е убийството във френския квартал. Пак бе извадена статистиката за броя на убийствата в Ню Орлиънс, последваха едно обичайно изявление на полицейското

управление и една страстна тирада, произнесена от кмета за това как гражданите и гостите на града трябва и ще се чувстват в безопасност. Чудесен предизборен девиз — и по-рано му бе влизал в употреба.

Марк наблюдаваше аутопсията. Той умееше да се владее и стомахът му не се бунтуваше от подобни гледки, както се случваше на някои детективи. И той като съдебните лекари умееше да не забелязва миризмите и да се концентрира върху информацията, която получаваше от тялото. Като се има предвид, че работи в отдел „Убийства“, това бе много полезно умение.

Тялото нямаше какво повече да им каже. Куршумът в мозъка бе съвсем очевиден. Въпросът за часа, мястото и начина на извършване на убийството бе напълно ясен, оставаше да разберат кой и защо.

Младите жени, които бяха открили тялото, не бяха съобщили нищо полезно. Някоя от тях не си спомняше да е видяла някого, нито пеша, нито в кола. Стрелбата трябва да се бе разиграла само минути преди те да се приближат, но никой, дори и живеещите наоколо, не бе чул нищо.

Личните вещи на жертвата също не бяха подсказали нищо — единственото, което се откри впоследствие, бе една венчална халка, грижливо защитена в подгъва на панталона му. Може би бе открадната, но ставаше точно на безименния му пръст и като се имаше предвид начинът, по който бе скрита, Марк предположи, че за убития тази халка бе имала по-голяма стойност, отколкото парите, които би получил за нея в някоя заложна къща. Този мъж се бе женил поне веднъж, може би все още имаше съпруга.

— Започваш да ме изнервяш, Частън — обади се лекарят, като изключи микрофончето, за да не се запишат думите му в протокола. Той бе много зает човек, нетърпелив и вечно бързаш, затова рядко разговаряше с детективите, които присъстваха на аутопсиите.

Марк вдигна вежди в мълчалив въпрос.

— Точно така. — Един изцапан скалпел се насочи към него. — Просто си седиш там, тих като скала, и горе-долу толкова жив. Не ме прекъсваш, за да задаваш въпроси, не позеленяваш, не повръщаш — просто гледаш. По дяволите, та ти дори и не мигваш. Какво правиш всъщност, изпадаш в транс ли?

— Ако имам въпроси, ще ти ги задам, като свършиш — отвърна Частън кротко.

Скалпелът пак се размаха във въздуха.

— Продължаваш да се държиш така. Дори не промени изражението на лицето си. Направи ми една услуга, направи нещо човешко, преди да започна да мисля, че си робот. — Зад него помощничката му едва не избухна в смях.

— Ако продължаваш да се съмняваш в това, като свършим тук, може да ти разреша да ме гледаш, докато пикая. — Предложението дойде толкова невъзмутимо и неочаквано, че този път помощничката се разсмя на глас.

— Благодаря, но няма да се възползвам от тази прекрасна възможност.

— Не правя това предложение всекиму. Ти си единственият мъж, който го е получавал, така че помисли дали няма да промениш решението си. Само не си въобразявай погрешни неща за сексуалната ми ориентация.

Зад маската очите на помощничката проблясваха развеселени. Докторът я изгледа кисело.

— Не си и помисляй да кандидатстваш доброволно да ме заместиш.

— Вече е твърде късно — отвърна тя шеговито.

Марк й смигна.

— Забрави това, което казах — измърмори лекарят и отново включи микрофона, слагайки край на разговора.

Жалко. На Марк му хареса дърленето с лекаря, а очевидно и на помощничката също й хареса тази размяна на реплики. За пръв път Марк виждаше вечно заетия лекар да прекъсва аутопсия, за да направи някаква лична забележка.

Само за да продължи закачката, той пхна ръце в джобовете си и започна да подрънква с няколко монети. След две минути микрофонът пак бе изключен.

— Забрави какво казах — повтори лекарят. — И спри да дрънчиш с тези монети, по дяволите! Звучиш като Дядо Коледа.

Марк сви рамене и извади ръце от джобовете си, но очите му грееха развеселени.

След известно време тялото на жертвата им бе казало, че освен че е мъртво, е било в забележително добро здраве. Никакви признаци на болести в основните органи, никакви запушвания във вените, добро

състояние на мускулите, никакви белези от игли по ръцете или между пръстите на краката, които биха подсказали за интравенозна употреба на наркотици. Резултатите от токсикологичното изследване още не бяха известни, но жертвата изглеждаше като цяло в прекалено добро състояние, за да е наркоман.

Причината за смъртта бе огнестрелна рана в главата, изстрелът е бил произведен от средна дистанция, нямаше изходна рана. Куршумът 22-ри калибър бе стигнал в мозъка и при движението му раздробени частици кост бяха попаднали в мозъчната тъкан. Кинетичната енергия на лутация се куршум бе разрушила голямо количество тъкан и бе размазала всичко по пътя си.

Рентгеновите снимки и снимките на зъбите на жертвата вече бяха изпратени в архивите на военноморския флот за идентификация. В зависимост от това колко ефективно действат там самоличността на убития щеше да стане известна до два-три дни. Марк щеше да се опита да издири никакви роднини. Може би до седмица-две нещастникът щеше да бъде погребан.

Изненадващо идентификацията дойде още на следващия ден. Някой в големия възел от военна и цивилна бюрокрация се бе задействал или просто случайно снимките от зъбите на жертвата се бяха оказали в първата проверена папка в архива. Сега вече знаеха името на убития: Декстър Алвин Уитлоу от Кийсбърг, Западна Вирджиния. Единствените му роднини бяха съпругата му, Шърли Жанет Алън Уитлоу, и дъщеря му Карън Симон Уитлоу. Бяха посочени номерата на социалните им осигуровки и последният им известен адрес. Марк вече можеше да ги потърси.

Когато Карън се върна от работа, видя, че лампичката за съобщения на телефонния секретар примигва. Карън се изкушаваше от мисълта изобщо да не прослушва съобщенията, а да си вземе един бърз душ и да легне да спи. Откакто бе продала къщата и се бе преместила в този апартамент преди четири месеца, нощите ѝ бяха станали още по-самотни. След уморителния работен ден тя нямаше нито сили, нито желание да се заеме с разопаковане на багажа си и много от нещата ѝ още стояха в кашони, от което се чувстваше сякаш живее в оскъдно мебелирана хотелска стая или склад. В стаята сякаш

дори имаше ехо и то засилваше усещането за самота и нестихващата ѝ мъка по Жанет.

Напоследък не можеше да спи добре, не ядеше достатъчно и бе започнала да слабее. Опитвайки се да се изтръгне от депресията, Карън се бе разменила с една от другите сестри и сега работеше нощна смяна. Тази стратегия бе помогнала до известна степен. Когато се довлечаше до дома си рано сутрин, се чувстваше толкова изморена, че буквално падаше в леглото и заспиваше като пребита. През първия ден обаче телефонът я бе събудил единайсет пъти заради обажданията на разни търговски пътници и погрешно набрани номера и оттогава Карън се научи да го изключва, преди да легне да спи.

Напоследък се опитваше да постои няколко часа будна, след като се върнеше от дежурство, за да отхвърли някои от домакинските дейности, но не и днес. Бе изкарала една адска нощ. Единственото нещо, което искаше, бе да вдигне премалелите си крака и да заспи.

Карън работеше на етажа на хирургията, там, където настаняваха пациентите, които не бяха в критично състояние. Всички пациенти имаха болки, но различните хора ги понасяха по различен начин. Някои бяха толкова издръжливи, че само кръвното им налягане подсказваше колко силни са болките им всъщност, други пищяха като заклани и при най-малкото неудобство. Тази вечер ѝ се бяха паднали пищящи. Всички ги болеше, по дяволите, и всички искаха някакво болкоуспокоително, и то веднага — още едно хапче, системата да капе по-бързо или нещо от този род. Разбира се, сестрите не можеха да превишат предписаните от лекарите дози без разрешение, можеха само да се опитват да успокояват. Да се открие посред нощ лекаря, за да разреши увеличена доза болкоуспокояващи, би било напълно безполезно упражнение. На практика на сестрите им трябваша ловджийски хрътки, за да открият дежурния лекар, който бе гений в това да потъва вдън земя и да не чува пейджъра си.

После пък една пациентка, трийсет и две годишна жена с две деца, бе внесла още една мрачна нотка в живота им. Бе оперирана от руптура на апендикса и бе прекарала няколко дни в много тежко състояние, но сега вече се възстановяваше. Тази вечер, точно след вечеря, тя бе тръгнала към банята и внезапно се бе строполила на пода. Един съсирек се бе заклешил в пулмоналната ѝ артерия и тя бе починала въпреки всичките им усилия да я спасят. И такива неща се

случваха от време на време, но шокът никога не ставаше по-малък. Единственото нещо, което се бе променило, бе, че Карън се бе научила да се справя с този шок, да продължава да работи и да не мисли за случилото се. Всички сестри и лекари се научаваха на това, иначе не можеха да упражняват професията си.

Но върхът на всичко през нощта бе, когато някой идиот бе изпуснал едно деветнайсетгодишно наркоманче да избяга от психиатрията, където е било заключено за по-сигурно. Голяма сигурност. И къде бе отишло момчето? Право в хирургията, където държаха всичката хубава дрога.

Някъде по пътя момчето бе захвърлило пижамата си. Напълно гол, с изпъкнали като на извънземно очни ябълки и рошава коса, той бе преровил стаята на сестрите, търсейки наркотици. Най-после бе открил един заключен шкаф, ключът, за който стоеше у Джуди Камлиф, старшата сестра на етажа. Мъжете от охраната пристигнаха точно когато момчето се опитваше да разбие металните вратички на шкафа. За съжаление, да се опитваш да хванеш един гол мъж, не е лесна работа — няма дрехи, за които да го хванеш, а голото тяло е много хлъзгаво. Хлапето успя да се освободи толкова пъти, че Карън даже не можа да ги преброи. Момчето и мъжете от охраната се бориха дълго в коридора, разбутаха носилките, папките и картоните, събудиха пациентите, които или се изплашиха, или веднага решиха, че имат нужда от още болкоуспокояващо. Когато укротиха момчето окончателно, целият етаж изглеждаше като след ураган. Докато завършат смяната си, сестрите се чувстваха не по-малко обрулени.

Съобщението на телефонния секретар сигурно беше от някой търговец или от благотворителна организация. Карън още не бе успяла да се сприятели с новите си съседни, а всичките ѝ приятелки също бяха сестри, знаеха много добре коя смяна работи и не биха звънели, докато я няма. Не можа да се сети за никаква спешна причина, заради която да изслуша съобщенията, но въпреки това остави чантата си и отиде до телефонния секретар. Нямаше да може да заспи, като знае, че лампичката свети.

По навик взе тефтера и химикала, които държеше до телефона, ако се наложеше да запише някой номер. Натисна бутона и чу как лентата се пренавива.

След известно бучене и две прекъсвания на линията, без да е оставено съобщение, в стаята неочаквано се чу един провлечен баритон. Незнайно защо дъхът ѝ спря за миг. Гласът бе някак прелъстяващ, с топло, тъмно, чисто мъжко звучене, което сякаш въздействаше директно на нервните ѝ окончания, като че я докосваше в действителност. Дори и прикрит от провлачеността на акцента, в гласа се усещаше строгостта на авторитета. Съобщението гласеше: „Мис Уитлоу, обаждат се детектив Марк Частън от полицейското управление на Ню Орлиънс. Трябва да говоря с вас във връзка с баща ви. Моля, обадете ми се на...“

Той изрецитира номера, но Карън бе така поразена, че не успя да запише нито една цифра. Бързо натисна бутона за спиране и пренави съобщението. Когато бученето и щракването заглъхна, Карън се заслуша в краткото съобщение и отново така се разсея от гласа, че за малко да изпусне номера и втория път. Записа го набързо и се вгледа в тефтера уморена и недоумяваща.

Декстър очевидно се бе забъркал в нещо и очакваше тя да му плати гаранцията. Не, той си е мислил, че Жанет ще му плати гаранцията, не би могъл да знае, че жена му е мъртва от шест месеца. Дали детективът бе казал „мис Уитлоу“ или „мисис Уитлоу“? Провлеченият му говор бе замъглил думата.

Не устоя. Пусна съобщението отново, както, за да чуе пак гласа, така и за да разбере на нея ли се обаждат или на майка ѝ. Напрягайки се да го чуе, тя сякаш долови „мис“, което всъщност бе стандартното любезно обръщение към непознатата жена.

Не искаше да се обади. Не искаше да чува за проблемите на Декстър и нямаше намерение да му плаща никаква гаранция. Искаше само да легне и да заспи.

Замисли се за майка си, за това как Жанет го бе приемала отново и отново, как винаги му бе помагала, когато той имаше нужда от нея. А той никога не им бе помагал, когато имаха нужда от присъствието му, въпреки предаността на Жанет.

Изведнъж Карън се почувства пометена от изтощение, което нямаше нищо общо с физическа умора, а по-скоро с цял един живот, прекаран в горчивина и предпазливост и с тези шест самотни месеца на скръб по майка си. Чувстваше се уморена и не искаше повече бащините ѝ действия да я завличат надолу. Каквото бе направено, не

можеше да бъде променено. Карън не искаше да бъде от хората, които цял живот оплакват миналото си, сякаш това ги оправдава да не се държат отговорно в настоящето. Тя бе обичала майка си силно, още я обичаше и щеше да продължи да скърби за нея, но беше време да продължи живота си, вместо да позволява на празния апартамент да я потиска. Щеше да разопакова вещите си от кашоните и да се опита да подреди новия си дом.

Може би трябваше да продължи образованието си, да вземе магистърска степен. Би могла да се насочи към спешната медицинска помощ. Там работата беше истинско изпитание, но за тези, които можеха да издържат на напрежението, бе много интересна. Карън умееше да запазва спокойствие при спешни случаи, мислеше бързо и не ѝ се подкосяваха краката — все качества, необходими за една сестра в спешно отделение.

Пое си дълбоко дъх. За пръв път след смъртта на Жанет тя усети, че възвръща контрола над самата себе си, над живота си. Трябваше да помогне на Декстър, дори и само заради паметта на майка си, така че щеше да се обади на онзи детектив. Без да си дава никакво време, което би я разколебало, тя взе слушалката и набра номера на детектив Частън.

В очакване да чуе гласа му несъзнателно притаи дъх. Колко глупаво, да се оставя да ѝ въздейства някакъв мъжки глас по телефона. Но макар че осъзна абсурдността на реакцията си, не можа да я овладее.

Телефонът звънна няколко пъти, но никой не отговори. Явно детективите не работеха от осем до пет. Погледна часовника си. Седем и четиридесет и пет.

— Глупачка — каза си тя и остави слушалката. Луизиана бе в централния часови пояс, един час назад от Охайо. Детектив Марк Частън определено нямаше как да е в офиса в шест и четиридесет и пет.

Не можеше да остане будна чак докато при тях започнеше работното време. Не можеше да остане права и пет минути. Декстър щеше да почака.

Но тя щеше да се обади. Щом се събудеше следобед, щеше да се обади.

Взе това решение и с усилие се замъкна до спалнята. Движенията ѝ бяха станали непохватни от умората. Прозя се отново, изтегна се между хладните чаршафи и въздъхна от облекчение. Опита се да си представи как изглежда детектив Частън. Гласовете почти никога не съответстваха на външността на хората. Детективът сигурно бе на средна възраст и с корем, с две пораснали деца и вече очакващ пенсионирането си. Но имаше глас като тъмен мед и Карън заспа с мисълта за него.

Резкият звън на телефона я изтръгна от съня. Объркана, Карън се изправи в леглото, без да може да се ориентира. После се сети, че е забравила да изключи телефона, и изстена. Електронният часовник на нощното ѝ шкафче показваше девет и трийсет.

Грабна слушалката, за да спре ужасното звънене.

— Ало — каза тя сънено.

— Мис Уитлоу?

Пак този глас. Само две думи, но тя го позна и по гърба ѝ плъзнаха тръпки.

— Да?

— Обажда се детектив Частън от полицейското управление на Ню Орлиънс. Вчера ви оставих съобщение във връзка с баща ви.

— Да. — Тя понечи да обясни, че е възнамерявала да се обади следобед, но той продължи да говори, като в гласа му се усети хладина.

— Съжалявам, мис Уитлоу, но баща ви е бил убит преди два дни при стрелба на улицата.

Карън се вцепени от шока. Ръката ѝ се вкопчи в слушалката и кокалчетата ѝ побеляха от напрежението.

— Два дни? Защо никой не ми се е обадил?

— Баща ви нямаше никакви документи у себе си. Идентифицирахме го по снимката на зъбите му, като проверихме в архива на армията. — Той продължи да говори и обясни, че тя трябва да отиде в Ню Орлиънс, за да потвърди самоличността на баща си. Говореше бързо и делово, а Карън се опитваше да подреди мислите си.

— Ще се опитам да хвана някой полет днес — каза тя най-последно. — Ако не успея...

— Авиокомпаниите имат специални места за извънредни случаи — прекъсна я той. — Можете да пристигнете още днес следобед. Ако имате желание.

Тя долови това неизречено обвинение в тона му и се ядоса. Този мъж не знаеше нищо за нея, откъде накъде той ще я съди за отношението ѝ към баща ѝ?

— Ще ви се обадя, когато пристигна — каза тя сухо, за да не проличи гневът ѝ.

— Просто елате в Осми участък на Ройъл Стрийт.

Карън повтори адреса и каза:

— Благодаря, че се обадихте. — Затвори, преди той да е успял да отговори.

Сви крака и опря глава на коленете си. Декстър беше мъртъв. Опита се да проумее тази новина, но тя ѝ изглеждаше прекалено нереална. Знаеше, че би трябвало да изпитва нещо друго, освен шок, но се чувстваше като изпразнена. Как можеше да скърби за човек, когото почти не познава. Неговото отсъствие, а не неговото присъствие бе оформило живота ѝ.

Отметна чаршафа и стана. Чувстваше се като зомби, но трябваше да проведе няколко разговора по телефона, да си уреди билет за самолета и да си приготви багажа. Единствено чувството за дълг я крепеше на крака, но явно то бе достатъчно силно.

Баща ѝ бе мъртъв. Тази мисъл продължаваше да отеква в съзнанието ѝ, докато стоеше под студения душ. Тя не го бе познавала истински, а сега вече никога нямаше да го опознае.

ШЕСТА ГЛАВА

— Карън Уитлоу, Карън Уитлоу. — Мъжът на име Карл Кланси стоеше в телефонната кабина и прелистваше указателя. Бе му отнело цяла вечност да намери кабина с указател. Сега плъзна пръст по изтънялата страница. Беше малко след обяд и слънчевите лъчи бяха изгарящи. Мъжът се премести така, че слънцето да не блести върху страницата. В указателя нямаше Карън Уитлоу, но имаше една К. С. Уитлоу. Можеше да се обзаложи, че това е тя. Неомъжените жени често използваха инициали вместо името си, но тази хитрина бе толкова често срещана, че и да напишеха цялото си име резултатът щеше да е същият. Простата предпазна мярка вече не гарантираше особена сигурност.

Пусна няколко монети в телефона и набра номера. След четири позвънявания се чу щракването на телефонен секретар и приятен женски глас каза:

— Набрали сте номер 555-0677. Моля, оставете съобщение.

„Умница“, помисли си той с одобрение. Не бе съобщила името си, така че да го научи всеки тъпанар, който набере телефона ѝ. А хората правеха тази грешка постоянно — съобщаваха имената си в съобщението на телефонния секретар или дори закачваха табелки с фамилията си на пощенските си кутии или пред входа на домовете и дворовете си. „Семейство Хендерсън“ или каквото и да е. Глупаци. Така на някой крадец му оставаше само да провери номера на семейство Хендерсън в телефонния указател, вече знаейки адреса, и да се обади, за да провери има ли някой въщи. Ако никой не се обадеше, можеше да се намъкне необезпокоявано в къщата, спокоен, че е сам.

В този случай обаче Карл знаеше името ѝ предварително. Обаждането просто бе потвърдило адреса. Сигурно бе на работа, според информацията, която му бяха дали, тя работеше като медицинска сестра. Можеше да действа спокойно, да претърси цялата къща и да открие тетрадката, която Хейс искаше. Ако не я намереше, Хейс му бе наредил да подпали къщата, просто за по-сигурно. Може

би тетрадката бе в прибрана в банков сейф, но хората рядко проявяваха необходимата предпазливост по отношение на ценните си предмети. Обикновено си измисляха някое скривалище в дома си, убедени, че никой не би го открил.

Кланси се върна в колата си, извади картата на града, която си бе купил, и откри улицата на Карън Уитлоу. Можеше да стигне там за не повече от петнайсет минути — щеше да има достатъчно време да си свърши работата и да хване обратния полет привечер.

Обиколи с колата квартала, оглеждайки се за граждански патрули или съседи, които поливат градините си. Къщите бяха малки и позанемарени. Видя много малко играещи деца, а повечето коли, спрени пред къщите, бяха стари седани, което означаваше, че там живеят възрастни хора, чиито деца отдавна са пораснали и напуснали родните си домове, или млади двойки, които току-що са купили първата си къща и още нямат деца. Домовете, пред които нямаше коли, сигурно принадлежаха на млади двойки, които по това време бяха на работа.

Това беше и добре, и зле. Малцина от обитателите на квартала си бяха вкъщи, но пък бяха стари хора. А старците са много любопитни. Те знаят наизуст кои коли обикновено спират на улицата им и нямат по-интересно занимание от това да надничат през прозореца си.

Е, нямаше да се уплаши от неколцина старци. Номерът беше, ако те забележат, да изглеждаш възможно най-нормално и да се държиш сякаш си точно на мястото си. А още по-добре щеше да е никой да не го забележи. Кланси знаеше как да стане незабележим, точно затова Хейс му бе възложил задачата.

Продължи да обикаля с колата, докато откри един магазин за хранителни стоки, и спря взетата под наем кола възможно най-встрани. За всеки случай, ако продавачът гледа през прозореца, той влезе в магазина и си купи кутийка безалкохолно, внимавайки, да не погледне никого в очите и да не направи нищо запомнящо се. Остави колата пред магазина и бързо измина трите пресечки до къщата на Карън Уитлоу.

Когато стигна нейната улица, тръгна през задните дворове, като използваше храстите и живите плетове за прикритие. Хората захвърляха какво ли не в задните си дворове, което бе много удобно, ако искаш да се прикриваш. Обикновено най-големият му проблем

бяха кучетата. Те бяха голяма досада. И сега чу едно малко проклетниче, което си подаде главата от къщата, покрай която минаваше в момента. Карл замря на едно място зад някакъв храст и остана неподвижен, докато ръмженето не спря.

Най-после стигна до къщата на Уитлоу. Отвори външната врата за нула време. Такава ключалка не би затруднила и десетгодишен хлапак. Боже господи, колко нехайни бяха хората!

Първо обиколи къщата и провери най-очевидните скривалища: камерата на хладилника, отгоре на кухненските шкафчета, под столовете. Не знаеше точно как изглежда тетрадката, която търсеше, никой не знаеше. Хейс му бе казал да търси малка тетрадка, стара и мърлява на вид.

В никое от обичайните скривалища нямаше стара мърлява тетрадка. Карл започна да претърсва къщата методично. Проверяваше всяко чекмедже, първо вътре, после го издърпваше докрай и търсеше нещо залепено отдолу или отзад. Провери да няма нещо скрито в подгъвите на завесите, огледа всички възглавници за някой повторно направен шев или за необичайни бучки. Той не преобръщаше къщата с главата наопаки — така постъпваха озлобените аматьори. Истинското изкуство бе да влезеш и да излезеш, без да остане и следа от претърсването. Наместваше грижливо мебелите по местата им и всичко бе така, както го бяха оставили обитателите на къщата.

Тук-там имаше снимки в рамки и на няколко от тях се виждаше щастливо усмихната млада двойка. Карл предположи, че симпатичната дребничка блондинка е мис Уитлоу. Не би имал нищо против да носи снимката ѝ в портфейла си, особено ако младата жена седнеше в неговия скют така, както се бе разположила в някакъв ухилен идиот на една от снимките. Същият ухилен идиот присъстваше и на останалите снимки, очевидно той бе мъжът, обсебил сърцето ѝ в момента.

Кланси откри мъжки дрехи в гардероба и принадлежности за бръснене в банята. Засмя се беззвучно. Явно мис Карън живееше с гаджето си или поне той прекарваше достатъчно много време в къщата ѝ, за да остави част от дрехите си в дома ѝ. Може би тя се бе омъжила съвсем наскоро и затова срещу номера в указателя фигурираше само нейното име.

Къщата бе малка, а той действаше ефективно. След два часа я бе претърсил до последния сантиметър и не бе открил тетрадката. Явно я

нямаше в къщата или бе скрита наистина находчиво някъде на тавана или в мазето. Намери вратата към тавана и надникна вътре, но там всичко тънеше в тъмнина и прах, освен това бе и адски горещо. Нямаше никакво желание да се навира и под къщата, мазето не бе добро скривалище заради влагата, която съсипваше всичко.

Бе сигурен, че тетрадката не е там, но Хейс му бе наредил да изгори къщата, ако не намери тетрадката. Сви рамене. Заповедите са си заповеди, а Хейс бе предпазлив човек. Карл се зае да изпълни нареждането.

Според него най-добрият начин да се изгори една къща бе да се подпали мазнина в кухнята, така няма подсилващи огъня странични агенти, които да възбудят съмнение, и винаги се приемаше, че такъв пожар е резултат от злополука. Постоянно ставаха пожари заради нещо подпалило се в кухнята.

Засвирка си тихо и се зае за работа. За щастие мис Карън бе пържила бекон тази сутрин и бе оставила тигана с мазнината да изстива отстрани на котлоните. С кърпа в ръка Кланси пусна газовия котлон и постави тигана отгоре, после остави хавлиената кърпа достатъчно близо, за да се запали, когато лумнат пламъците от мазнината. Отвори шкафчето най-близо до печката и доволен установи, че е отгатнал къде стои олиото. Имаше бутилки и консервни кутии, всички те щяха да се озоват съвсем близо до пламъците. Мис Карън не би могла да улесни задачата му повече даже и да се бе постарала.

Професионалист като него не би си тръгнал, преди да се увери, че работата е свършена както трябва. Докато чакаше мазнината в тигана да пламне, той извади батерията от детектора за пушек и я постави наопаки. Мразеше проклетия оглушителен звън на алармата.

Пушекът вече започваше да изпълва кухнята. Кланси отвори всички врати и прозорци на къщата, така че да има достатъчен приток от въздух и огънят да се разпростре по-бързо. Не му харесваше да пали нечия къща, дори съжаляваше, че трябва да разстрои симпатичната блондинка. Щеше да ѝ е болно да загуби всичките си снимки и вещи. Но работата си беше работа и в това нямаше нищо лично.

Приведен към пода, за да не се задуши от отровния пушек, той изчака мазнината в тигана да се възпламени с рязък свистящ звук. Хавлиената кърпа пламна почти веднага и огънят бързо достигна до

кухненския шкаф. Карл бързо излезе от къщата и се върна при колата си с обичайната предпазливост. От време на време хвърляше поглед назад и най-накрая бе възнаграден от облак черен дим, което означаваше, че е пламнал покривът или някоя от стените. Мисълта да мине с колата покрай горящата къща, за да се увери, че всичко е наред, бе много съблазнителна, но това бе опасно и той го знаеше. Никога не се връщай. Къщата бе достатъчно стара, а и той бе отворил всички врати и прозорци, така че огънят щеше да се разпростре толкова бързо, че нищо няма да може да бъде спасено.

Когато чу първите сирени в далечината, погледна часовника си: десет минути. Много време. Къщите горят много по-бързо, отколкото хората си представят — те винаги се надяват, че ще имат малко време, за да спасят най-ценните си вещи. Грешка. Докато пожарът бъде забелязан, на хората вътре обикновено им остава около трийсет секунди, за да се измъкнат. Кланси бе успял да опази кожата си, оставайки толкова дълго вътре, само защото се бе пазил от огъня от самото начало, бе стоял ниско наведен и близо до вратата. Докато пожарната стигне до къщата, всички стаи вече щяха да са пламнали и пожарникарите щяха да се борят огънят да не обхване околните къщи или дървета.

Докато се отдалечаваше от пожара, сви рамене. Бе се провалил и бе успял. Не бе открил тетрадката, но ако тя е била някъде в къщата, вече бе унищожена. Бе изпълнил инструкциите на Хейс, колкото и педантични да му се бяха сторили. Щеше да каже на Хейс, че според него тетрадката не е била в къщата, а какво щеше да прави той в такъв случай, си беше негова работа. Карл си бе свършил своята.

Очуканият ръждясал пикап спря в края на тесния черен път и отвътре изскочиха две кльощави момчета. Там, където свършваше пътят, имаше широко празно пространство, от едната страна, на което имаше камениста пропаст. Две дървени магарета за сечене на дърва бяха сложени на ръба на пропастта, като върху всяко имаше по едно дървено трупче. Върху трупчетата бяха подредени най-различни консервни кутии, а земята наоколо също бе осеяна с кутии.

Двете момчета извадиха две пушки 22-ри калибър иззад седалките си.

— Ей, видя ли как Савон се пускаше на Джъстин снощи — каза едното момче и поклати русата си глава. — Така се бе натаралянкала, че сигурно още спи.

— И да се е събудила, сигурно би предпочела да не е будна — отвърна другото момче, двамата се разсмяха, а след това умело заредиха пушките си. — Дали баща ѝ знае, че пие?

— Не вярвам да не е забелязал, след като постоянно се връща пияна от срещите си. — В гласа на момчето се усещаше искрено възмущение. — Не че имам нещо против пиенето, но Савон е пияна поне през половината време. Някой ден ще съсипе колата си и ще утрепе някого и тогава ще стане една...

— И баща ѝ е същият. Сигурно е по наследство.

Момчетата заеха пози за стрелба. Ако се съдеше по червеникавия пласт прахоляк по маратонките им, двамата доста често прекарваха времето си в стрелба по консервни кутии. Започнаха да стрелят продължително и методично, а кутиите една по една падаха. Когато всички се озоваха на земята, двамата отидоха до дървените подпори и започнаха да ги подреждат наново. Като тръгнаха обратно, слънцето грейна и нещо лъскаво така блесна в другия край на поляната, че едното момче чак замижа.

— Ей, ама как блести това! Има нещо зад онзи храст.

— Май е кола — отвърна другото момче и изпъна врат. То беше по-високо от приятеля си. — Я да идем да видим.

— Обзалагам се, че някой е завел там мадамата си да я чука.

— Ако е така, сигурно му е минало вдъхновението, като е чул стрелбата. — И двамата се ухилиха на тази идея. Бързо се спогледаха и по-високият допря пръст до устните си. Отидоха на пръсти до храсталака, едва потискайки смеха си при мисълта, че може да спипат някой свой приятел в издънка. А може би беше бащата на някой от приятелите им, което бе още по-забавно.

Двете момчета се движеха безшумно като опитни ловци. Когато доближиха големия храст, можаха да различат купето на кола. По-високото направи знак на приятеля си да се промъкнат отзад. Така и направиха. Но когато видяха задницата на колата, с разочарование установиха, че номерата бяха от друг щат. Разочарованието им се усили и от това, че в колата не се виждаше никой.

— По дяволите, цялото душене било напразно.

— Шшшт! Може да са легнали на задната седалка.

— Ами — изправи се момчето. — Виж, прозорците са затворени. Никой не би издържал в тази жегата на затворени прозорци.

— Може да е крадена и някой да я е изоставил тук. — Огледаха колата и несъзнателно стиснаха пушките си. Без повече да се прикриват, двамата отидоха до колата. Беше бял понтиак, с четири врати, покрит със слой червеникав прах. Високото момче се наведе и надникна през прозореца на шофьора, после се отдръпна назад толкова рязко, че политна и едва не падна.

— Мамка му. Вътре има труп!

Карън усети жегата още щом излезе от самолета и тръгна по ръкава към летището. Въздухът бе тежък заради влагата и челото ѝ се покри с капчици пот, докато влачеше чантата си по лекия наклон. Беше облечена в летен костюм с къс ръкав, с който в самолета ѝ бе дори хладно, но сега вече изгаряше от жегата. Краката ѝ завираха в чорапогащника и по гърба ѝ се стичаше пот.

Детектив Частън се бе оказал прав за билета — само един телефонен разговор с веднага проявилния съчувствие и много експедитивен служител от агенцията за самолетни резервации и Карън се бе сдобила с билет за полета само след няколко часа. За да не го изпусне, се бе наложило да пригответи веднага багажа си и да стигне бързо до летището. Не бе успяла да хапне нищо, преди да се качи в самолета, а стомахът ѝ се преобърна при мисълта да изяде сандвича с пуешко месо, който сервираха по време на полета. По принцип не обичаше пуешко, особено пък сега, когато стомахът ѝ се бе стегнал на топка и главата ѝ се цепеше от напрежението.

Главоболието не я бе напуснало. Усещаше пулса си с всяка крачка, която правеше, следвайки знаците към лентата за получаване на багажа. Никога не се бе чувствала така, дори и след смъртта на майка ѝ. Тогава мъката ѝ бе рязка и опустошителна. Не знаеше какво точно чувства сега. Ако бе мъка, то тя бе различна. Чувстваше се вцепенена, отдалечена, странно уязвима, сякаш всичко вътре в нея бе кристализирало и най-малкото нещо би я разтърсило из основи.

Чантата ѝ тежеше и рамото чак я заболя. Дори и в сградата на терминала бе задушно, сякаш влагата се процеждаше през стените.

Карън се сети, че не си е направила резервация в хотел. Стоеше пред въртящата се лента за багажа и виждаше как се появяват чантите на всички други, освен нейната и се зачуди дали ще има сили да се помръдне от мястото си.

Най-после чантата ѝ се появи. Хванала здраво ръчната си чанта, Карън се наведе, за да грабне пътната си чанта, когато мине покрай нея. Един едър, оплешивяващ мъж, който стоеше наблизо, каза:

— Аз ще ви я сваля. — И с лекота издърпа чантата от движещата се лента.

— Благодаря — отвърна Карън с искрена благодарност, когато чантата се озова пред краката ѝ.

— Удоволствието бе изцяло мое, мадам. — Мъжът кимна учтиво и се обърна да търси собствения си багаж.

Карън се опита да си спомни последния път, когато някой непознат бе проявявал такава любезност, но не можа. Тази малка проява на учтивост почти разчупи вцепенението ѝ.

Шофьорът на таксито ѝ бе висок млад негър. Имаше буйна къдрава коса и заразителна усмивка.

— Накъде в този прекрасен ден? — попита той с мелодичен глас, когато се настаня зад кормилото, след като бе прибрал чантите ѝ в багажника.

Прекрасен ден? Трийсет и седем градуса и кой знае какъв процент влажност на въздуха — и това бе прекрасен ден? Е, небето бе яркосиньо и безоблачно и дори през изгорелите газове в този бетонен остров се усещаше уханието на свежа и ароматна растителност.

— Още не съм си намерила хотел — обясни тя. — И трябва да отида и до Осми полицейски участък на Ройъл Стрийт.

— Е, няма да се размъквате с багажа си из полицията — каза шофьорът и поклати глава. — На крайбрежната улица има колкото щеш хотели и всичките са само на няколко пресечки от мястото, където трябва да отидете. Защо първо не се настаните, а после да ходите до „Ройъл“? Или да ви закарам до някой хотел в стария град, но там може и да не си намерите стая без резервация.

— Нямам резервация — отвърна тя. Може би всички шофьори на таксите даваха съвети на уморените туристи, кой знае, не бе пътувала много. Но той бе прав, не бе добра идея да се размъква с чантите си.

— По-големите хотели като „Шератон“ или „Мариът“ сигурно имат свободни стаи, но пък там е по-скъпо.

Карън бе толкова изтощена, че не се интересуваше толкова от цената, колкото от възможността бързо да се настани и отдъхне.

— Карайте към „Мариът“ — заяви тя. Можеше да си позволи няколко нощи в добър хотел.

— Той е само на две пресечки от „Ройъл“. Като излезете от хотела, завийте надясно и като стигнете до „Ройъл“, пак тръгнете вдясно. Полицията е няколко пресечки по-долу, няма как да не я видите. Голяма жълтеникава сграда с бели колони и с полицейски коли, паркирани отпред. Снимат я за всички сериали в Ню Орлиънс, прилича на старо южняшко имение. Сигурно ченгетата още работят там, щом има спрени коли отпред.

Карън се облегна назад и затвори очи, оставяйки се на потока от думи. Ако можеше да издържи следващите няколко часа, щеше да си легне рано, да се наспи добре и утре да се чувства съвсем различно, не така побъркващо уязвима. Не харесваше това чувство. Беше здрава, енергична, спокойна и самоуверена млада жена, известна в хирургическото отделение, където ценяха здравия ѝ разум. Тя не бе емоционална и нестабилна.

След час вече разполагаше със стая с голямо легло и изглед към Мисисипи и френския квартал, който за нейно разочарование изглеждаше доста порутен, поне от височината на петнайсетия етаж, на който се намираше. Не си губи времето да разопакова нещата си, само се наплиска със студена вода и среса косата си. Сигурно от умората бе така бледа, помисли си тя, докато се взираше в изражението си на огледалото. Тъмнокафявите ѝ очи изглеждаха черни на фона на бледите ѝ страни.

Според указанията на шофьора на таксито полицейското управление бе съвсем близо, на не повече от пет-шест пресечки, съвсем кратко разстояние, за да взема ново такси. Разходката щеше да ѝ помогне да проясни мислите си.

Почти се отказа от идеята за разходка, когато излезе навън и отново усети жегата. Слънцето изгаряше кожата ѝ и въздухът бе много тежък за дишане. В крайна сметка би взела такси, ако не видя множеството хора, които се движеха по тротоарите, сякаш не усещаха

колко е горещо. Обикновено жегата не я мореше толкова много, а високите температури не бяха рядкост и в Охайо през лятото.

Стомахът ѝ се бунтуваше и Карън потисна нов пристъп на гадене. Може би бе хванала някакъв вирус. Това обясняваше защо се чувства толкова зле.

Но при целия стрес, който изпитваше в момента, когато зави надясно по Ройъл Стрийт, тя усети прочутия чар на френския квартал. Улиците бяха тесни и задръстени от колите, паркирани от двете им страни. Тротоарите бяха разбити и неравни, сградите — стари и в преобладаващата си част полурухнали. Но вратите бяха боядисани в ярки, празнични цветове, навсякъде имаше сандъчета с цветя, папрати и палми превръщаха балконите на горните етажи в малки градини. Красиви парапети и порти от ковано желязо привличаха погледа, алеите пред къщите бяха потънали в зеленина, загатвайки за пищните градини зад тях. Карън долавяше най-различни езици и акценти от пъстроцветното множество, с което се разминаваше. Ако обстоятелствата бяха различни, тя с удоволствие би се отбила в някои от примамливите, екзотични на вид магазинчета.

Но днес нямаше сили за нищо друго, освен да прави крачка след крачка и да се надява, че полицейското управление е някъде наблизо. Дори и от сенчестата страна на улицата жегата не бе по-поносима и Карън я усещаше даже през подметките на обувките си.

Най-после видя няколко полицейски коли, паркирани пред някакво имение, и когато ги приближи, забеляза табелката на една от белите колони: „Полицейско управление на Ню Орлиънс, осми участък.“ Сградата бе с особен кремав оттенък — нито прекалено златист, нито прекалено розов. Черна желязна ограда обикаляше сградата и безупречния околел пейзаж. Изглеждаше като идеално място за градинско парти.

Карън премина през портала и изкачи няколкото широки стъпала. Масивната входна врата водеше към огромна зала със сини стени и таван, който бе висок поне пет метра. Красивите полилеи, разпилените туристически брошури и общото впечатление за музей я накараха да се зачуди дали в крайна сметка не бе сбъркала мястото.

Една полицайка седеше зад високо бюро. Май тя бе единственият друг човек в помещението. Карън я погледна.

— Тук ли работи детектив Частън?

— Да, мадам. Ще се обадя да проверя дали в момента е тук. Как е името ви?

— Карън Уитлоу.

Полицайката тихо каза нещо по телефона, после се обърна към Карън.

— Тук е и каза да отидете в кабинета му. — Посочи в съответната посока и добави: — Тръгнете надясно, третата врата вляво.

Докато Карън се придвижваше, следвайки указанията, усети прохлада откъм вентилаторите на тавана. Направо настръхна от рязката промяна на температурата. Никога преди не бе влизала в полицейски участък. Очакваше да е нещо ужасяващо, а вместо това откри звънящи телефони, хора, отпуснали се на столовете си, облаци цигарен дим и аромат на силно кафе. Приличаше на обикновен офис, в който се работи активно, само дето повечето от хората бяха въоръжени.

Откри вратата, която търсеше, и почука. Плътният мъжки глас, който тя си спомняше така добре, каза:

— Влез.

Тя отвори вратата и стомахът ѝ отново се сви, този път от нерви, когато видя мъжа, който се изправи срещу нея. Детектив Частън не бе това, което бе очаквала. Не бе възрастен, с коремче или оплешивял. Предположи, че е към трийсет и пет годишен. Имаше вид на човек, видял прекалено много, за да се изненада от каквото и да било. Гъстата му черна коса бе късо подстригана и грижливо пригладена и дебелиите му вежди се извиваха над тесните проблясващи очи. Кожата му бе мургава и брадата му бе видимо набола. Малко над метър и осемдесет, широкоплещест, с мускулести ръце, той изглеждаше суров, дори може би жесток. Нещо в него я уплаши и ѝ се прииска да избяга. Само дисциплината, усвоена от дългогодишния ѝ опит в професията, я възпря да не го направи.

Марк се изправи, когато Карън Уитлоу влезе в тесния му кабинет. Като типичен полицай той умееше да преценява хората и сега се възползва от уменията си с поглед, който не издаваше нищо, но не пропусна нито една подробност. Ако жената срещу него бе разстроена

от смъртта на баща си, това по нищо не личеше. Изражението ѝ подсказваше, че всичко това ѝ е безкрайно досадно, но тя ще го изтърпи, за да се върне след това към нормалния си живот.

Жалко, помисли си той, преценявайки я отново, този път с очите на мъж, а не на полицай. Не си падаше по коравосърдечните хора, но тя бе привлекателна жена. Двайсет и пет — трийсетгодишна, с лице, което беше едновременно екзотично и типично американско, с правилни черти, но с особена линия на скулите и със загатнат сексапил в тъмните, малко дълбоко разположени очи. Не просто привлекателна, поправи преценката си той. Тя бе недооценена красавица, външността ѝ не правеше силно впечатление от пръв поглед, но определено си струваше да я погледнеш отново.

Имаше и хубава фигура, бе средна на ръст, слаба, с високи закръглени гърди, които изобщо не се поклатиха, когато тя пристъпи в стаята. Това означаваше, че бяха много стегнати или, че носеше убийствено стегнат сутиен. В чисто физически план той не би имал нищо против да провери кое от двете бе истина. Все по-нарастващото напрежение в слабините му подсказа, че това определено би му харесало. Мислено се упрекна. Е, и това се случваше от време на време, да изпита силно сексуално привличане към някоя жена, която дори не харесва. В повечето случаи не обръщаше внимание на подобни импулси, защото резултатът никога не си струваше усилието.

Той ѝ протегна ръка.

— Аз съм детектив Частън.

— Карън Уитлоу. — Гласът ѝ бе леко дрезгав, но също така овладян като изражението на лицето ѝ. Пръстите ѝ бяха хладни, ръкостискането ѝ кратко и решително. Той забеляза, че ръцете ѝ са красиви, с дълги тънки пръсти и къси, заоблени нокти без лак. Никакви пръстени. Никакви бижута, освен часовник и миниатюрни златни обици — топченца. Мис Уитлоу очевидно не си падаше по киченето, но пък и не ѝ трябваше.

Косата ѝ бе тъмна като очите, сресана назад, така че да открива челото ѝ. Стигаше до раменете ѝ на равна линия. Беше елегантна. Делова. Безчувствена.

Точно това безчувствие не му хареса. Не бе очаквал да плаче пред него, но колкото и да контролираха емоциите си, хората обикновено показваха някакви признаци на мъка или шок при смъртта

на член от семейството, колкото и отчуждени да са били. Съжалението обикновено извикваше някоя и друга сълза, дори и скръбта да не бе искрена. Но в тази самоуверена жена той не можеше да забележи нищо подобно.

— Седнете, моля. — Посочи ѝ един стол, единствения стол в миниатюрния му кабинет, освен неговия собствен. Беше с твърда облегалка и не предразполагаше към отпускане.

Тя седна и полата ѝ се вдигна точно до средата на коляното. И двата ѝ крака останаха на земята. Седеше толкова неподвижно, че му заприлича на порцеланова кукла.

— По телефона казахте, че баща ми вероятно е станал случайна жертва на улично насилие.

— Не случайна — поправи я той, като седна и затвори папката, която лежеше на бюрото пред него. — Който и да го е убил, е целял да направи точно това. Но причината... — Той сви рамене. Причината можеше да е всякаква, от наркотици до разпра за някой празен кашон. Както няма свидетели, не е открито оръжието, с което е извършено престъплението, и няма никаква връзка с други събития, случаят би могъл да се счита за приключен и никой не би си направил усилията да продължи разследването.

Карън мълча известно време. Въпреки че той би проявил търпимост към всяка проява на скръб или угризения, все пак бе благодарен, че тя не крещи насреща му и не изисква убиецът на баща ѝ да бъде открит незабавно, сякаш това би помогнало някому. Марк се замисли за момент дали случайно тя нямаше да наследи голяма застраховка от смъртта на баща си. Не бе чак толкова невероятно, парите стояха в основата на много убийства, въпреки че убийството можеше да е заради нещо съвсем тривиално и незначително.

— Кога за последен път сте видели или сте говорили с баща си?

— Не бях го чувала от години. — Сякаш понечи да каже още нещо, но вместо това стисна устни и не продължи.

— Той правил ли си е някакви застраховки?

— Не знам за такива. — Шокирана, тя осъзна накъде бие въпросът му.

— Не сте знаели къде или как живее?

Карън усети враждебността му, въпреки че лицето му си оставаше безизразно и очите му не издаваха нищо. Детектив Частън

определено не я харесваше по някаква причина, но ако се канеше да се занимава с теорията за застраховките в нейна полза, щеше да стигне до задънена улица. Може би очаква да се разпищи, задето той очевидно не си даваше много зор да открие кой е убил баща ѝ. Но тя не бе и очаквала никакви особени усилия в тази насока. Беше медицинска сестра и бе виждала достатъчно често какво става, когато някой бездомник стане жертва на престъпление. Полицейските управления в цялата страна работят с ограничени средства и хора и не могат да си халят ценното време или пари в разследване на безнадеждни случаи. И в болниците постоянно се случва същото. Или отхвърляш безнадеждните, или всички губят.

Можеше да му каже това, но ѝ беше прекалено горещо, бе и прекалено изтощена и напрегната, за да се вълнува какво мисли той за нея. Усещаше пулса си в главата. Чувстваше се, сякаш ще се разхвърчи на парчета във всички посоки, и знаеше, че единственият начин да се справи с бушуващите си емоции бе да не губи самоконтрол нито за миг. Така правеше, когато бе на работа, когато някой пациент умреше, без значение колко съвестно се бе грижила за него или колко опитен бе лекарят. Без значение, че това бе някой сладък малчуган или приятна стара дама с искрящи очи. Постоянно умираха хора. Беше се научила как да се справя с това.

— Не поддържахме връзка — каза тя най-накрая.

— Бил е ветеран от Виетнам. — Заявление, не въпрос.

— Да. — Тя знаеше накъде води това. Разстроеният ветеран, който се е нуждаел от психиатрична помощ и грижи, но е бил отхвърлен и отчужден от семейството си, защото е бил прекалено неудобен със своите странни настроения и непредсказуеми изблици.

Но детектив Частън не каза нищо, не се наложи. Карън го прочете в хладните му присвити очи.

— Той ни напусна, когато бях дете — изрече тя рязко, много по-рязко, отколкото бе възнамерявала. Усещаше как губи самоконтрол, усещаше някаква напиреща болка, която отказваше да назове, и с усилие отново овладя емоциите си. Щеше да има достатъчно време за това по-късно, когато останеше сама и когато този тъмнокос мъж със строго лице не я гледаше с прикрито презрение.

Не му дължеше обяснения. Нямаше нужда да разкрива пред него болката, огорчението и страха, които бяха изпълвали детството ѝ, само

за да го накара да подобри мнението си за нея. Просто трябваше да издържи следващите няколко дни, после щеше да се върне в Охайо, при работата си, в тихия празен апартамент, който още не бе направила свой дом, въпреки че живееше там от четири месеца.

— Какво трябва да направя, за да получа тялото му? — попита тя след малко с овладян, спокоен глас.

— Трябва да потвърдите самоличността му, да подпишете няколко формуляра. Ще ви придружа. Уредили ли сте тялото да се транспортира до Охайо?

Карън замря на място. Не бе помислила за това. Беше се концентрирала върху това да издържи погребението, въобще не бе мислила къде ще бъде то. Нямаше запазено място за гроб в Охайо, където да погребат Декстър. Нямаше свободно място до гроба на майка ѝ — не че би желала това, но Жанет сигурно би искала да е редом до мъжа си.

Карън сплете пръсти, опитвайки се да потисне резкия пристъп на болка. Беше предала майка си. Жанет бе искала толкова малко от нея и ѝ бе дала всичко в замяна, а Карън бе позволила на наранените от баща ѝ чувства да ѝ попречат да изпълни желанието на майка си.

— Аз... дори не съм помислила... — каза тя и се упрекна за думите си. Изражението му бе непроницаемо като на скала, но тя отново усети вълна от неодобрение.

Съжалението я прониза не заради това, което детектив Частън си мислеше за нея, а защото бе пропиляла толкова много време, подвластна на огорчението си. Но то вече нямаше да влияе на мислите ѝ. Вече не.

Частън разкърши рамене по един странно изтънчен начин. Карън си помисли, че сигурно заради това, че е в Ню Орлиънс, очаква всички да са с френски произход и маниери. А може би изживява по-голям стрес, отколкото предполагаше, щом позволява на такива дребни детайли да я отвличат. Беше тренирана да се съсредоточава върху задачата пред себе си, не върху глупости като това как свива раменете си някакъв полицаи от Ню Орлиънс.

— Ако не можете да си позволите разходите по транспортирането на тялото до Охайо, мога да ви помогна да изберете някое гробище тук — предложи той, въпреки че ѝ бе ясно, че той се надява да получи отказ. — Не в града, тук е невъзможно, но на няколко

мили отгук. Или можете да обмислите варианта за кремация. Би било по-евтино.

По-евтино. Той смяташе, че би се съгласила да кремират баща ѝ за по-евтино. Тя не бе против кремацията, когато това бе желанието на човек, но не можеше да не си помисли отново за желанието на Жанет. Декстър трябваше да бъде погребан до нея. Сега трябваше да се оправи някак си, но когато се върнеше в Охайо, щеше да изпълни необходимите формалности, за да уреди родителите ѝ да бъдат погребани заедно. Трябваше да намери две свободни места за гроб, едно до друго, и да спазва всички формалности по преместването на телата. Боже, не можеше да мисли за майка си като за тяло.

Не можеше изобщо да мисли, с всяка минута изпадаше във все по-голямо вцепенение. И каквото и да бе личното мнение на детектив Частън за нея, поне ѝ бе предложил помощ. Чувстваше се неловко да приеме помощ от него, като знаеше, че не я харесва, но точно сега отчаяно се нуждаеше от нея.

— Благодаря — насили се да каже с необичайно дрезгав глас. — Обикновено не съм така неорганизирана. Мама почина само преди няколко месеца и още не съм... — Спря и отмести поглед, ядосана, че е започнала да оправдава държането си.

Той се изправи и взе сако си от облегалката на стола.

— Ако сте готова, сега ще ви откарам в моргата.

Не бе готова, но все пак се изправи. Погледна го втренчено, недоумявайки как може да носи сако в тази жегата. Почувства се замаяна, едновременно ѝ стана прекалено горещо и прекалено студено, обля я студена пот. Вентилаторът на тавана мързеливо въртеше перките си и само раздвижваше топлия въздух. Не можеше да разбере как става това — беше облякла най-лекия костюм, който имаше, но се чувстваше така, сякаш бе навлечена с вълна, а не с памук.

В следващия момент усети ръката на детектив Частън върху рамото си. Почувства как топлите му пръсти здраво стиснаха ръката ѝ, долови лекия лимонов аромат на автършейфа му и като през мъгла почувства, че тялото му е много близо до нейното, прекалено близо, сякаш се бе облегнала върху него. Едната му ръка я прихвана през кръста и я побутна да седне обратно на стола. Силата на ръцете му ѝ подейства успокоително.

— Седнете — нареди ѝ той тихо. — Облегнете глава назад и дишайте дълбоко. Ще ви донеса нещо студено за пиене.

Тя наистина започна да диша дълбоко, но си помисли, че ако облегне глава назад, ще заспи и ще се строполи на пода. Така че продължи да седи неподвижно, със затворени очи, докато той излезе от стаята. През отворената врата се чуваха разговори, звън на телефони, шумолене на хартия. Чуваха се доста псувни, някои сърдити и груби, други просто измърморени мързеливо с привлечен акцент, заради който тя почти не вникваше в смисъла на думите. Ченгета. Сестрите, които работеха в спешните отделения и травматологиите, бяха свикнали край тях често да има ченгета, но с изключение на няколкото месеца обучение тя бе работила винаги като болнична сестра и светът на ченгетата ѝ бе съвсем далечен. Мислите ѝ се лутаха, докато слушаше разсеяно разговорите им — бяха груби, простовати, жестоки и същевременно странно загрижени. Полицаяте и медицинските сестри имаха много общи черти, помисли си тя сънливо. И едните, и другите трябваше да посрещат твърдо и най-ужасяващите подробности, но същевременно да не пренебрегват ситуацията в цялост.

— Ето, заповядайте.

Не бе го чула да се връща, но изведнъж в ръката ѝ се появи леденостудена кутийка безалкохолно. Отвори очи и примигна. Обикновено пиеше диетична кола без кофеин, но това тук бе истинска кола, пълна със захар и кофеин.

— Изпийте я — настоя той. Очевидно това бе заповед, а не предложение, защото той вдигна ръката ѝ и я побутна към устните ѝ.

Бе принудена да отпие, сякаш бе малко дете, и това я накара да го погледне възмутено. Той отвърна невъзмутимо на погледа ѝ. Детектив Частън не бе по-мекушав от камък. Като проблясък в съзнанието ѝ хрумна, че сигурно е неумолим, когато се стреми към нещо. Не би искала да е престъпник, преследван от Частън.

Газираната кола дразнеше езика ѝ, тръпчива, сладка и толкова студена, че Карън усещаше как се спуска към стомаха ѝ. Той я накара да отпие още веднъж, преди да приеме, че вече може да се справя и сама, но дори и сега не се отдалечи на повече от една крачка и просто

се подпря на бюрото си. Протегна дългите си мускулести крака, обути в тънки маслинокафяви панталони, и върховете на обувките му се озоваха само на сантиметри от нейните. Тя отдръпна краката си леко назад, чувствайки се странно смутена, и стомахът ѝ се присви като от страх, което беше направо смешно. Не се страхуваше от Частън въпреки неговото отношение, дори му бе благодарна.

— Изпийте я цялата. Тук влажността на въздуха действа като при голяма надморска височина — обясни той спокойно. — И в двата случая човек може да припадне още преди да е усетил, че му има нещо. За минута погледът ви стана разфокусиран. По-добре ли се чувствате сега?

Да, по-добре беше. Карън осъзна, че едва не бе припаднала в краката му. А беше сестра — би трябвало да разпознае признаците. Както не бе хапнала нищо цял ден, добре се бе подредила, а влажният въздух и жегата само бяха влошили нещата. Цялата бе вцепенена — колко конфузно щеше да се получи, ако се бе проснала по лице.

Като си спомни прикритото му неодобрение, тя се зачуди защо детектив Частън не я бе оставил наистина да го направи. Но той бе проявил съобразителност и неочаквана загриженост и тя си спомни краткото усещане за спокойствие, което ѝ бе вдъхнало докосването на ръката му.

— Благодаря — промълви тя и отново го погледна. Тъй като сега той бе съвсем близо, тя с изненада установи, че очите му бяха бледо, кристално сиви, с тънка ивица тъмнокафяво по края. Той бе с толкова тъмна коса и вежди и с мургава кожа, че тя бе предположила, че и очите му са тъмни. Или може би е била на крачка от припадъка още преди да влезе в кабинета му, как иначе е пропуснала да забележи такъв искрящ цвят. Стомахът ѝ отново се сви и тя дълбоко си пое дъх, за да се успокои. — Вече съм готова да тръгваме към моргата.

Каквото и да си мислеше той в момента, тя не можа да отгатне нищо по изражението му.

— Всъщност няма да е необходимо да виждате тялото — обясни той. — Съдебните лекари правят запис с видеокамера и когато се прави идентификация, се показва само записът на касетата. Така семействата понасят по-леко гледката.

Очевидно той бе решил, че перспективата да види трупа на баща си ѝ бе подействала повече от жегата и влажния въздух.

— Аз съм медицинска сестра — чу се да казва. — Няма да припадна при вида на мъртво тяло, но все пак... — Все пак се радваше, че ще види само касетата.

— Ами да тръгваме тогава. — Той отново докосна ръката ѝ и обгърна с длан лакътя ѝ със старомоден жест.

СЕДМА ГЛАВА

Доктор Парганас, помощник — съдебният лекар, постави касетата във видеото. Докато Карън наблюдаваше екрана на телевизора, Марк наблюдаваше нея. Това определено не бе трудно, профилът ѝ бе деликатен и с правилни черти, абсолютно женствен. Погледнати отстрани, устните ѝ изглеждаха нежни и уязвими. Марк се облегна назад, присви очи и продължи да я изучава така съсредоточено, сякаш тя бе основен заподозрян в някое убийство.

Доктор Парганас тихо ѝ заговори. Марк познаваше добре процедурата, така че не си направи труда да слуша. Понякога роднините трябваше да бъдат подготвени за това, което им предстоеше да видят. Мис Уитлоу стегна рамене и каза със спокойния си хладен глас:

— Готова съм. — Никаква паника, никакво обръщение към лекаря.

Той мислено се упрекна. Разбира се, че няма да проявява паника, та нали бе медицинска сестра. Бе готов да се обзаложи, че е била незаменима в някое спешно отделение, но изпита съмнение относно отношението ѝ към пациентите. Два пъти му се бе случвало да попада в болница, и двата пъти благодарение на професията си, и бе установил, че по някакво странно правило във всяка смяна има по една сестра, която бе коравосърдечна кучка. Може би мис Уитлоу не бе чак кучка, но той бе сигурен, че у нея не се забелязваха никакви признаци на топлота. Не би желал тя да му забива игли в задника.

Без никакво съмнение обаче тя го възбуждаше — с тези тъмни страстни очи и измамно уязвими устни. Не трябваше да я докосва, но, по дяволите, не можеше да я остави да припадне пред очите му. Така че я бе подкрепил на рамото си, бе почувствал мекотата на тялото ѝ, бе усетил сладкото ухание на кожата ѝ — и я бе пожелал. Изобщо не бе сигурен дали в нея се таи някаква страст, но с удоволствие би я отвел в леглото, за да провери.

Престани да мислиш за тялото ѝ и се заеми с работата си, Частън, смърти се той. Не бе нито време, нито място за мръсни помисли и освен това от тези мисли започваше да се възбужда.

Доктор Парганас включи видеото и възъчно бледото лице на жертвата изпълни екрана.

Ако не бе наблюдавал мис Уитлоу така внимателно, Марк не би забелязал реакцията ѝ. Видя почти недоловимото трепване, което тя бързо потисна, и силно стиснатите ѝ ръце, които бе положила в скута си.

— Да, това е баща ми — каза тя, все още спокойна, но кокалчетата на пръстите ѝ бяха бели от напрежението.

Марк погледна тези издайнически ръце, после вдигна поглед към безизразното ѝ лице и шокът от прозрението му подежда като рязък удар в лицето. Изведнъж всички малки подробности си дойдоха на местата. Боже, как не го бе забелязал? Почувства се като глупак, защото трябваше да го забележи още от самото начало. Погледът му се изостри, докато той продължаваше да я изучава.

Не, тя съвсем не бе така безразлична, както се опитваше да изглежда. Бе забелязал в кабинета си, че всеки път, когато започва да губи спокойствието си, тя бързо се овладява отново, стяга рамене и вирва брадичката си. Не обича да губи самоконтрол и със сигурност не иска да се отдаде на емоциите си пред някакви непознати. Но все пак той бе разбрал, че тя съвсем не бе безчувствена.

Може би чувствата ѝ бяха прекалено силни. Погледът му отново се спусна към ръцете ѝ, стиснати така, сякаш тя се държеше сама за себе си. Може би се бе научила да се защитава, преструвайки се, че не се интересува, като държи хората на разстояние, за да не могат да я наранят. В някакво внезапно прозрение той си помисли, че сигурно е самотна, че болката сигурно я изгаря отвътре, но че в някой момент от живота си тя се е научила да се крие зад маска от безразличие, може би когато баща ѝ бе изоставил жена си и невръстната си дъщеря. Децата се научаваха да се държат твърдо дори и когато вътрешно се чувстват ужасени.

Ако правилно бе разтълкувал признаците, тя сега се опитва да бъде твърда, но щеше да изплаче очите си, когато по-късно остане сама.

Това не бе добре. Жената се нуждае от рамо, на което да поплаче. В този случай от мъжко рамо. Неговото, по-конкретно. Сексуалното привличане, което до този момент се опитваше да потисне, сега се трансформира в нещо по-силно, по-неудържимо и той дори не се опита да го овладее.

Без излишна скромност, Марк знаеше, че е добро ченге. Вършеше работата си, като извличаше късчета информация и ги събираше заедно, така че да се образува цялостна картина. Инстинктите му обикновено не го лъжеха, но в този случай бе позволил на няколко дребни заблуди да попречат на възприятията му и тя бе усетила първоначалната му враждебност. По дяволите, ако не грешеше по отношение на нея, тя бе толкова чувствителна, че се бе почувствала напълно отблъсната от отношението му. Бе реагирала съвсем естествено, като се бе затворила още по-дълбоко в себе си. За да я накара да му се довери сега, а той определено възнамеряваше да го направи, трябваше да превъзмогне не само нормалната ѝ предпазливост, но и защитната ѝ реакция, предизвикана от неговото погрешно първо впечатление и хладината, с която я бе посрещнал.

Но той я желаше и този копнеж нарастваше всеки път, когато я погледнеше, всеки път, когато тя си поеме въздух. Какво щеше да направи, за да утоли копнежа си, вече бе друг въпрос, щеше да се наложи да употреби всичките си умения и съобразителност. Тя бе доста затворена и заради постъпката на баща си сигурно не се доверяваше на мъжете особено. Но пък никога не се бе случвало той да е пожелавал някоя жена и да не я е имал в крайна сметка и нямаше да позволи на мис Уитлоу да стане изключение от това правило.

Марк имаше две огромни преимущества, когато общуваше с жените. Първо, уважаваше това, че те са различни от мъжете, и винаги, когато имаше връзка с жена, се посвещаваше изцяло на това да открива от какво се нуждае тя. Разбира се, всяка жена се нуждае от различни неща, но в повечето случаи жените просто търсят внимание и загриженост, които да им докажат, че са значими и желани. Когато Марк бе с някоя жена, той бе изцяло неин, само толкова. Беше ѝ верен във всяко едно отношение, докато връзката им продължаваше, научаваше се да разпознава настроенията и капризите ѝ и я обсипваше с внимание — накратко, грижеше се за нея като за малко дете. Обичаше да го прави и да вижда как женското лице грее от щастие.

Като се имаше предвид миналото ѝ, Карън определено се нуждаеше от подобни грижи. Досега бе прекарала живота си като един храбър малък войник и си бе заслужила правото да се отпусне и да остави някой друг да се грижи за нея за разнообразие. Той бе точно подходящият мъж за тази цел.

Второто му голямо преимущество в общуването с жените бе, че е едновременно непоколебим и последователен. Щеше да се наложи да действа бързо, тъй като тя нямаше да остане дълго в града — вероятно два-три дни. Нямаше време за постепенно прелъстяване под формата на вечери и танци в продължение на няколко седмици. Тя имаше работа и дом, в който да се върне, и ако той не задвижеше нещата, преди тя да отпътува, не би имало никаква причина да продължат връзката си.

Той изобщо не се съмняваше, че ще има връзка. Бе абсолютно сигурен, повече от сигурен откогато и да било преди. Шокът, който бе изпитал само преди минути, го бе разтърсил из основи. И изведнъж той се чувстваше притеснен както никога досега, защото никога не бе изпитвал нужда да притежава някоя жена така настойчиво, така неустоймо.

Не знаеше как ще се справят с подробности като тази, че тя бе в Охайо, а той — в Луизиана, но можеха да уточнят това по-късно. Най-важното нещо сега бе той да изрази желанията си и да направи всичко, за да спечели доверието ѝ.

Още сега, помисли си той, като местеше поглед от ръцете към спокойното ѝ изражение и после към телевизора. Въпреки че тя незабавно бе идентифицирала баща си, доктор Парганас продължаваше систематично да изброява татуировката и други отличителни белези, навярно за да се увери, че тя не е прибързала или може би защото Марк се бе унесъл в мислите си и не бе прекратил процедурата. Той мислено се наруга, защото трябваше да спре това мъчение още в секундата, когато тя бе заговорила.

— Благодаря ти, докторе — каза той, като постави едната си ръка на облегалката на стола ѝ, а другата — на масата пред нея, като по този начин всъщност я прегърна, без да я докосва. Видя я как се стегна леко, инстинктивна реакция на настояническата му поза. Всъщност Карън бе прекалено разстроена, за да осъзнае какво бе направил той. Сериозните ѝ тъмни очи го погледнаха за миг, но щом срещнаха

погледа му, веднага се извърнаха. Все пак в този кратък миг, когато погледите им се срещнаха, той успя да види облекчението ѝ.

Тя умело го прикри и успя да стане и да се отдалечи от него, докато питаше:

— Какво още трябва да направя?

— Подпишете формулярите и можем да освободим тялото — отвърна доктор Парганас и примигна заради навъсения поглед, който му хвърли Марк. — Тоест тленните останки на баща ви. — Лекарят остана озадачен — ако тя бе видимо по-разстроена, би разбрал необходимостта да прояви тактичност, но го бе счел за чиста загуба на време с такава делово настроена жена.

Марк се бе изправил веднага след нея. Видя колко напрегнати са раменете ѝ и каза тихо:

— Ще се обадя на погребалната агенция вместо вас, после ще ви заведа до няколко малки гробища, за да изберете място, ако желаете.

— Да, благодаря — отвърна тя бързо.

— Добре, можем да уредим документите тук, нали, докторе? — По дяволите, тези нейни тъмни очи наистина му въздействаха. Искаше му се да я приюти в прегръдката си и да я притисне толкова силно до себе си, че да не се чувства самотна. Но бе прекалено рано за това, такава внезапна стъпка само щеше да я изплаши. Трябваше да действа внимателно, докато тя се отпусне достатъчно.

Вместо това постави ръката си в основата на кръста ѝ, почувства топлината на тялото ѝ през роклята и знаеше, че топлината на неговата собствена ръка на това чувствително място ще ѝ подежда успокояващо. В нормални обстоятелства тя вероятно би се отдръпнала рязко и би го погледнала изпепеляващо, но това не бяха нормални обстоятелства. Тя бе уморена, изтощена от жегата и освен това изживяваше емоционален кошмар.

Бе прекалено напрегната дори да усети докосването му, освен че може би почувства облекчение, че той е там и ѝ помага.

Доктор Парганас се бе втренчил в него недоумяващо.

— Ами да, разбира се. Заведете мис Уитлоу в моя кабинет и аз ще дойда при вас само след минута. Искате ли кафе?

Марк усети как Карън потръпва леко при тази мисъл.

— Ще донеса нещо студено от автомата — каза той и я изведе от малката зала, за да се озоват отново в претъпкания кабинет от другата

страна на коридора.

Трийсет минути по-късно вече я водеше обратно към колата. Втората кола пак я бе ободрила, но ефектът от захарта в напитката скоро щеше да отшуми, тя трябваше да хапне нещо. Замисли се за момент. Най-добре да седнат и да хапнат на спокойствие в някой прохладен ресторант, но тя сигурно нямаше да приеме предложението. Не само щеше да го сметне за нежелано забавяне, след като имаха да вършат толкова много неща, но и обстановката щеше да я накара да се чувства все едно е на среща. По-вероятно бе да приеме да си вземат някакви сандвичи и да ги хапнат по пътя.

— Ще имате ли нещо против да си вземем нещо за ядене? — попита той небрежно. — Не успях да обядвам. — Това беше лъжа, но какво от това, щом вършеше работа. Той пак се упрекна, че не е бил достатъчно проникателен, когато тя се бе появила в кабинета му. Бе пометена от стресовата ситуация, на ръба да рухне емоционално и единствено самодисциплината ѝ помагаше да се държи нормално. Идеше му сам да се цапардоса — обикновено преценяваше хората срещу себе си по-добре.

— За ядене? — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш изобщо не се сещаше какво означава тази дума. После като че ли се отърси от вцепенението си и добави: — Разбира се, нямам нищо против.

— Да си вземем нещо. Какво предпочитате — мексиканска кухня, хамбургери, пържено пиле, пица...

— Мексиканска — отвърна тя, защото това бе първото в списъка.

Един уважаващ себе си полицаи знае всички ресторанти в града, така че Марк се отправи към едно малко, полусрутено заведение, където по-рано се предлагаше скара. Сега нямаше маси, само прозорче, до което да спират колите и през което собственикът му да подаде вкусни банички буритос и енчиладас. Скоро отново бяха потеглили и Марк доволен видя, че цветът започна да се връща върху лицето ѝ, докато Карън бавно дъвчеше.

— Колко ще пътуваме? — попита тя.

— Около половин час, ако движението е такова. — Той леко се усмихна. — Мога да поставя синята лампа и сирената, но се опитвам да не ги използвам, освен ако не съм много гладен или ужасно ми се ходи до тоалетната.

Тя се засмя, без да успее да овладее естествената си реакция, после бързо прикри устата си с ръка и примигна, сякаш не можеше да повярва, че той се е пошегувал и тя се е разсмяла. Големите ѝ тъмни очи пак станаха подплашени.

Заради тези очи той реши да продължи още малко с шегите си.

— Сигурно забелязвате, че съм прочистил езика си във ваша чест и не казах: „ако ужасно ми се пикае“.

Тя пак се разсмя и пак го изгледа така стреснато, както и първия път.

— А... да. Забелязах — успя да изрече. — Благодаря.

Марк прикри задоволството си. Тази непринудена размяна на шегите леко бе променила отношенията им от стриктно делови в малко по-лични и тя за момент се бе отпуснала. Имаше нужда да се отпусне. Ако се съдеше по вида ѝ, имаше и нужда да поспи. Когато тя дояде баничката си, той взе салфетката ѝ, смачка я и я напъха в празната опаковка.

— Защо не се облегнете назад и не притворите очи, докато стигнем?

— Страхувам се, че ако го направя, ще заспя. — Тя наблюдаваше колите. — Работя нощна смяна, така че...

Тя спря, но той довърши изречението ѝ.

— Така че бяхте спали само два часа, когато аз се обадох. — Това обясняваше всичко. Тя бе изтощена.

— Когато се прибрах вкъщи, се опитах да ви се обадя, но бе прекалено рано, за да сте на работа.

— Не се ли включи телефонен секретар?

— Не, а изчаках доста дълго.

Той почти изруга и после извади клетъчния си телефон и набра някакъв номер с палеца си. Карън го наблюдаваше притеснена. Постоянно в болницата им докарваха пострадали, попаднали в катастрофи, защото са говорили по телефона, докато са шофирали и не са били достатъчно концентрирани. Детектив Частън не отместваше поглед от пътя и здраво стискаше волана с лявата си ръка. Той бе много добър шофьор, помисли си тя, караше толкова плавно, че почти не се усещаше колко бързо се движат.

Той прекъсна линията.

— Телефонният секретар не работи. Съжалявам. Ще се обадя да го оправят, когато се върнем, един детектив не може да си позволи да не могат да се свържат с него. Междувременно си дремнете. Ще ви събудя, като стигнем.

Искаше да откаже, но бе прекалено уморена и изкушението бе неустойимо. Облегна глава на седалката си и затвори очи. Следобедното слънце грееше право в лицето ѝ, но хладният въздух от климатика обливаше китките и гърлото ѝ и тя усети как напрегнатите ѝ мускули бавно се отпуснаха.

Сънят ѝ бягаше, но дори и така почивката ѝ действаше добре. Въпреки че бе очаквала процедурата по идентифицирането, не бе предполагала, че ще е толкова трудно. Бе се надявала, че годините на отчуждение и неспазени обещания са я направили достатъчно безразлична емоционално, сякаш идентифицира някой съсед, но не се бе получило така.

Въпреки че не бе виждала Декстър от години, бе го познала веднага, без никакво съмнение. Косата му бе посивяла, но лицето му, вместо по-насечено и сбръчкано, бе станало по-гладко от смъртта. И преди бе виждала това, сякаш крайт на живота изтриваше линиите, които бяха изсечени в плътта, придавайки на смъртта някакво блажено спокойствие. Счупеният му нос не се бе променил и все още бе леко закривен надясно. Това си бе неговата челюст, дълга и тясна, неговите прави вежди. Също и дълбоко разположените очи, и високите скули, които бе наследила от него, както и неспокойните пръсти.

Но малката дупка в челото му ѝ бе непозната.

Бе се опитала да я огледа с клинично спокойствие, но всичко в нея се преобърна. Искаше ѝ се да скочи от стола си, да излезе от залата и да избяга някъде, където и да е. Вместо това бе стиснала ръцете си, така че ноктите ѝ се забиха до болка в дланите, и бе заговорила спокойно. Беше се надявала, че щом го идентифицира, процедурата ще приключи, но вместо това лекарят бе продължил да ѝ показва записа на касетата, да прави сухите си и монотонни забележки.

Слава богу, че детектив Частън го бе спрял. Сигурно бе гледала касетата не повече от две-три минути, но се чувстваше сякаш всичко бе продължило часове. Бе като вцепенена на стола си, не можеше да проговори или да помръдне, докато Частън не я изтръгна от вцепенението с думите си. Замаяна от облекчението, което изпита, тя

се бе облегнала върху него, без да го осъзнава, но изведнъж лицето му бе много близо до нейното и ръцете му се бяха разтворили, за да я хване, ако полети от стола си. След като почти бе припаднала в кабинета му, той очевидно не искаше да рискува. Притеснена, тя се бе изправила, за да му покаже, че е съвсем добре.

Но той сигурно не е бил убеден, след като я бе принудил да изпие още една кола. Тя започваше да се чуди дали не бе сбъркала напълно по отношение на него в първото си впечатление и дали не бе видяла несъществуваща враждебност просто заради замаяното си състояние. Сега той ѝ се струваше съвсем мил и дружелюбен. Ако не я харесваше, то го прикриваше много добре, а и тя бе толкова уморена, че вече не я бе грижа. Нуждаеше се от храна и сън. Утре, след като е утолила тези нужди, щеше да си бъде отново същата, но сега бе благодарна на детектив Частън за помощта му.

Да погребее Декстър тук бе най-логичното нещо. После, когато се прибереше в Охайо, щеше да уреди останалото. Предполагаше, че има места, където тялото му би могло да се съхранява по-дълго време, но каквито и да бяха греховете на Декстър, а те не бяха малко, той все пак бе човек, съпруг, баща, не просто някаква мъртва плът. Заслужаваше да бъде погребан и да му се прочетат няколко молитви.

При тази мисъл почувства облекчение и увереност, че постъпва правилно.

Радиостанцията на детектива прищрака и я изтръгна от унеса на полусъня ѝ, въпреки че не отвори очи. Частън каза нещо тихо и тя сякаш чу гласа му за пръв път. Осъзна, че не бе забелязала гласа му, докато го бе гледала. Той бе физически привлекателен мъж не само заради външността си, а и заради решителността на характера. Умееше да се контролира, но силата на емоциите му се издаваше в тези присвити, проблясващи очи.

Сега гласът му я заля като тъмен мед. Тя не слушаше думите, само звученето им. Южняшката провлаченост на говора му бе така успокояваща — сякаш няма нужда да се бърза за никъде. Той произнасяше кратичките думи сякаш бяха двойно и тройно по-дълги. Ако се любеше така бавно и мелодично, както говореше, сигурно бе... Внезапната сексуална асоциация я шокира и я накара да отвори очи. Не посмя да го погледне, въпреки че изведнъж ясно, рязко осъзна, че той седи само на сантиметри от нея.

Усети, че страните ѝ пламват. Откъде пък се бе взела тази мисъл, и то точно сега? Тя нямаше навика да прави догадки за сексуалните способности на мъжете. Изобщо нямаше навик да мисли за мъжете. Според нея сексуалната свобода си бе поначало глупава идея, а сега вече бе станала и опасна. Не бе ходила много по срещи и изобщо не бе излизала с никого след смъртта на Жанет.

Истината бе, че винаги бе избягвала да се обвърже емоционално с някой мъж, защото им нямаше доверие. Страхуваше се, че може да рискува сърцето си, така както бе направила майка ѝ, и не искаше да пропилее живота си, като обича мъж, който не отвърща на чувствата ѝ. Вместо това бе пропиляла живота си, като изобщо не бе обичала никого.

Почувства се глупаво и се ядоса на себе си. Мъжете не бяха еднакви. Да, баща ѝ ги бе изоставил, но тя познаваше и мъже, които обичаха семействата си, бяха предани и отговорни. Емоционално тя не се бе освободила от страха и отчаянието на детството си. А едва вчера... не, тази сутрин — Боже, какъв дълъг ден и още не бе свършил! — тя бе решила да не позволява на миналото да ѝ пречи. Бе започнала да си прави планове за апартамента, но тези планове не включваха мъж.

Как можеше да е толкова наивна? Защо не го бе осъзнала по-рано. Бе отказала да създаде свое семейство само заради лошия пример на баща си. Когато това свърши и тя се прибере вкъщи, ще започне да приема някои от поканите за срещи, които от време на време получаваше. Познаваше няколко добри мъже и бе време да даде на някой от тях възможността да ѝ стане нещо повече от приятел.

В ретроспекция сега бе дори доволна, че ѝ бе хрумнала онази мисъл за детектив Частън, защото тя бе предизвикала изблика на самоанализ. А той вероятно наистина бе добър любовник, помисли си тя примирено. Каквото и да бе личното му мнение за нея, правеше далеч повече от необходимото, за да я улесни в уреждането на погребението. Една от приятелките ѝ в хирургията, Пайпър Лойд, казваше, че винаги може да се познае дали някой мъж е добър любовник или не, ако го видиш как работи. Някои от мъжете лекари, всъщност повечето от тях, си мислеха, че са божии дар за жените, но според теорията на Пайпър бяха прекалено арогантни или бързаха прекалено много. Щом не обръщаха достатъчно внимание на

пациентите си, сигурно не бяха особено внимателни и с любовниците си.

Пайпър би одобрила детектива, помисли си Карън отнесено. Сигурно вече би започнала да му мята погледи и да развява буйните си черни къдрици, но все пак Пайпър бе ветеранка в любовните войни. Проявяваше необходимата предпазливост в секса, но не се притесняваше да се стреми към това, което ѝ харесва.

Карън изобщо не бе от класата на Пайпър. Ходеше по срещи много рядко и дори само това да приеме поканата на някой мъж да излязат вече бе голяма стъпка за нея.

— Женен ли сте? — Ококори очи, когато чу как думите излизат от устата ѝ. Не бе възнамерявала да го пита, не бе възнамерявала изобщо да казва нещо, защото се чувстваше толкова добре да си седи със затворени очи. Вместо да го погледне, тя се втренчи в околния пейзаж, където се редуваха гори и поля, защото вече бяха излезли от града.

— Не, никога не съм бил — отговори той изненадващо непринудено. — А вие?

— Не, аз... не. — Понечи да започне едно дълго обяснение, че е прекалено заета, но после реши да остави отговора си без продължение. Не бе прекалено заета, а прекалено предпазлива.

— Сгодена?

Е, един любопитен въпрос предизвиква следващ, помисли си тя.

— Не.

— Аз бях веднъж, но и двамата размислихме. — Той я погледна със загадъчно изражение. — При полицаите има най-висок процент на разводи в страната. Някои жени не могат да понесат да целуват съпруга си за довиждане сутрин и да знаят, че това може да е за последно.

Карън се засмя леко, странно развеселена от забележката му, вместо да прояви съчувствие.

— Много елементарно. Да се разстройват от такава дреболия — заяви тя сериозно.

Бърза усмивка озари лицето му. Карън реши, че той изглежда като типичен полицай, леко дистанциран и определено циничен. Черната му коса бе подстригана по военно късо и му придаваше по-

строг вид, така че развеселената усмивка на лицето му бе като светкавица в навъсено небе.

— Можете да се ожените за жена полицай — предложи тя.

Той измърмори нещо, включи левия мигач, постепенно намали и на кръстовището зави по един по-малък път.

— Да, а вие да се омъжите за лекар или друга медицинска сестра.

Тя направи физиономия. Някои се женеха за човек със същата професия и се справяха, но Карън би желала известно разнообразие след часовете, прекарани в болницата. Отдаваше се изцяло на работата си, докато бе там, и обичаше професията си, но не искаше да я пренася в дома си.

— Каква сестра сте?

Тя му даде няколко точки наум, защото знае, че има различни медицински сестри.

— Работя в хирургичното отделение на болницата, но мисля да продължа обучението си, да получа магистърска степен и може би да специализирам травматология.

След като бе произнесла това на глас, осъзна, че думите ѝ звучат като твърдо решение и че тя наистина ще го изпълни.

Той изви едната си вежда.

— Това не е ли като да замениш канцеларска работа с място на бойната линия?

— Е, вие самият сте в същата позиция — отвърна му тя. — Освен това искам да знам повече и да мога повече. — Тя пхна кичур коса зад ухото си и леко се извърна към него, а нормалното ѝ сериозно изражение бе разпалено и оживено. — Искам да знам какви са най-новите процедури, най-съвременните лекарства и методи на лечение. Не искам само да сменям хирургически превръзки, а да правя необходимото, за да спра кръвотечение. — Не знаеше защо казва всичко това на един непознат, но нещо в него я предразполагаше да говори. Странно, като се има предвид, че не бяха започнали с дружелюбно настроение. Може би защото той изглеждаше искрено заинтересуван или може би просто съзнанието ѝ търсеше как да се освободи от мисълта за Декстър. Може би бе замаяна от умората или от всички тези коли, които я бе накарал да изпие, ѝ се бе покачила захарта.

Той спря на паркинга пред една малка селска църква, празна и заспала в адската следобедна горещина. Встрани, заслонено от клоните на огромни дъбове, бе разположено гробището. Карън погледна гробовете и отново усети как стомахът ѝ се свива. Бе успяла да забрави за няколко минути, но почивката бе свършила. Тя изпъчи рамене и слезе от колата.

— Ей сега някой ще ни обърне внимание — увери я Частън и си сложи чифт слънчеви очила, докато вървяха към гробището. — Ако мястото ви хареса, можете да приключите с уреждането на документите още днес следобед.

Тя вдишваше влажния тежък въздух и се чувстваше сякаш не ѝ достига кислород. Вече бе плувнала в пот и с копнеж си помисли за още една леденостудена кола, колкото и много захар да имаше в нея. Даже пилетата на грил се пекат при по-ниска температура от тази в момента. Вече се чувстваше поне полусварена.

Частън отново сложи ръка на кръста ѝ. Това не може да е истина, помисли си тя, загледана в мъха по дърветата, които се поклащаха леко от несъществуващия бриз. Едва тази сутрин тя се бе събудила в затъмнената си и оборудвана с климатик спалня. А сега се пържеше в Ню Орлиънс и избираше парцел за гроб на баща си, когото не бе виждала от години, преди съдебният лекар да ѝ го покаже на видеокасетата от залата за аутопсии. И освен това един суров на вид полицаи, който не я харесваше, се грижеше за нея и по някаква неизвестна причина любезно ѝ помагаше.

Не, това не бе истина. Беше кошмар, но кошмарите, като всички сънища, в някой момент свършваха.

Лангли, Вирджиния

Франклин Вини, заместник — оперативният директор, обикновено работеше до късно. Той се наслаждаваше на часовете пред бюрото си, когато подчинените му си бяха отишли, телефонът почти спираше да звъни и не го търсеха толкова много. В тези моменти можеше да отхвърли планината от документи, които се струпваха на бюрото му всеки ден, опитвайки се да е винаги на крачка преди враговете на страната — които и да бяха те.

По време на студената война бе по-лесно, всичко бе ясно очертано, врагът бе известен. Сега се страхуваше, че разделеният на части бивш Съветски съюз бе по-опасен, отколкото преди, защото нямаше достатъчно хора с опит във всяка от републиките. Китай също го тревожеше сериозно, но сегашните му ръководители се интересуваха повече от пари, отколкото от сигурността на страната. Всеки откачалник с малко мозък би могъл да открие как се прави бомба. Така наречените съюзници на Америка с удоволствие продаваха оръжия и технологии на всеки, който извадеше пари, а военните им умения не бяха никак високи. Това си бе рецепта за катастрофа и той прекарваше дълги часове на бюрото си, опитвайки се да спре сместа, преди да е достигнала точката на кипене.

Тихо почукване на вратата прекъсна мислите му и той въздъхна и затвори папката, която четеше.

— Влез.

Очакваше на вратата да се появи някой младши офицер, също работещ извънредно, но вместо това изникна едно познато приятелско лице.

— Предположих, че може да си тук — каза Джес Макферсън, като влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. — Нося лоши новини.

Джес и заместник — оперативният директор се познаваха от много отдавна, толкова отдавна, че помежду им нямаше нужда от никакви формалности. Познаваше изражението на лицето на Джес и коремът му се сви.

— Какво се е случило?

— Рик Медина е мъртъв. Тялото му е било открито в Мисисипи. — Макферсън сгъна дългото си кокалесто тяло на един стол.

— По дяволите. — Вини прозвуча дълбоко натъжен. Рик Медина бе легенда сред офицерите от ЦРУ, но и нещо повече — той му бе и личен приятел. Не бяха останали много от старата гвардия, сега всички се интересуваха от нови технологии и забравяха, че и най-добрият компютър, и най-добрият сателит не биха могли да заменят най-основния източник на информация — човека. Човешкото разузнаване бе в сърцевината на всяко добро решение, което Вини бе вземал. — Какво се е случило? Задача ли е имал?

Искрено се надяваше да е нямал. Рик не бе щатен агент на ЦРУ. Предпочиташе да го наемат за конкретни задачи, което означаваше, че редовно предлагаше услугите си и на други клиенти, а съответно и на други страни. Но Вини бе сигурен, че никой от другите ангажменти на Рик не би застрашил сигурността на страната. Други агенти не бяха толкова принципи, но Рик Медина бе истински патриот. А имаше и други съображения.

— Не сме го изпратили ние — отвърна Макферсън. — От това, което дочух, е вършел нещо лично. Местните полицаи са го определили като убийство заради грабеж, но не мога да си представя Рик да се остави на някой уличен престъпник с евтин двайсет и втори.

— Така ли е бил убит? С двайсет и втори?

— Според доклада. Два изстрела в сърцето. Две деца го открили в колата му, скрита зад някакви храсталаци край една стара изоставена кариера. Портфейлът му бил на седалката до него, празен. Парите и кредитните карти липсвали.

— Много удобно, за да бъде идентифициран — прехапа устна Вини. — Даже прекалено удобно.

— Да, така е. И на мен не ми изглежда наред, но както казах, не е работел за нас, така че нямам представа какво е правел там. От това, което знаем, може да е било просто лош късмет и някой окаян крадец случайно да е стрелял.

— Ами пистолетът на Рик? Намерили ли са го?

Макферсън поклати глава. Вини и не бе очаквал положителен отговор. Никой уличен бандит не би отминал скъп пистолет като този на Рик Медина. Нито пък биха могли да го открият по серийния номер, защото Рик със сигурност се бе погрижил оръжието да не може да бъде проследено до него.

— Къде е Джон? — попита Макферсън.

— По задача.

— Ще му събщиш ли, или ще го оставиш да я завърши? — Щом Джон Медина бе изпратен на някоя задача, тя бе от първостепенно значение.

— Ще му кажа. Мога да се доверя на преценката му. — Не само това, само глупак не би му съобщил новината за смъртта на баща му.

— Кажи му да ми се обади — каза Макферсън и се изправи.

Вини огледа стария си приятел въпросително.

— Джес, знаеш ли нещо, което не си ми казал?

— Не, но може би Джон знае. И ако той реши да открие кой е убил баща му, за мен ще е чест да му помогна.

ОСМА ГЛАВА

Карън спа толкова дълбоко, че когато се събуди на следващата сутрин, се чувстваше замаяна и със забавени реакции. Очите ѝ бяха подути и възглавницата ѝ беше мокра. Тя смътно си спомни, че бе плакала през нощта, когато чувството за отчаяние и безизходица бе надвивало съня ѝ.

Най-накрая се надигна от леглото и се протегна, усещайки как всеки мускул се разтяга и макар и неохотно се събужда. Дръпна завесите и се взря в ослепително яркия ден. Вече се усещаше как жегата напирала от другата страна на прозореца. Слава богу, климатикът в хотела работеше. Карън се завлече до банята, надявайки се, че един хладен душ ще я освежи и ще я изкара от вцепенението.

Тъкмо бе изсушила косата си със сешоара, когато чу звъна на телефона. Бързо облече халата си и се втурна към спалнята.

— Ало?

— Добро утро. — Топлият плътен глас в ухото ѝ не можеше да бъде сбъркан. — Надявам се, че не съм ви събудил.

— Добро утро, инспекторе. Не, вече съм будна. Тъкмо си взех душ. — Карън извърна глава и погледна към електронния часовник на нощното шкафче. Примигна веднъж, но червените светещи цифри си останаха същите: десет и дващест и три. — Не мога да повярвам, че съм спала до толкова късно — изрече тя недоумяващо. — Наистина ли е почти десет и половина?

Той се засмя и смехът му прозвуча толкова топло, че Карън усети как нещо вътре в нея започва да се разтапя...

— Да, мадам. Бяхте толкова изморена вчера, че си помислих, че сигурно ще спите до късно, и изчаках с обаждането си. Трябва да ви предам вещите на баща ви, ако сте готова за това днес. Може и да се изчака, разбира се.

Можеше да се изчака до утре, имаше предвид той, но тя бе насрочила за утре погребението и не мислеше, че може да понесе и двете изпитания в един и същ ден.

— Не, ще дойда при вас веднага след закуска.

— Ако ми се наложи да изляза, ще ви се обадя, за да си спестите идването дотук.

— Добре — съгласи се тя. Завърши разговора, после се обади на рум сървиса и си поръча закуска, опитвайки се да избута неприятното чувство, което бе започнало да се връща в стомаха ѝ. Вещите на Декстър сигурно бяха някакви парцаливи дрехи, износени обувки, вероятно с дупки по тях. Не можеше да понесе мисълта за него, облечен в такива дрехи и без подслон над главата си. Винаги си бе представяла, че води безгрижен живот, неограничаван от жена и дъщеря. Никога не си бе мислила, че може да няма какво да яде и къде да спи.

Болеше я от това. Той би могъл да живее нормално при семейството си, а ги бе изоставил в полза на... мизерията. Да е без дом, без работа, да спи в празни кашони и да яде в благотворителните кухни за бедняци или да рови из кофите за боклук. Дали не си бе откраднал количка от някой супермаркет, за да съхранява вещите си в нея, както правеха много скитници. И той ги бе изоставил заради това?

Как може човек да направи подобно нещо? Не се ли е чувствал свързан с тях, отговорен за семейството си? Как бе могъл да нарани майка ѝ по този начин и въпреки това да дръзва да се появява или да ѝ се обажда, когато е в нужда? Какво толкова имаше в него, че Жанет го бе обичала до последния си дъх?

— О, мамо! — прошепна Карън, изпитвайки остра болка заради майка си, която бе страдала най-много от това положение. Карън поне никога не бе опознала баща си добре и бе страдала не толкова заради себе си, колкото от състрадание към майка си. Сега бе благодарна, че на Жанет не ѝ се бе наложило да види онази видеокасета и да получи окаяно малкото вещи на баща ѝ.

Карън тъкмо се облече, възможно най-леко, с копринена рокля без ръкави и сандали, когато пристигна рум сървисът. Бе позагубила апетит, но се насили да хапне. Кафето бе изгарящо горещо и ужасно силно. Карън отпи само една глътка и предпочете да го замени с чаша леденостудена вода. Може би ако се охладеше вътрешно, жегата нямаше да е толкова потискаща.

Поне на Декстър не му е било студено. Поне не бе умрял в някоя снежна виелица, с неговите пробити обувки, пъхнал вестници под

ризата си, за да му топлят.

Стомахът ѝ се преобърна и Карън се опита да прогони тази мисъл, но не можа да хапне повече. Бързо изми зъбите си, сложи си червило и прибра ключа за стаята във вътрешното отделение на чантата си.

— Е, готова съм — прошепна си тя и излезе.

Сутринта бе гореща, но свежа. Ню Орлиънс бе град на храната и хиляди ухания изпълваха въздуха: печени сладкиши, къкрещи ястия с много подправки, прясно смляно кафе от цикория. Ароматите бяха особено силни край известния с екзотичните си закуски ресторант „Бренънс“. Всичко бе толкова различно от това, с което бе свикнала в Кълъмбъс, сякаш бе попаднала в друга страна. Дори хората изглеждаха по-необичайно, по-набиващи се на очи и като тен на кожата, и като стил на обличане, почти като цигани. Карън дочуваше десетки различни акценти и езици около себе си, докато бързо си проправяше път през шляещите се туристи и тези, тръгнали да обикалят многобройните магазини. Видя на една витрина ярко украсени маски и разноцветни домина, на друга мерна огромен леопард, изрязан от един-единствен къс дърво.

Многоликата прелест на Ню Орлиънс започна да я завладява, карайки я да забави крачките си. Пот започна да се стича между гърдите ѝ, показвайки ѝ колко глупаво е да се бърза в такава горещина. Всичко щеше да изчака, нямаше да избяга, ако спре и погледне някоя витрина. Карън устоя на изкушението.

Осми участък вече се виждаше в далечината вдясно и величествената сграда сякаш я теглеше с обещанието за прохлада. Бе видяла още няколко такива обществени сгради, когато детектив Частън я бе завел до моргата. Но сградата на Осми участък бе като самия Ню Орлиънс: изкусителна, изискано стара и достолепна, мързеливо греховна. Какво ли знаеха тези стари стени? Какви скандали и убийства са били разкрити под този покрив, какви фатални любовни връзки са се разгаряли там? Човек обикновено не свързваше полицейски участък с любовни връзки, но това бе Ню Орлиънс, това бе старият френски квартал и всичко бе възможно.

Сега друг полицай седеше зад бюрото в огромната приемна, където вентилаторите на тавана неуморно се бореха с тежкия въздух.

Карън съобщи името си и получи разрешение да влезе. Тръгна по виещите се коридори, чийто стар под проскърцваше под стъпките ѝ.

Когато стигна до малкия кабинет на детектив Частън, той говореше по телефона. Вдигна поглед, видя я изправена до вратата и ѝ направи знак да влезе и да седне.

Сърцето ѝ подскочи, после заби трескаво. Карън се отпусна на твърдия стол и намести чантата в скута си. На бюрото имаше една хартиена торба, обикновена хартиена торба, като от супермаркет, и Карън се опита да не я гледа. Вместо това впери очи в него, като отчаяно се опитваше да се концентрира върху разни дребни подробности като контраста между златния му часовник и загорялата кожа на китката му, късите косъмчета на ръката му, които се подаваха изпод навитите ръкави на ризата. Бе облечен с бяла риза без яка и черни панталони, прости, изчистени дрехи, с които приличаше повече на хореограф, отколкото на полицаи, ако се изключеше пистолета отдясно на кръста му.

Карън се опитваше да не слуша разговора, но въпреки това долавяше нарастващото му нетърпение. Той започна да се мръщи, събирайки тъмните си вежди, после хвърли поглед към нея и рязко превключи на друг език, изливайки някакъв поток от думи на креолски френски, който тя бе доволна, че не разбира, защото звученето на псувните бе ясно доловимо, независимо от езика.

Най-накрая той изръмжа нещо и затръшна телефона. Сивите му очи се присвиха и той извъртя стола си с лице към нея.

— Надявам се, че не говорите френски.

— Не — увери го тя.

— Знам да псувам на френски. В повечето случаи това е достатъчно. — Той прокара пръсти през късо подстриганата си коса с рязък жест, от който пролича раздразнението му. Пое си дълбоко дъх и после издиша.

— Искате ли кафе или кола?

— Не, благодаря. — Тя се опита да се усмихне. — Току-що закусих, така че няма опасност да припадна в краката ви. Днес няма да е необходимо да ме наливате с кола.

— Нашето мото е „Служи и защитавай“. Поне така пишеше в длъжностната ми характеристика. — В очите му проблесна усмивка, която така и не обхвана цялото му лице, защото погледът му падна

върху хартиената торба. — Обикновено не аз се занимавам с тези неща, но това, което ми казахте вчера, ме накара да си помисля, че... може да се окаже по-трудно за вас, отколкото предполагате.

Ужасът, който бе изпитала сутринта, сега се върна и тя усети как всичко в нея се е свило на топка. Ръцете ѝ се вкопчиха в чантичката.

— В какъв смисъл? — Опитваше се да звучи спокойно, но това ѝ костваше все повече усилия.

Той не отговори веднага, после стана от стола си, заобиколи бюрото и приседна на ръба му, точно както бе направил предния ден.

— Били сте много близка с майка си, нали?

Въпросът напълно я лиши от самообладанието ѝ.

— Да, разбира се. Когато баща ми ни изостави, тя беше... съкрушена. Той бе напуснал армията, така че мама вече не получаваше част от заплатата му всеки месец. Трябваше да ме издържа, а нямаше никаква квалификация, така че приемаше всяка възможна работа: чистеше по къщите, гладеше, работеше като сервитьорка.

— А от това не се изкарват много пари — отбеляза той, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Не. Тя работеше на две-три места едновременно, докато аз не пораснах достатъчно, за да мога да работя и също да изкарвам пари. В деня, в който ме назначиха в болницата, тя напусна работа. Беше работила до изнемога всичките тези години и сега бе дошъл моят ред да се грижа за нея.

Няколко минути той само я гледа мълчаливо, без изражението му да издава нищо.

— Малко хора биха разсъждавали по този начин — промълви той най-после.

— Значи на останалите нещо не им е наред — избухна Карън. Тя би направила всичко възможно, за да облекчи живота на майка си.

Той вдигна ръка, за да я накара да се успокои.

— Съгласен съм. Така е.

— Но защо питате всичко това? Какво общо има мама с получаването на вещите на покойния ми баща?

Той се поколеба.

— Баща ви е пазил нещо, което е било ценно за него. Би могъл да го продаде или заложи, но вместо това го е скрил в подгъва на панталона си.

Карън се взря в него озадачена, опитвайки се да си представи какво, за бога, би могло да бъде толкова важно за баща ѝ, след като собствените му жена и дъщеря не са били.

Детектив Частън се протегна зад себе си и извади малък кафяв плик от хартиената торба, в която бяха дрехите на баща ѝ. Отвори плика и изсипа съдържанието му в ръката си.

— Било е важно за него — повтори той тихо, наведе се към нея и разтвори юмрука си, за да види тя какво има в ръката му.

Карън се взря в златния пръстен, който лежеше в задебеления длан на детектива. За момент не се досети какво представлява, после го позна и цялата се вцепени. Мислите ѝ някак се отделиха от тялото ѝ, сякаш реалността рязко се е променила. Венчалната му халка. Беше запазил венчалната си халка. Самото присъствие на тази прстичка златна халка преобръщаше всичките ѝ представи за баща ѝ.

— Това не е честно — прошепна тя, като имаше предвид неочакваната сантименталност на баща си. Не искаше да го познава от тази му страна, не искаше да си мисли, че може би той е изпитвал съжаление и болка заради изгубените си мечти. Бе много по-лесно да си мисли за него като за безчувствен човек.

Но нищо никога не бе лесно. Нито смъртта, а още по-малко животът.

Частън не каза нищо, просто стоеше все така наведен, с пръстена. Какво би станало, ако тя бе отишла сама да получи вещите на баща си? Щяха да ѝ дадат списък на вещите, който да подпише, и тя никога не би узнала, че баща ѝ е пазил венчалната си халка, скрита в подгъва на панталона. Заетият съдебен лекар не би имал време за подобни обяснения, някой чиновник щеше да ѝ предаде дрехите и тя никога не би узнала. Детектив Частън бе направил всичко това, без да влиза в задълженията му, точно както и предния ден бе направил всичко възможно, за да я улесни.

Тя видя как собствената ѝ ръка се протяга, сякаш не бе нейната. Пръстите ѝ трепереха. Докосна предпазливо пръстена, описа кръга му с върха на единия си пръст, после отново прибра ръка в скута си.

Детектив Частън взе ръката ѝ в своята, нежно разтвори свитите ѝ пръсти, пусна халката в дланта ѝ и после внимателно сгъна пръстите ѝ, за да я задържат. Халката бе топла, а дланта му — още повече.

— Той ви е обичал — каза Частън. — Не знам защо си е отишъл, но не е спрял да ви обича.

Карън не можеше да вдигне поглед към него. Вместо това се втренчи в ръцете му — силни и твърди, загорели от слънцето и много по-големи от нейните. Бе стиснал ръката ѝ внимателно, осъзнавайки силата си, за да не я нарани, без да иска.

Тя отчаяно се бореше да възстанови самообладанието си, но близостта и загрижеността му я караха да се чувства слаба. Той сякаш също го осъзна, защото пусна ръката ѝ, изправи се и се върна на стола зад бюрото си.

— Благодаря — промълви тя почти недоловимо. Почувства облекчение, че той вече не е толкова близо, и в същото време копнееше за подкрепата му.

— Няма нищо — отвърна кратко той.

— Останалото... са само дрехите му ли?

— Да. Има списък.

— Поне ще разбере какъв номер дрехи да му купя — каза тя, макар че се ужасяваше от мисълта да оглежда овехтелите дрехи, търсейки етикет. Всичко това ѝ идваше твърде много и прекалено набързо.

Детектив Частън замълча за момент, загледан в лицето ѝ, после каза тихо:

— Четиридесет и четвърти номер.

Тя преглътна и кимна, вперила поглед в ръцете си. Трябваше да го попита нещо, просто да е сигурна, и въпреки че отговорът нямаше да е лесен, тя знаеше, че детективът ще бъде честен.

— Инспекторе...

— Какво? — попита той внимателно, когато тя не продължи.

Тя вдигна глава и решително срещна погледа му.

— Вие... вие работите ли още по случая?

Той замълча за момент, после отговори:

— Не.

Карън се сви от болката, която я проряза, въпреки че точно това бе очаквала. Той отново се наведе, взе ръката ѝ в своята и поглади кокалчетата на пръстите ѝ с палеца си. Тя усети загрубялата кожа на ръката му и това простичко усещане за мъжката му сила ѝ поддейства стоплящо и успокоително.

— Съжалявам — промърмори той.

— Разбирам ви — каза тя с усилие. — Трябва да влагате усилията си там, където е най-необходимо. И в спешното отделение на болницата важи същият принцип.

— Реалността е жестока.

Съчувствието и честният отговор ѝ помогнаха много повече, отколкото ако бе изрекъл няколко подходящи фрази и се бе опитал да я успокои с добронамерени лъжи. Тя стисна ръката му и стегна рамене.

— Днес трябва да свърша толкова много неща, така че няма да ви отнемам повече време. — Той се отдръпна назад, за да може тя да стане. — Благодаря — добави Карън и излезе.

Марк въздъхна, когато Карън излезе от стаята му бледа, но спокойна. Чувстваше се напрегнат. По дяволите, баща ѝ бе убит и той не можеше да направи нищо, за да открие убиеца. Веднага щом трупът бе идентифициран, му бяха наредили да се насочи към по-важни случаи. Нямаше почти никаква вероятност да разкрият убиеца на някакъв бездомник, даже и да положеха всички усилия. Беше отчайващо ясно и безнадеждно.

Боже, как му се искаше да я прегърне, просто да я придърпа в прегръдката си, за да почувства тя, че не е сама в това изпитание. Но не го направи, защото би било прекалено рано и защото така би накърнил крехкото ѝ спокойствие.

Сигурно бе такава — спокойна и отговорна още от дете, налагайки си да се държи като възрастна по време, когато би трябвало безгрижно да си играе на кукли и да скача на въже. Марк постоянно ставаше свидетел на подобни примери: когато в семейството имаше само един родител и детето виждаше усилията му, то се опитваше да замести липсващия родител, поемайки отговорности, които далеч надхвърлят възрастта му. Карън сигурно бе поела грижите за дома, за да има приготвена вечеря, когато майка ѝ се е прибираща уморена след работа, и е правела всичко възможно, за да я облекчи.

Карън дори бе станала медицинска сестра, поемайки още по-голяма отговорност. Бе поела издръжката на майка си, за да си разменят ролите. Сигурно бе наричала майка си по име, а не „мамо“, поне от някой момент нататък, защото малкото момиченце бе станало

майката, а майката бе започнала да разчита на нея. Бе очевидно, че е обожавала майка си и я е щадяла, доколкото може.

Тя бе прекарала живота си в грижи за другите и сега Марк искаше да се погрижи за нея, усещаше това като вътрешна необходимост, която го разтърсваше с яростната си настойчивост. По принцип се държеше грижовно към жените, с които имаше връзка, но никога не се бе чувствал по този начин. Нещо вътре в него се бе променило, бе се преобърнало и той не съжаляваше за промяната.

Дали тя изобщо осъзнаваше колко смела и силна е? Небрежната ѝ забележка предния ден, че жените са ограничени, ако не искат да се обвързват с полицаи заради опасността на професията му, бе прозвучала като шега, но тя наистина разсъждаваше по този начин. Карън Уитлоу не би се отдръпнала от страх, би отстоявала чувствата си и в добри, и в трудни моменти.

Във всичките си връзки досега Марк се бе стремил да държи работата си настрана. Бе неизбежно да го викат заради спешни случаи, но той не разказваше нищо за работата си. Винаги бе предпазвал приятелките си от жестокостта, на която ставаше свидетел, отчасти защото бе така настроен по природа, но и защото не мислеше, че те могат да разберат и приемат тези негови страни, които му помагаша да се занимава с професията си. Може би бе подценявал жените в живота си, но пък бе видял много връзки, които рухваха заради напрежението на професията, и не бе искал да рискува.

Но той знаеше, че Карън не би се огънала. Би стегнала рамене и би вирнала брадичката си, както я бе видял да прави вече няколко пъти, когато болката и стресът се опитваха да я сломят. Повечето хора биха рухнали под емоционалния товар, който тя носеше на плещите си, а тя се бе справила със ситуацията с твърдост и бе дала воля на сълзите си чак когато бе останала сама.

Той позна, че беше плакала, клепачите ѝ бяха подути и той отново съжали, че не е бил до нея в този момент, за да я прегърне и утеши.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Денят бе навъсен, сякаш се канеше да завали всеки момент, толкова горещ и задушен, че Карън се чувстваше сякаш ще започне да се топи. Цялата бе плувнала в пот. Роклята ѝ бе тънка и с къси ръкави, но все пак бе черна и тя усещаше как платът поглъща топлината. Карън се опитваше да се концентрира върху физическото си нещастие и върху чуващите се глухо в далечината гръмотевици. Замисли се колко пищна е зеленината, вслушваше се в песента на птиците и си позволи да се подразни от това как токчетата ѝ постоянно потъват в меката черна пръст. Никога преди не бе виждала толкова черна пръст и се възхити на наситения ѝ цвят.

Погледна огромните дървета, цветята. Това малко селско гробище бе много по-приятно и спокойно от огромната, поддържана „градина на вечния покой“, където бе погребана Жанет. Може би трябваше да премести майка си тук, на юг, вместо Декстър в Охайо.

Стомахът ѝ се сви. Постоянно се опитваше да не мисли за това, което става в момента, но мислите ѝ неизбежно се връщаха към погребението. Не искаше да мисли за мъжа в ковчега. Декстър Уитлоу. Баща ѝ. Каквито и да бяха греховете му, каквито и демони да го бяха водили по пътя му, в този момент тя си призна, че спомените ѝ за него не бяха изцяло лоши.

Спомняше си, че понякога той сядаше на пода и си играеше на кукли с нея. Сгъваше дългите си крака и без дори да забелязва изкривената си поза, слушаше с очевиден възторг нейните сложни измислени обяснения за това какво правят в момента куклите. Обикновено те бяха болни и тя се грижеше за тях, явно от рано проявявайки интерес към лекарската професия. Два-три пъти Декстър я бе водил на разходки в гората и ѝ бе показал как да се скрие в един храст и да стои толкова неподвижно, че дори и катеричките и птиците да забравят за присъствието ѝ. Дали малкото весели дни можеха да надделеят над годините трудности и мъка? Дали трябваше да си

спомня само тях и да забрави нощите, в които майка ѝ тихо плачеше във възглавницата и копнееше за мъжа, който я бе напуснал?

Какъв загубен живот и за Жанет, и за Декстър. Съжалението изпълни гърдите ѝ и почти я задуши или може би за всичко бе виновна ужасната влажност на въздуха, заради която не можеше да диша. Не би могло да е от съжаление. Защо да плаче за човек, който никога не се бе интересувал от нея, който се сещаше да се обади или да ги посети само когато той бе в затруднение? Но все пак бе запазил венчалната си халка, бе я пришил в подгъва на панталона си, за да е на сигурно място. Била е ценна за него, както бе казал детектив Частън. Дали е символизирала живота, нормалния живот, от който се бе отказал, или хората в този живот, тя вече не можеше да разбере.

Нямаше да плаче за него. Не искаше. Но ковчегът изглеждаше замъглен, думите на свещеника звучаха някак в далечината и напрежението в гърдите ѝ ставаше все по-непоносимо.

Дърветата шумоляха и се огъваха. Изненадващо хладен порив на вятъра обгърна краката ѝ и се спусна по врата ѝ. Усети как потръпва от студ, но това усещане бе много освежаващо след изгарящата жегата и тя въздъхна с облекчение, докато потта започна да се изпарява от тялото ѝ. Зарадва се на тази кратка почивка от горещината, дори и когато лек дъждец последва вятъра.

Само за минути ѝ стана от задушаващо горещо много студено, тъй като вятърът се усили и дъждът заваля проливно. Детектив Частън отвори чадър над главите им и се премести по-близо до нея, за да предпази и двамата им. Карън смътно си помисли, че не знае какво би направила без помощта му през изминалите два дни. Не само ѝ бе помогнал да се справи с всички формалности и процедури, бе се погрижил да уреди всичко необходимо, бе отстранил всички проблеми, бе я отменил за всички неприятни задължения. Дори се бе сетил да осигури цветя за ковчегата и ѝ бе помогнал да ги подредят.

Тя не можеше да си обясни защо бе направил всичко това за нея. Карън бе здравомислещ човек, но започваше да си мисли, че си е въобразила първоначалната му враждебност, защото оттогава не я бе усетила нито за миг. Може би умората и шокът я бяха накарали да халюцинира. И дори и да се бе заблудила в първото си впечатление от детектив Частън, той бе направил много повече от това, което бе негово задължение. Може би беше любезното отношение към жените,

с което се славеха мъжете от Юга. Но пък той бе стигнал много подалече от това да ѝ отваря вратите и да става, когато тя влезеше в стаята.

Да, това беше. Мисли за детектива и за разликите между южняците и хората от Севера, мисли за всичко, само не и за това, че свещеникът те потупва по ръката и ти изказва съболезнования и че погребалният агент те изчаква да си тръгнеш, за да бъде ковчегът спуснат в гроба и гробарите да започнат да го зариват. Гробът дори бе скрит под парче зелен килим, сякаш видът му би разстроил прекалено много скърбящите.

Но тя не можеше да си тръгне. Не можеше да остави Декстър сега, не и в последните му мигове на земята. Той заслужаваше някой да остане с него, някой, чиято памет ще запази тези подробности, така че Декстър да не изчезне в небитието без следа. Каквито и да бяха греховете му, той бе неин баща и завинаги бе свързан с нея чрез гените си.

— Продължавайте — промълви тя дрезгаво. Проговори с усилие. Ръцете ѝ се вкочаниха от студ и тя ги сви пред себе си, опитвайки се да се предпази от хапещия вятър, недоумявайки къде така внезапно бе изчезнала горещината. Дъждът затрополи по чадъра, заплиска по краката и гърба ѝ и Карън се разтрепери.

Тя видя как погребалният агент хвърля крадешком поглед към детектив Частън, сякаш той трябваше да вземе крайното решение. Може би наистина бе така. Ако той решише да я дръпне настрана от гроба, тя не бе сигурна дали ще има сили да протестира или да настоява да остане. Ако се опиташе да спори с него, само щеше да загуби и малкото самообладание, което ѝ бе останало, и сигурно щеше да избухне в плач. А с плач трудно можеш да отстояваш никакви позиции.

Но той кимна леко и тя се опита да му каже с поглед колко му е благодарна не само за това решение в момента, а въобще за всичко. Погребалният агент се извърна и прошепна нещо на мъжете, които чакаха отстрани. Чу се проскърцване и ковчегът бавно се спусна в изкопания гроб.

Карън отново потръпна и установи, че не може да се спре. Дали трепереше от студ или от нерви? Не можеше да определи, но не се и

интересуваше. Само знаеше, че трепери цялата и че е стиснала здраво зъби, за да потисне плача, който я давеше.

Частън мълчаливо пристъпи зад нея и застана така, че да я предпазва с тялото си от вятъра и дъжда. Тя стоеше като вцепенена, напрегната до крайност от усилието да се владее, но той пристъпи още по-близо до нея, толкова близо, че се притисна към нея и тя усети силата, твърдостта и топлината на тялото му. Той продължаваше да държи чадъра в лявата си ръка, но дясната му ръка я обгърна, притискайки я силно към гърдите му.

Този жест я порази. Освен майка ѝ, никой никога не бе заставал между нея и света. Действието на Частън бе толкова неочаквано, интимно и... закрилящо. Точно това усещане за закрила едва не я накара да рухне.

Горещи сълзи пак замъглиха погледа ѝ и размиха образите на мъжете, които зариваха гроба, но Карън продължаваше да чува звука на металните им лопати, които се забиваха в пръстта. Те работеха систематично въпреки проливния дъжд, сякаш това бе прекалено тържествена дейност, за да я претупват. Карън остана, докато не свършиха, и през цялото време Частън бе притиснат до гърба ѝ, като продължи да ѝ дава топлина и сила, за да успее да се задържи на краката си.

Карън бе свикнала да е сама. Дори като дете се бе опитвала да не тревожи майка си с проблемите си, защото винаги бе чувствала, че Жанет носи на плещите си достатъчно тежък товар. Училището за медицински сестри бе развило самостоятелността ѝ и я бе научило да поема още по-големи отговорности. От години не бе разчитала на ничия помощ и сега бе потресена да открие, че се опира и емоционално, и физически на подкрепата на мъж, когото изобщо не бе познавала само преди два дни. Примигна няколко пъти, за да прогони сълзите си, но те продължаваха да изгарят очите ѝ. Опита се да каже нещо, но буцата в гърлото ѝ бе прекалено голяма и не успя да промълви нищо. Изправи се, но нещо в нея изплака от студа и от това, че вече не усещаше допира му. Тя се извърна с лице към него, но лицето му се размаза пред очите ѝ и тя изведнъж усети, че не издържа повече.

Плачът, който излезе от гърлото ѝ, прозвуча като вой на ранено животно. Карън не разбра дали се отпусна в ръцете му, или той се

протегна и я придърпа в прегръдката си, но в следващия момент ръцете му я обгръщаха и тя бе заровила лице в рамото му. Плачеше конвулсивно, цялото ѝ тяло се тресеше, продължаваше да се притиска към него и да забива пръсти в гърба му.

Частън пусна чадъра на земята. Наведе глава към нейната и зашепна тихо и успокоително, дори не думи, а някакви звуци, които обаче бяха достатъчни. Тя се притисна още по-силно към него и смътно се упрекна, че е толкова безпомощна в нуждата си от нечия подкрепа. Усещаше само как голямата му ръка погали врата ѝ, как го масажира и милва с горещите си и нежни пръсти.

Болката бе повече, отколкото тя можеше да понесе. Мъката, съжалението и пронизващото чувство за самота я разкъсваха. Въпреки огорчението ѝ, докато Декстър бе жив, все още бе съществувала възможността един ден той да разреши проблемите, които го измъчваха, да се отърве от демоните, които постоянно го дебнеха, и да реши да възстанови връзката с дъщеря си. Това вече не можеше да стане. Той бе умрял почти непознат за нея и всички възможности това да се промени бяха пропаднали. Карън тъгуваше за тези загубени възможности почти толкова, колкото и за самия Декстър — един баща, когото почти не бе познавала, но чието отсъствие бе оставило отпечатък върху живота ѝ. Сега вече нямаше да може да му каже колко наранена се чувства и колко гневна, нямаше да може да му протегне ръка и да усети връзка с близък човек. Тя се разплака за това, за майка си и за него.

Но тази крайно силна емоция бе твърде изтощителна и Карън постепенно се успокои. Продължаваше да стои в прегръдката на Частън, заровила мокрото си лице в рамото му. Чу го как говори тихо с някого, може би с погребалния агент и след няколко минути чу отдалечаващи се стъпки. Бяха останали сами и сега тя му бе благодарна за още нещо — за чувството за усамотение, което ѝ бе осигурил.

Дъждът бе почти спрял, превръщайки се неусетно в топъл ръмеж. Вятърът стихна и Карън вече усещаше как жегата се завръща и от земята започват да се издигат изпарения. Опряла лице в гърдите му, тя чу как бие сърцето му, усети как се надигат и спускат гърдите му, как дъхът му минава като полъх по косата ѝ, долови мъжествения

аромат на тялото му, примесен с лекия, свеж мирис на автършейфа му. Миришеше точно както трябва да мирише един мъж, помисли си тя.

Мислите ѝ се отдалечиха. Карън се опита да се сети кога за последен път е била така близо до някой мъж, но не може да си спомни. И други мъже я бяха прегръждали, но никой по такъв начин. Никога преди не бе приемала някой мъж да я утешава, не бе си позволявала да плаче пред приятелите си. Никога не си бе позволявала да изпитва нужда от опората им, но незначайно защо точно в този момент тя имаше нужда от опората на Частън. Имаше нужда да усеща ръцете му около себе си. Да усеща физическата сила на високото му мускуесто тяло. Да чува плътния му и кадифен глас, който ѝ нашепва успокоително. Да знае, че точно сега, поне за няколко минути, не е сама.

Емоционалната буря я бе оставила изцедена, изтощена, странно спокойна.

— Съжалявам — каза тя глухо.

— Естествено е да се чувстваш така. — Той се отмести леко, без да я пуска от прегръдката си, и бръкна в джоба си. — Ето носна кърпа.

Карън я взе, без да вдига поглед, изтри очи и издуха носа си, после се зачуди притеснено как ще му я върне, след като си бе издухала носа. Сви кърпата в ръката си.

— Ще я изпера — измърмори.

Частън се усмихна и отново я притисна в прегръдката си. Тя пак опря глава на рамото му, въздъхна и усети, че реверът на сакото му е мокър от сълзите ѝ. В клоните на дърветата птичките се размърдаха и запяха.

— Никога не съм го познавала — прошепна тя, чувствайки необходимост да говори. — Появяваше се в живота ни през година-две и мама започваше да се надява, че този път той ще остане. Но той пак си отиваше и тя плачеше дни наред. Мразех го заради това.

Силните му, успокояващи ръце я притиснаха още по-здраво.

— Ти искаше ли той да остане?

— Отначало. Всеки път, когато се върнеше, аз изтичвах в стаята си и се молах горещо той да не си отиде, мама да е щастлива и вече да не плаче. Но молбите ми никога не помагаша за дълго. После започнах да си наричам желания. Когато видех падаща звезда, коминочистач, четирилистна детелина. Хвърлях монети в кладенци. Не знаех нито

един официално обявен кладенец, който да сбъдва желания, така че аз действах на принципа, че всеки кладенец може да свърши работа.

Той пак се засмя и Карън усети, че и тя се усмихва леко. Частън я държеше в прегръдката си и я поклащаше леко напред-назад, както се люлее бебе.

— По-добре ли си сега?

Тя кимна.

— Плачът освобождава ендорфини в тялото и автоматично подобрява настроението.

— Значи сега би трябвало да си пълна с ендорфини — закачи я той и тя се разсмя. Това я шокира и Карън се стресна. Как можеше да се смее? Та тя все още стоеше на гроба на баща си.

— Не се притеснявай от това — каза ѝ той, разбрал и без думи внезапното стягане на тялото ѝ. — Хората винаги се смеят на погребенията, дори най-близките на починалия. Баба ми казваше, че това е дело на ангелите, които се опитват да ни облекчат. Не е проява на неуважение, а стремеж да се преодолее болката.

Прав беше. Карън си спомни за други погребения, на които бе ходила, сподавания смях, който най-неочаквано зазвучаваше, и се почувства по-спокойна.

— Когато бях на около единайсет, се върнахме в Западна Вирджиния за погребението на дядо. Спомням си, че баба седеше на един люлеещ се стол, покрила лицето си с дантелена кърпичка, и говореше с няколко други старци за дядо. Всички се засмяха при спомена за някаква смешна случка, но се опитаха да останат сериозни. Точно тогава баба започна здраво да се люлее на стола, хвана се за корема и се разсмя толкова силно, че едва си поемаше дъх. Всички се смяха като ненормални.

— По-лесно е, като си спомняш разни весели случки. Значи ти си от Западна Вирджиния? И на мен ми се стори, че долових лек южняшки нюанс в акцента ти. — Докато говореше, той леко се отдръпна, без да я пуска от прегръдката си. Застана редом с нея, тръгна и тъй като бе обвинил ръка около кръста ѝ, тя също тръгна покорно.

Карън още не искаше да показва лицето си. Знаеше, че очите ѝ са подути, носът — червен, а гримът — размазан. Но сега детектив Частън бе решил, че трябва да тръгват, и тя се бе съгласила. Може би

той имаше работа и трябваше да се връща в Ню Орлиънс. Карън се почувства виновна, че бе обсебила времето му.

— Задържам ли те? — попита тя и пак се притесни. Той бе предложил помощта си, но може би го бе направил от любезност и не бе очаквал тя да приеме.

— Разбира се, че не. Не съм дежурен и нямам никакви уговорки.

— Може би имаш среща? — попита тя и усети как се дразни от тази възможност. Нима внезапно бе станала толкова беззащитна, че да не може да понесе да остане без подкрепата му? По-добре бързо да се вземе в ръце, защото на следващата сутрин се прибира у дома.

— Нямам никаква среща — отвърна той спокойно. — Хайде да се поразходим малко из френския квартал и после да вечеряме. Още не си видяла нищо от Ню Орлиънс, а и имаш нужда да се отпуснеш.

Тя се успокои. Частън искаше да прекара остатъка от деня и вечерта с нея. Всъщност може би не искаше, може би просто се чувстваше отговорен за нея, но тя бе прекалено благодарна за възможността да не прекара една дълга вечер сама с тъжните си мисли, че посрещна с облекчение поканата.

— Благодаря. С удоволствие.

Следобедното слънце изведнъж грейна в лицето ѝ, въпреки че на югозапад пак се събираха черни облаци. Жегата и ослепителното слънце бяха непоносими и Карън усети как отново започва да се поти. Примигна заслепена, не прецени разстоянието до края на алеята и се закачи на един храст. Бодливите му клони се забиха в чорапогащника ѝ.

— По дяволите! — Тя спря и погледна пораженията. Чорапогащникът се бе заплел в един от клоните и на крака ѝ се виждаше грозна дупка, от която се пусна бримка и нагоре, и надолу по крака ѝ. Бримка на черен чорапогащник изглежда особено грозна, помисли си тя и погледна белия си крак, който изпъкваше през дупката. Понечи да се наведе, за да се освободи от бодливия храст, но Частън вече бе коленичил и издърпа тънката материя. Точно където бе дупката, имаше малка червена следа. Той потърка с палец одраното и се изправи.

— Можеш да го свалиш, като стигнем при колата — каза той и се усмихна с бляскавите си сиви очи. — Аз ще застана от другата страна и няма да гледам. Обещавам.

Идеята да свали чорапогащника в негово присъствие, дори и скрита зад колата, ѝ се стори прекалено дръзка и интимна. Интимна. Пак тази дума. През целия ден, всъщност още от първия ден, той сякаш я бе обгърнал с интимност, без да прави нещо сексуално. Постоянно я докосваше, поставяше ръка на гърба ѝ, придържаше я и тя може би не би издържала това изпитание без тези постоянни докосвания, които я успокояваха, че не е сама.

Може би само тя възприемаше това като интимност. Може би мъжете от Юга по принцип се държаха по-галантно с жените. Тя не бе познавала нито един южняк досега и тъй като в Охайо такива нямаше, сега не можеше да направи сравнение. Ако детектив Марк Частън бе типичен южняк, то жените в останалата част на страната не знаеха какво изпускат.

Стигнаха до колата. Марк заобиколи от страната на шофьора и застана с гръб, както бе обещал. Слънцето печеше все по-силно и той свали сакото си, докато чакаше.

Черната му коса бе мокра от дъжда и сега блестеше. Тънката му бяла риза меко очертаваше широките му рамене. Карън го погледна и за момент остана като парализирана, без да може да откъсне поглед от него. Никога преди не бе чувствала така силно, физически осезаемо присъствието на някой мъж и сега остана почти без дъх от въздействието му върху сетивата ѝ.

— Може ли вече да се обръщам? — попита той след минута.

— Не още — стресна се тя.

Той се подпря търпеливо на колата.

Карън погледна крака си. Скъсаният чорапогащник изглеждаше много по-зле, отколкото ако останеше с боси крака. Поне суетата, ако не друго, я подтикна да последва съвета му. Странно развеселена, Карън вдигна полата си, бързо издърпа чорапогащника, смачка го на топка и го пъхна в чантата си. За нейна изненада, веднага се почувства по-добре. Колкото и горещо да бе, сега ѝ стана по-хладно.

Почти веднага след като бе свършила, той се обърна, заобиколи, за да ѝ отвори вратата, и пак я докосна леко по гърба, докато я настаняваше вътре. Незнайно откъде у Карън се породиха копнеж пак да бъде в прегръдката му и той да я утешава и пази. Тази слабост ѝ бе толкова чужда, че Карън автоматично стегна рамене и се опита да се овладее. Да, беше преживяла страхотен стрес и може би в такъв случай

й бе позволено да се възползва от нечия подкрепа поне за малко, но не трябваше да си позволява това да й става навик.

Той се настани зад кормилото, възнагради я с още една от своите полуусмивки — само в ъгълчетата на очите и устните му. Тези усмивки му придаваха сънен вид, сънен и още нещо, което тя не бе сигурна, че иска да определи.

— Всъщност, като се замисля, по всичко личи, че пак ще вали, така че няма да можем да се разходим — каза той. — Хайде да отидем въкъщи. Ще поседим на балкона, ще пийнем вино, ще погледаме хората. Няма смисъл да седиш сама в хотела.

Разходка и вечеря бе едно, но да отидат в неговата къща бе съвсем друго.

— Достатъчно ти се натрапих... — започна тя.

— Не спори.

— Днес е почивният ти ден и аз...

— Казах да не спориш.

Той говореше съвсем спокойно и непринудено, но това не скриваше решителността му. Той бе решил, че ще отидат в дома му, и точно това щяха да направят.

Може би защото бе полицай, помисли си Карън и облегна глава на седалката. Когато настояваше за нещо, бе свикнал волята му да се изпълнява. И лекарите се държаха така. Даже и сестрите да не бяха съгласни с някое нареждане, пак трябваше да го изпълнят. Но онова бе професионално задължение, а това тук — не. Нито пък той бе в ролята си на полицай. Можеше да му каже не. Проблемът бе, че не искаше да го направи. Искаше да седне на балкона в къщата му и да пийне вино, това изглеждаше така типично южняшко, типично за Ню Орлиънс. Искаше да се позабавлява малко. Със сигурност не искаше да остане сама в хотелската стая точно сега.

Почти не говориха по време на половинчасовото пътуване до града. Карън се чувстваше вцепенена, странно спокойна, почти унесена. Знаеше, че това състояние е последица от емоционалната буря и облекчението, че погребението е приключило — сякаш се бе справила с едно от херкулесовските изпитания и сега можеше да си почине.

Карън не разбра, че Частън живее във френския квартал, докато той не зави по „Сейнт Луи“. Дотогава просто си мислеше, че той е

решил да мине направо през центъра, въпреки че това не изглеждаше логично. Абсурдно бе да се пхне в тесните виещи се улички на френския квартал, освен ако не отива в самия френски квартал. Той намали и натисна бутона на дистанционното, с което отваряше вратата на гаража си, и една широка синя врата започна да се вдига. Колата потегли навътре още преди вратата да се е вдигнала напълно, и Карън инстинктивно наведе глава, въпреки че разстоянието бе достатъчно да минат, без да ударят главите си във вратата. Той се засмя.

— Извинявай. Но когато си вкарвал колата в гаража толкова много пъти, няма как да не се научиш да уцелваш момента на минаване под вратата до сантиметър. — Той изгаси двигателя, слезе и заобиколи колата. Карън се почувства странно, че просто седи и чака той да ѝ отвори вратата, но не направи нищо и продължи да чака. Само след секунди той ѝ отвори и докато Карън слизаше, отново докосна гърба ѝ с топлатата си ръка и я насочи към стъпалата, водещи нагоре. На площадката в горния ѝ край Частън отключи дървената врата и направи път на Карън да влезе.

Озоваха се на един широк балкон с изглед към красив вътрешен двор. Старинен каменен фонтан се издигаше в центъра на двора и около него имаше най-различни растения. Огромни папрати и високи палми сплитаха клоните си, рози и здравец и разни други цветя, които Карън не можеше да назове, изпълваха въздуха с омаен аромат. Карън със сигурност долови и мирис на жасмин, въпреки че никъде не видя ситните бели цветчета. Пристъпи очарована напред и опря ръце на парапета от ковано желязо. Прекрасно беше. Видя долу каменна пейка, скрита сред зеленината, и се зачуди дали Частън не използва градината като място, където може да избяга от напрежението и стреса на работата си.

— Красиво е. — Тя вдъхна прекрасния аромат с пълни гърди.

— Благодаря. Една от наемателките поддържа градината и аз ѝ правя отстъпка в наема. Хубаво е да имаш вътрешен двор, но аз нямам време да се занимавам с него. Ако остане на мен, ще е само камъни и боклуци. Добре че е мисис Фокс.

— Значи Бог да я благослови мисис Фокс — промълви Карън и си помисли, че не иска да помръдне от това прекрасно място.

— Амин — отвърна той, докато отключваше една врата. Карън влезе и се почувства сякаш е оставила двайсети век зад гърба си. Тази

къща бе от друга ера, от друг свят. Таваните бяха високи поне четири метра, мебелите бяха старинни, но очевидно се използваха, а не стояха като музейни експонати. Избелелият килим на пода все още бе дебел и мек. Единствената по-съвременна мебел бе един голям фотьойл, очевидно подбран според ръста на Частън.

Карън понечи да попита как успява да си позволи такава къща с една полицейска заплата, но реши, че въпросът ще прозвучи много грубо, и прехапа устни.

— Наследих къщата от баба си — обясни той, проследявайки погледа ѝ. — На тавана е пълно с мебели, които са на поне двеста години. Дамаските са изгнили, разбира се, но се старая да поддържам дървото в добро състояние и от време на време давам по нещо за тапициране.

— Сигурно е чудесно да живееш в такава къща.

— Израснах тук и понякога възприемам всичко за даденост, но всъщност — да, чудесно е. — Той отново протегна ръка и я поведе напред. — Насам. — Преведе я през малка трапезария, кухня и оттам, пред двоен френски прозорец я изведе на друг балкон, който гледаше към улицата. — Седни — покани я. — Аз ще донеса нещо за пиене. Гладна ли си?

— Не, аз...

— Обзалагам се, че не си обядвала, нали?

— Не — призна си тя.

— Нали си сестра — упрекна я меко той. — Знаеш, че това не е полезно. Хайде, седни.

Карън седна. Той влезе вътре и тя се отпусна на възглавничката на стола от ковано желязо. Загледа се към потока от хора на улицата със странно любопитство. Чувстваше се уморена, някак изпразнена и още леко замаяна. Но усещаше, че да седи там, загледана в хората, бе единственото, което ѝ бе по силите точно сега. Забеляза висящите саксии с папрат от двете страни на прозорците и пак се почувства като попаднала в друг свят. Горещото слънце приличаше и отново бе станало над трийсет градуса, от което влагата от дъжда се изпаряваше съвсем видимо, но на балкона бе сенчесто и жегата бе сравнително поносима. Е, един вентилатор няма да е излишен, помисли си тя и притвори очи усмихната.

Сигурно бе задрямала, защото се стресна, когато той остави един поднос на масата до нея. Бе донесъл сандвичи с шунка, чиния с курабии, две празни чаши и бутилка червено вино.

— Мъж домошар — каза тя и чу гласа си сякаш някъде отдалече.

— Не е точно така — обади се той с типичния си спокоен, чак мързелив тон и се настани на стола от другата страна на масичката. — Курабиите са от хлебарницата, а сандвичи може да прави всеки.

Карън забеляза, че се е преоблякъл; бе с избелели дънки и бос, а бялата риза, която носеше през деня, сега бе пусната свободно над дънките и горните ѝ две-три копчета бяха разкопчани. Виждаха се широките му мускулисти гърди и косъмчетата, които ги покриваха, забеляза все още сънena Карън.

Той вдигна крака на железния парапет и въздъхна с облекчение.

— Свали си обувките — предложи ѝ.

Тя го направи, защото идеята да постои боса в тази жега ѝ се стори много примамлива. И тя вдигна крака на парапета, след като прецени, че минувачите отдолу не биха могли да видят нищо, освен няколко сантиметра от полата ѝ, дори и някой да погледнеше нагоре. А на улицата бе толкова оживено, че надали някой щеше да се загледа в босите ѝ крака. Въздъхна точно като него и почувства огромно облекчение да е без горещите стегнати обувки, да може да вдигне крака и да отпусне малко напрежението в гръбнака си. Толкова рядко ѝ се случваше да седи, че това сега си бе истински разкош.

Без да променя позата си, Марк се протегна и сръчно наля вино в чашите.

— Хапни нещо — подкани я той и изчака тя да си вземе един сандвич, преди сам лакомо да се залови с другия.

Карън дъвчеше мълчаливо, отпиваше от виното и продължаваше да гледа туристите долу. Отнякъде се дочуваше уличен оркестър, а от другаде — пиано. Приглушено се чуваха разговорите на минувачите. Карън не можеше да си представи друго място като Ню Орлиънс с неговата небрежна, екзотична, вълшебна атмосфера.

Краката им бяха подпрени едни до други на парапета и Карън се загледа в тях, поразена от разликата. Нейните бяха малки и много потънки, деликатно оформени и женствени. Неговите бяха големи, кокалести, леко космати, мъжествени.

— Знаеш ли — прошепна тя отнесено — защо мъжките крака са толкова различни от женските?

Той протегна левия си крак до нейния десен и ги огледа. Наклони глава настрани и отвърна:

— Заради лакираните нокти.

Ако бе по-наблизо, тя сигурно щеше да го сръга с лакът.

— Нееее. Защото мъжете са търчали прекалено много боси, докато са преследвали антилопи и мамути.

Той се засмя с пълно гърло и Карън усети как плътният звънлив мъжки глас я обгръща и по гърба ѝ полазиха иглички.

— Значи женските крака са останали малки и фини, защото по цял ден са се мотаели и са ходели за малини и къпини.

— И са носели децата със себе си. — Пак искаше да чуе смеха му и пак потръпна от въздействието му.

Той се намести по-удобно на стола си.

— Е, не е било лесно да се преследват мамути, като носиш лък и стрели на гърба си.

— Пак извинения. Всичко, само да не се гледат децата.

Виното беше много хубаво. Карън по принцип не обичаше червено вино, но това бе меко и ароматно. Допи чашата си и я остави на масата, въздишайки от удоволствие.

Пак помълчаха известно време. Някак си жегата правеше разговорите излишни. Изведнъж се чу тътенът на гръмотевица, която известяваше, че пак ще завали, и тъмните облаци започнаха да се скупчват бързо на небето, скривайки залязващото слънце. Марк внесе подноса вътре, но остави курабиите на масата. Върна се след няколко минути. Отвътре зазвуча музика, някакъв бавен инструментал. Карън притвори очи, всяко друго действие би ѝ коствало усилия.

— Още вино?

— Ммм, да.

— Тогава хапни една курабия.

— Само заповядваш. — Но тя се усмихна, взе една курабия и отхапа малко от нея. Устата ѝ се изпълни със силния аромат на подправките.

— О, много е хубава — промълви. — Какво представлява?

— Бял шоколад, орехи и разни други неща. Тези са любимите ми. — Той изяде една с апетит, после още една.

Каква странна смесица е той, помисли си тя развеселена. В някои отношения почти човек от миналото и съвсем типичен съвременен американец — в други. Би се чувствал чудесно изтегнат на фотьойла в прекрасната старинна стая да гледа бейзбол, облечен с дънки и фланелка. А освен всичко бе и полицай, което още повече усложняваше картинката. Какви ли други качества биха излезли наяве, ако човек го познаваше по-дълго? Всъщност няма значение, осъзна тя. Нямахше вероятност да разбере, защото заминаваше на следващата сутрин. Усети странно свиване в стомаха си.

Довършиха чинията с курабиите и допиха вторите си чаши вино. Отново се чу гръмотевица, този път по-близо. Дъждът рукна изведнъж и туристите се разбягаха, търсейки подслон. Само след минути улицата бе празна, а дъждът продължаваше да се усилва, от което почти напълно се стъмни.

Карън усещаше хладината, но виното я бе стоплило приятно. Сега се чуваха протяжните звуци на един-единствен саксофон и чистите му тонове сякаш докосваха душата ѝ.

— Хайде да потанцуваме — промълви той, изправи се и ѝ протегна ръка.

Карън стана и мълчаливо се отпусна в ръцете му, затвори очи и опря глава на рамото му. Не можеше да има нищо по-прекрасно, помисли си тя, от това да танцуват боси на един балкон в Ню Орлиънс, докато дъждът се лее и здрачът постепенно ги обгръща. Той бе толкова прекрасно топъл, че ѝ се искаше да се потопи в него, и усети как инстинктивно се притиска към тялото му. Веднага се отдръпна, но той я спря, поставяйки ръката си в основата на кръста ѝ, и я придърпа още по-силно към себе си.

— Няма нищо. Просто се облегни на мен. — Едва прошепна думите, сякаш не искаше нищо да попречи на магията на момента.

Тя отново се отпусна, с такава готовност, че някъде в дъното на мозъка ѝ проблесна чувство за вина. Така безсрамно се възползваше от него, използваше го за утеха, за подкрепа... за удоволствие. Да, това бе истинско удоволствие: силата на ръцете, които я прегръщаха, твърдите му гърди и корем, които докосваха гърдите ѝ и корема ѝ. Сякаш двамата се носеха по хипнотичната вълна на саксофона. Бедрата му се притискаха към нейните и от време на време тя усещаше издутината на слабините му, въпреки че той сякаш внимаваше да не я докосва — пак

идеалните му маниери. Усети, че очаква почти без дъх следващото случайно докосване, искаше ѝ се да се притисне към него силно, да почувства тази издутина, която завладяваше мислите ѝ.

Сърцето ѝ биеше бавно. Вече не ѝ бе студено, чувстваше се стоплена и омекнала, сякаш нямаше никакви кости.

Наклони главата ѝ назад с уверена ръка, Карън видя чувствената извивка на устните му и в следващия момент той вече я целуваше, но дори и това не я изненада. Затвори очи и усети меките му устни. Прииска ѝ се да усети езика му, вкуса му, но и така целувките му я замайваха и ѝ харесваха повече от целувките на всеки друг мъж. Тя се отдаде напълно на усещането за тези леки гальовни целувки и се притисна още по-силно към него.

Ръката му се отдели от тялото ѝ и тя едва не изстена в протест, но чу щракването на дръжката на вратата и осъзна, че той я води вътре. Там бе съвсем тъмно, не светеше никаква лампа. Карън продължи да стои със затворени очи и въздъхна от удоволствие, когато той продължи да я целува. Тя усети, че е увиснала на врата му, без той да я придържа. Гърдите ѝ бяха напрегнати, слабините ѝ пулсираха, чувстваше се хубаво, много повече от хубаво. Искаше да усети езика му, искаше го толкова много, че се надигна на пръсти и сама разтвори устните му с езика си. Притисна гърдите си към него и усети как зърната им се напрягат от удоволствие.

Той изстена гърлено и пое инициативата. Този път удоволствието я прониза толкова остро, че Карън също изстена на глас. Да. Имаше чудесен вкус, на вино и курабийки и на самия себе си. Езикът му се впускаше уверено и дълбоко, галеше нейния, танцуваше с него, дразнеше го нежно. Карън никога не бе осъзнавала, че целувките могат да са така нежни, така пълноценни и различни.

Той издърпа полата ѝ нагоре до кръста и пхна ръце в бикините ѝ, за да докосне голата ѝ кожа. Горещите му ръце се вкопчиха в хладната плът и това усещане я накара да се извие напред и да притисне ханш към слабините му. Гърдите ѝ пулсираха, бедрата и се залюляха и потърсиха твърдината на пениса му. Чувстваше, че ѝ е ужасно топло, сякаш я тресеше и дрехите я задушаваша.

Той спря за момент и издърпа бикините ѝ надолу. Карън измъкна крака от тях, без да се замисля.

— Отвори очи.

Тя го направи и се взря в него в полумрака на стаята. Всъщност изобщо не бяха в кухнята, осъзна изненадана тя. Докато бяха танцували, той я бе превел до спалнята си. Усети, че коленете ѝ допират леглото, и тя се отпусна в силните и уверени ръце на Марк, които я положиха на леглото. Едва бе усетила хладината на чаршафите върху голата си кожа и той се отпусна отгоре ѝ, разделяйки бедрата ѝ, докато разкопчаваше дънките си.

Карън дишаше дълбоко, притворила очи, и го наблюдаваше изпод спуснатите си мигли. Все още се чувстваше замаяна, сякаш нищо от това не се случваше в действителност, но продължаваше да изпитва изгарящо желание. Никога не бе копняла за някой мъж така, както сега желаше Марк. Силата на това желание я изненада и тя не бе сигурна как се е стигнало до това положение, да лежи в легло с мъж, когото почти не познава, с вдигната до кръста пола и свалени бикини.

Първото докосване на пениса му почти я стресна. Отвори широко очи и заби пръсти в рамото му. Той задържа погледа ѝ, притисна я към леглото и влезе в нея с един уверен силен тласък. Тялото ѝ се изви от това неочаквано силно усещане — пенисът му бе гладък, твърд и достигаше невероятно дълбоко.

Очите му не се отделяха от нейните, прегръщаше я силно и продължаваше със силните си тласъци. Карън не успя да преглътне вика от удоволствието, граничещо с мъчение. Сърцето ѝ се блъскаше яростно в гърдите, сякаш я разкъсваше някаква вътрешна сила, която не можеше да понесе. Марк ѝ зашепна нежно думи, които тя почти не долавяше, но които ѝ въздействаха с тона и звученето си.

— Моля те — чу се да казва тя, молейки за облекчение.

Той я разбра и продължи със силните и дълбоки тласъци, докато не я доведе до кулминация. Водеше я през вълните от интензивни усещания, разтваряше широко бедрата ѝ, така че тя не можеше да се защити, нито контролира. Не спря и когато тялото ѝ се разтърси от удовлетворението — но и тя не искаше той да спре. Искаше само него, искаше тялото му, станало едно с нейното. Когато спазмите от удоволствие започнаха да стихват, тя продължи да лежи изтощена и замаяна. Силното му тяло се напрегна, той също достигна върха и Карън усети как плътта ѝ потрепери от вълните на неговото удоволствие.

Остана да лежи отпуснат и задъхан върху нея. Телата им бяха мокри под дрехите, въпреки че през отворените прозорци нахлуваше лек бриз, освежен от дъжда. Карън изви лице към него, долови горещия аромат на тялото му и усети, че заспива. Разбуди се, когато той се надигна, тялото ѝ инстинктивно възнегодува, че не усеща тежестта и топлината му отгоре си.

— Шшшт — прошепна успокоително той.

През прозорците се процеждаше достатъчно светлина и Карън го видя как става и сваля презерватива си. Не бе чак толкова сънena, че да не се учуди:

— Кога си го сложи?

Можеше да се закълне, че ръцете му не бяха напускали тялото ѝ нито за момент, след като бяха влезли в спалнята.

— Когато пуснах музиката. — Той се завъртя към нея и пак коленичи между разтворените ѝ бедра. Съвсем съсредоточено започна да сваля дрехите ѝ. Карън го остави да разкопчее ципа на роклята ѝ, още замислена за кондома. Значи той бе планирал всичко предварително. Още преди да започнат да танцуват, той бе планирал да се любят.

Това ѝ се стори много важно, макар че в момента не можеше да разбере защо. Той издърпа роклята през главата ѝ и я хвърли настрана, после умело разкопча сутиена ѝ и също го свали. Карън осъзна, че е напълно гола и независимо от интимността на това, което бяха направили преди малко, сега се почувства уязвима. Бе шокирана, че лежи гола и с разтворени крака пред един мъж, който още бе облечен, въпреки че дънките му бяха смъкнати до глезените. Би трябвало сега пенисът му да е мек, но той се подаваше възбуден изпод ризата му.

Тя понечи да се покрие с нещо, но той предусети желанието ѝ, хвана китките ѝ и ги притисна към възглавницата, като в същото време я обходи с поглед. Зърната ѝ се напрегнаха под погледа му и той се усмихна доволно. Наведе се и близна лявото зърно, описа кръг около него и после леко го стисна между зъбите си.

Отново я обляха горещи вълни. Тя се задъха, опитвайки се безуспешно да освободи китките си, но не за да го избута, а за да го придърпа по-силно към себе си. Той засмука зърното ѝ и тя се изви безпомощно. Не бе предполагала, че гърдите ѝ са толкова

чувствителни, но сега устните и езикът му я възбуждаха толкова силно, че тя усети как отново се доближава до кулминацията.

Марк рязко се освободи от ризата си, хвърли я встрани и бързо си сложи нов презерватив. Пак се наведе над нея, улови китките ѝ с една ръка и издърпа ръцете ѝ нагоре. Така гърдите ѝ се повдигнаха съблазнително и той бързо се възползва от положението, като засмука едно след друго зърната ѝ, нежно и безмилостно.

Свободната му ръка се плъзна надолу по корема ѝ и между разтворените ѝ крака. Карън потръпна и изви тяло, защото усети два от пръстите му в себе си, и отново се загуби във вълните на надигащото се удоволствие.

— Стегната си. Причинявам ли ти болка? — прошепна той, докато обсипваше с целувки врата ѝ.

— Ннне — едва успя да промълви тя, заради чудесните усещания, които причиняваха пръстите му. Палецът му опипа най-чувствителната точка от тялото ѝ и започна да описва горещи кръгове около нея. — О, Божичко — извика тя и тялото ѝ се напрегна като лък. Усещаше приближаването на още един оргазъм, още по-силен от предишния. Треперещите ѝ бедра се разтвориха още по-широко и той бързо дръпна ръката си и запълни празнината с едно рязко силно движение. Тялото ѝ се разтресе и той остана дълбоко в нея, контролирайки собствените си реакции, за да се наслади на усещането от удоволствието ѝ, от ритмичното стягане, което усещаше около члена си, и от задъханите ѝ викове. Когато усети, че тя леко започва да се отпуска, бавно и нежно отново я поведе нагоре и този път двамата достигнаха кулминация почти едновременно.

Тя заспа и се събуди от усещането за ръцете му върху тялото си. Нощта окончателно се бе спуснала, дъждът продължаваше да ромоли отвън и френските прозорци бяха още отворени, така че влажният въздух нахлуваше вътре. В цялата вселена не съществуваше нищо, освен това легло и този мъж, който я притискаше до силното си горещо тяло. Карън не разсъждаваше, просто съществуваше за пръв път в живота си, отдадена единствено на чистото физическо удоволствие. Марк можеше да направи каквото пожелае с нея и тя нямаше да се възпротиви.

Той започна да обсипва с целувки тялото ѝ и милувките му бяха така нежни и интимни, че Карън почти се разплака, щеше да се

разплаче, ако възбудата не бе започнала отново да се надига в нея.

— Този път ще те любя силно — каза той и го направи, воден от собственото си удоволствие, но тя отново достигна до оргазъм. Чувстваше се сякаш ще припадне, толкова помитащо силни бяха усещанията, но се вкопчи в мокрото му тяло и му се отдаде напълно. Това дивашко любене в дъждовния нощен Ню Орлиънс бе най-първичното и истинско изживяване в живота ѝ и Карън не искаше тази нощ да свършва.

Този път и той заспа, притиснал я толкова силно към себе си, че телата им залепнаха едно към друго от потта, която ги обливаше.

Нощта изглеждаше безкрайна. Карън се събуди. Още бе тъмно и валеше, въздухът пак бе горещ и влажен, в пълен контраст с хладния бриз, който нахлуваше през прозорците. Не виждаше никъде наоколо часовник, но и да имаше, сигурно не би го погледнала. Двамата дълго обхождаха с целувки телата си — сладкото мъчение имаше две страни и всеки от двамата го изпита докрай.

Карън не помнеше колко пъти се бяха любили тази нощ. Съзнанието ѝ бе напълно замъглено, а тялото ѝ съществуваше единствено за него. Когато бе толкова изтощена, че повече просто не можеше да чувства, той обви ръце около нея и целуна нежно очите ѝ.

— Спи, скъпа — прошепна ѝ с омайния си плътен глас и това бяха единствените думи, които тя искаше да чуе, преди да изпадне в забравата на съня.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хейс бе предпазлив човек. Той наемаше компетентни хора, но когато някой му кажеше, че определена задача е изпълнена, Хейс не приемаше за даденост, че задачата наистина е изпълнена според изискванията му.

Беше си изработил навик да проверява всичко по два пъти. Предпазливостта му се отплащаше, защото така успяваше да забележи и открие всяка дреболия, преди да се е превърнала в сериозен проблем. Хората, които работеха за него, смятаха, че е голям досадник, но хората, за които самият той работеше, му бяха изключително благодарни за това внимание към всяка подробност.

Когато Кланси се обади и му съобщи, че се е справил със задачата си, Хейс му повярва — Кланси бе адски добър в работата си. Но все пак Хейс се свърза с един свой източник на информация и го помоли да му изпрати по факса, на един таен и нерегистриран номер, копие от полицейския доклад, направен във връзка с пожара на къщата, както и от репортажите във вестниците. Добре се справяше с компютрите, но се чувстваше по-спокоен, когато разчиташе на старите технологии. При компютрите човек никога не можеше да бъде сигурен, че някой малък негодник на майната си не си вре носа в информацията, която той получава.

Източникът му се обади на следващия ден.

— Не мога да открия нищо за пожар в дома на Карън Уитлоу — каза той. — Имало е пожар в една къща, но тя е била собственост на семейство на име Хьорске.

Хейс изпсува. Не беше в стила на Кланси да подпали друга къща по погрешка.

— Направи ми една услуга — каза той. — Провери в телефонния указател и виж адреса на Карън Уитлоу.

— Добре. Ей сега. — Чу се шум от разлистване на страници. — Уитфийлд... Уитфийлд... Уитлоу. Няма Карън Уитлоу, но има К. С. Уитлоу.

— Задръж така. — Хейс провери в досието, което имаше за жената и дъщерята на Декстър. Средното име на дъщерята наистина бе Симон. — Тя трябва да е.

— Добре. Адресът е... по дяволите, адресът е същият като на къщата на Хьорске.

Хейс усети как го заболява главата. Той притисна с пръсти точката между веждите си.

— Изпрати ми всичко, с което разполагаш, по факса.

— Добре.

Двайсет секунди по-късно факсът забръмча и разпечата очакваните документи. Хейс не се задълбочи в полицейския доклад, а взе копието от репортажа във вестника: „Пожар унищожи вчера сутринта къщата на Нейтън и Линдси Хьорске. Според следователя от пожарната пламъците са тръгнали от кухнята. Семейство Хьорске, които са купили къщата едва преди четири месеца, не са си били у дома, когато къщата е пламнала.“

Хейс захвърли листовете. Веднага стана ясно какво се бе случило: онази Уитлоу бе продала къщата си. Вероятно Кланси бе взел адреса ѝ от телефонния указател, а те се актуализираха само веднъж годишно.

Обади се на Кланси. Както винаги, включи се телефонен секретар: „Оставете съобщение. Ако ви познавам, ще ви се обадя.“ Бе единственото, което съобщаваше гласът на Кланси, без да споменава никакво име.

— Прецакал си работата — бе единственото, което записа Хейс, също, без да се представя.

— Как ли пък не — изръмжа Кланси, като веднага вдигна телефона. Звучеше ядосан — не бе свикнал клиентите му да са недоволни.

— Тя не е живеела там, глупако. Продала е къщата си преди четири месеца.

— Хей да му се не види. Язък, да изгоря къщата напразно.

— Намери я. И този път си свърши работата както трябва.

Сенатор Стивън Лейк очакваше да е следващият президент. Мнозина очакваха същото. Той и брат му Уилям бяха подготвяни за

служба на обществото още от раждането си и когато брат му Уилям бе умрял, Стивън бе останал очевидният кандидат за поста. Семейство Лейк бяха дали на обществото адвокати, съдии и политици и Стивън бе четвъртото поколение в тази славна традиция.

Сенатор Лейк винаги ясно бе усещал, че баща му предпочита Уилям, че той е любимецът му, и след смъртта на Уилям Стивън бе положил още по-големи усилия да стане перфектният политик, да компенсира дори малко болката, която баща му изпитваше от загубата на любимия си син. Бе направлявал уверено и неотклонно кариерата си и през годините си бе създал репутация на човек, който винаги си поставя високи цели и ги постига. Постът, който заемаше сега, будеше възхищение, мислеше си Франклин Вини, но мястото в Сенатската комисия по разузнаването, свързана с толкова много правителствени агенции, бе по-подходящо за прагматик, отколкото за идеалист.

Заместник-директорът по специалните операции не обичаше да го привикват в кабинета на сенатора като някой провинил се ученик при директора на училището. Все пак отиде и докато седеше в красиво обзаведения кабинет, нищо в изражението му не разкриваше недоволството, което изпитваше. Все пак се зачуди какво бе накарало сенаторът да се върне в столицата по средата на август. Последното, което Вини бе чул, бе, че сенаторът се чувства отлично в любимото си имение в Минесота. Вини не можеше да си представи, че нещо, освен извънредна ситуация, свързана със сигурността на страната, може да накара политиците да прекъснат ваканцията си в най-големите жеги. Но тъй като той би научил преди всеки конгресмен, дори може би преди президента, ако има заплаха за националната сигурност, случаят очевидно бе друг.

Това правеше присъствието на сенатор Лейк още по-изненадващо, а Франклин Вини не бе човек, който би пренебрегнал изненадите.

— Кафе, Франк? — предложи сенаторът, като посочи каната на подноса.

— Не, благодаря, не съм чак толкова издръжлив, че да пия кафе в тази жега.

Сенаторът се засмя искрено и си наля една чаша, може би, за да покаже колко издръжлив е самият той. Вини се усмихна, видя как сенаторът си капна само една капка сметана и се зачуди още колко

чаши кафе ще изпие сенаторът, преди да почувства напълно и твърдо установено мъжествеността си.

Не попита защо е извикан. Вини бе в играта от доста време, познаваше достатъчно добре силата на мълчанието, знаеше как да играе тънката игра на преимущество и изчака първият ход да дойде отсреща. Не прояви никакво нетърпение с прибързани приказки. В случая нямаше значение, че всъщност и двамата би трябвало да са на една страна — Вини не позволяваше на никого да го принуждава да говори. Когато чуеше какво иска сенаторът, щеше да прецени как да реагира.

За лош късмет сенаторът бе адски добър в празните разговори, водени от любезност, и все не преминаваше по същество.

— Не помня да е имало по-горещо лято — каза той и се облегна в мекото си кожено кресло. — Потискащо горещо е. Обикновено вземам отпуската си през август...

Сякаш има някой политик във Вашингтон, който не го прави, помисли си Вини.

— Понякога ходя за риба. Ти ходиш ли за риба, Франк?

— От години не ми се е случвало. — Междувременно бе прекалено зает с няколко гадни изъма като комунизъм и тероризъм.

— Наистина трябва да се опитваш да почиваш повече. Риболовът връща на човек общуването с природата. Виждаш девствени кътчета, където не се е намесила човешката ръка, спомняш си, че повечето от жителите на Америка не са в големите градове. Нашите медии са прекалено фокусирани върху това, което става в големите градове, и ние сякаш забравяме проблемите на останалата част от страната.

Вини отвори уста да се съгласи, но сенаторът махна с ръка.

— Ето че пак се разбъбрих, а знам колко си зает. Ще карам по същество. Един от моите сътрудници ме информира, че агент, с когото работите, е бил убит в Мисисипи. Моля те, Франк, успокой ме, че не е бил изпратен по задача от вас, и не ми цитирай обичайната фраза, че ЦРУ не може да действа в границите на страната. Знам много добре, че официалната постановка е такава, но действителността може да бъде съвсем друга.

Вини не промени по никакъв начин изражението си, но вътрешно кипеше от яд. Единственият начин някой от сътрудниците на сенатора да научи за смъртта на Рик Медина бе от източник в отдела на Вини.

— Сенаторе, ние не провеждаме операции в границите на страната. Точка. Ако даден агент, с когото работим в определени случаи, е бил убит и аз не съм чул нищо за това, то той не е работел по нещо, свързано с нашата дейност.

— Не си чул? — Сега вече сенаторът недоумяваше. — Но...

— Ние наемаме за изпълнение на специфични задачи голям брой агенти. Но както вие добре знаете, те също така приемат задачи и от други страни, когато не работят за нас. Може би въпросният човек е осъществявал някаква операция, но не за нас и ако случаят е бил такъв, то ние не разполагаме с никаква информация. Мъж или жена е бил въпросният агент?

— Моля?

— Този, за когото говорим, мъж или жена е?

— Ами мъж, но наистина ли не си чул нищо?

— Както вече казах, щом не е свързано с управлението, няма причина да бъда информиран.

— Аз пък имам информация, че синът на този човек е сред вашите служители.

Сенаторът бе осведомен прекалено добре, по дяволите, помисли си Вини ядосано. И ако мислеше, че Вини наистина ще идентифицира един от най-важните си оперативни агенти, то сенаторът очакваше прекалено много.

— Възможно е... но ако смъртта не е повлияла на операциите ни... — Той сви рамене, показвайки колко маловажна му се струва смъртта на някакъв нещатен агент.

Сенатор Лейк провери бележките пред себе си.

— Въпросният агент е бил Рик Медина. Това име говори ли ти нещо?

— Рик Медина! — Вини успя да изпише на лицето си вид на искрено шокиран. — Сигурен ли сте?

— Източникът ми е много надежден — каза сенаторът. Не бе свикнал да се съмняват в думите му.

— Познавам Рик от години. Всъщност никой не го познаваше добре, но той бе един от най-добрите ни нещатни агенти. По дяволите!

— Познаваш ли и сина му?

— Рик нямаше семейство — излъга Вини. — Той бе пълен самотник.

— Ясно. — По някаква причина сенатор Лейк изглеждаше напълно озадачен. — Добре.

Вини се изправи, напълно изчерпал търпението си. Радваше се, че не му се бе наложило да излъже, когато каза, че Медина не е изпълнявал тяхна задача, когато е бил убит, но сенаторът знаеше прекалено много подробности, които не би трябвало да са му известни. Заместник-директорът по операциите вече си бе планирал как ще открие човека, чрез когото ставаше изтичането на информация от отдела му, и как ще му подпали задника.

— Това ли беше всичко, сенаторе? — попита той учтиво. — Уверявам ви, че Медина не е работел по нищо, свързано с нас. Ако искате повече подробности, с удоволствие ще проверя обстоятелствата около смъртта му и ще ви информирам за всичко, което съм открил.

— О, не. Това няма да бъде необходимо. Просто се тревожех. Нали знаеш каква е ситуацията в страната в наши дни — с всички тези организации, които душат за скандални подробности, без значение колко отдалечени са от нас, за да докажат, че правителството не се справя с работата си. Най-добре да проверяваме всичко, преди да е станало късно.

Беше сравнително убедителна загриженост, но нещо в обяснението подразни Вини — беше прекалено гладко, сякаш целият този отговор е бил предварително обмислен.

— Така е, сър — съгласи се той. Нещо не бе наред, не можеше да определи какво точно, но се доверяваше на инстинкта си. Защо сенатор Лейк ще се чувства длъжен да дава обяснения за интереса си към смъртта на Рик Медина?

Може би не се интересувахе само от Рик. Вероятно се опитваше да получи информация за Джон. Това подозрение искрено разтревожи Вини. Не можеше да се сети за никаква добра причина сенаторът да се интересува от Джон Медина, но му хрумнаха няколко лоши причини, които трябваше да провери внимателно. Никога не би достигнал до сегашния си пост, ако бе проявявал наивност.

След като Вини си тръгна, сенатор Лейк седна зад широкото си, ужасно скъпо бюро и разсеяно плъзна длан по гладката му повърхност, загледан замислено към вратата, през която Вини бе излязъл. Нещо смущаващо се бе случило на тази среща. Имаше две възможности и нито една от двете не му харесваше. Или Хейс му бе подал погрешна

информация, или заместник-директорът по специалните операции току-що го бе излъгал.

Сенатор Лейк бавно се протегна към телефона, после решително набра номера на частната линия в дома си. След второто позвъняване отсреща вдигнаха и един успокоително познат глас прогони тревогата му.

— Реймънд, можеш ли да хванеш следващия полет за Вашингтон? Може да ми потрябваш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карън влезе в апартамента си, влачейки тежкия куфар. Решително се отправи към спалнята, без да си позволи и един поглед към телефонния секретар, защото знаеше, че червената лампичка, която сигнализираше за оставени съобщения, със сигурност примигва. Разопакова бавно целия си багаж, без да бърза. Закачи дрехите, които не бе обличала, обратно в дрешника и раздели всичко останало на две купчини — една за пране и една за химическо чистене.

Поля цветята си, пусна пералнята и после се обади на старшата сестра на етажа.

— Здравей, Джуди, Карън се обажда. Вече съм си у дома и мога да дойда на работа довечера, ако имаш нужда от мен.

— Ако имам нужда от теб? — Облекчението на Джуди Камлиф при това предложение бе ясно доловимо. — Марлета отсъства заради вирусна ангина от два дни, а Ашли се обади днес, че също е болна.

— Какво ѝ е на Ашли?

— Някакъв грип. Така че, за бога, да, имам нужда от теб. Въпросът е дали ти си готова да се върнеш на работа толкова скоро? Мога и да се справя някак си тази вечер, ако имаш нужда от още един ден почивка.

— Благодаря ти — каза Карън искрено трогната. На Джуди не ѝ бе никак лесно да поддържа нормално работата на етажа с толкова малко сестри и при всичките съкращения, които постоянно се правеха в болницата. Преди пет години на етажа на хирургията имаше дванайсет сестри, по четири на смяна. Сега имаше осем, които Джуди трябваше някак да разпределя в трите смени, а и да осигурява на всяка по два почивни дни в седмицата. Имаше нощи, когато на етажа оставаше само една сестра. А напоследък все по-често се чуваха слухове, че още преди Нова година ще направят дежурствата по дванайсет часа. — Но мога да дойда на работа. Погребението беше вчера и хванах самолета тази сутрин.

— Наистина ли? Потърсих съобщение за смъртта във вестника, но не го видях.

— Погребахме го в Луизиана. Тук нямах запазен парцел за гроб и един от детективите в полицията предложи да го погребем там, поне за момента. Мама сигурно би искала двамата да бъдат погребани заедно, а тук няма свободно място до гроба ѝ, така че ще трябва да намеря друго, където могат да бъдат погребани и двамата, и тогава ще уредя да ги преместят... — Гласът ѝ заглъхна. Леко се изненада от самата себе си. Харесваше Джуди, възприемаше я като приятелка, но нямаше навик да споделя личните си проблеми дори с Пайпър, с която бяха най-близки. Но дори само случайното споменаване на Марк ѝ подежда толкова силно, че почти не можеше да събере мислите си, сърцето ѝ се разтуптя забързано, стомахът ѝ се сви, гърдите ѝ се стегнаха, а устните ѝ пресъхнаха. Симптомите на паника и сексуално желание се смесиха, точно както се бе случило сутринта, когато се бе събудила в леглото с него.

— Божичко, не ти е лесно — каза Джуди. — Слушай, не искам да повдигам въпроса, но дали се сети да вземеш копие от смъртния акт или, да кажем, някой нюорлиънски вестник, в който има съобщение за смъртта? Ще трябва да представиш нещо такова, за да можем да ти платим за дните, в които отсъства.

— Имам копие от смъртния акт. — Марк бе уредил да го издадат. Карън не знаеше колко време отнема подобна формалност по принцип, но той бе успял да очарова чиновничката в кабинета на съдебния лекар да издаде документа без чакане. Сърцето на Карън пак се разтуптя трескаво. Дори не му се налагаше да очарова, когато и да било, просто трябваше да помоли с онзи страстен плътен глас и ако съответният служител бе жена, всеки документ можеше да бъде изготвен за нула време.

— Браво, така ще си спестим проблемите със счетоводството. Сигурна ли си, че ти се идва на работа?

— Да.

— Тогава със сигурност ще ми трябваш довечера. Ела по обичайното време.

След като затвори, Карън се огледа какво още може да свърши. Влезе в хола и лампичката за съобщенията примигна насреща ѝ. Не ѝ обърна внимание, отиде в кухнята, направи си сандвич и после нещо,

което ѝ се случваше изключително рядко — настани се пред телевизора и вдигна крака. По единия канал имаше предаване за обзавеждане на дома. Тъй като апартаментът ѝ отчаяно се нуждаеше от поразкрасяване — всъщност дори само да извадеше всичко от кашоните, положението сигурно щеше да се подобри, — тя се загледа в предаването, докато ядеше сандвича.

Беше избягала. В буквалния смисъл. Като най-голямата страхливка на земята тя се бе измъкнала от къщата, докато Марк се къпеше. Краката още я боляха, след като бе пробягала на високи токове деветте пресечки до хотела си. Бе натъпкала всички дрехи в куфара си, обади се на рецепцията, съобщи им, че напуска стаята, и през цялото време се молеше той да не я чака във фоайето. Не можеше да се изправи лице в лице с него, никога не се бе чувствала толкова притеснена. Разбира се, бе много вероятно той изобщо да не си бе направил труда да я потърси, да се бе почувствал облекчен да се отърве от нея. Но каквато и да бе истината, Карън не искаше да рискува.

Взе асансьора до мецанина, измина последния етаж по стъпалата с всичкия си багаж, за да не се натъкне на него, ако я причаква пред асансьорите. Излезе от хотела през страничния изход, водещ към един огромен паркинг, и оттам веднага взе такси.

Беше имала късмет — той не знаеше за коя авиокомпания е билетът ѝ. Освен това трябваше да отиде на работа. Все пак, когато по високоговорителя на летището помолиха Карън Уитлоу да се яви при информацията, тя не го направи, просто за всеки случай, ако той бе дошъл на летището, а не се обаждаше по телефона от участъка.

Въздъхна от облекчение чак когато самолетът се отдели от пистата. Не че Марк би се възползвал от полицейската си значка, за да я потърси на борда на самолета — в края на краищата тя не бе престъпник, бе просто жена, с която той бе спал предишната нощ.

Не спането я притесняваше в цялата история, разбира се. А това, което бяха правили, докато бяха будни.

Тя не бе някоя задръстена девственица или фригидна — поне първото бе невъзможно при професия като нейната, — но досега нищо подобно на предишната нощ не ѝ се бе случвало. Винаги се бе възприемала като предпазлив и отговорен човек, две качества, които изключваха случайните сексуални авантюри. Пайпър бе казала, че Карън има параноя и е прекалено придирчива, което означаваше в

крайна сметка същото. Тя никога, никога не бе проявявала такова безразсъдство и лекомислие като предишната нощ. Каквото и да бе пожелал Марк да направи с нея, тя му бе позволила, а той бе пожелал толкова много. Позволила? Бе участвала активно и бе достигала до оргазъм повече пъти, отколкото можеше да си спомни. Бе се държала като разгонена кучка.

Взираше се невиждащо в някаква демонстрация на особена техника за боядисване на стени с кръгла гъбичка. Господи, как можеше да е толкова глупава. Може би, ако имаше повече опит, щеше да предусети накъде вървят нещата.

Примигна няколко пъти и усети как страните ѝ пламтят. Истината бе, че му се бе отдала унизително лесно. Бе прелъстена, и то от опитен прелъстител. А той не бе направил нито една погрешна стъпка.

Жизнерадостната жена на телевизията превръщаше само с една ръка голата стена в образец на изкуството. Карън я наруга мислено и изключи телевизора. Беше почти убедена, че никога няма да се заеме да боядисва стените си с кръгъл тампон. А и как би могла да се съсредоточи върху боядисването, след като трябваше да обмисли толкова сериозни неща.

Нямаше за какво да се захване и да спаси гордостта си. Бе действала с охота и не можеше да залъже съвестта си, преструвайки се, че е било другояче. От друга страна, не можеше да отрече магнетизма му. Дори само степента на собственото ѝ желание бе потвърждение за това.

Облегна глава назад върху облегалката на канапето и се загледа в белия таван. Таваните на Марк бяха високи, с красиви гипсови орнаменти и вентилатори във всяка стая.

Удари ядосано възглавничката с юмрук. По дяволите, не искаше да мисли за него!

Но как можеше да се спре, когато всичко вътре в нея още пулсираше? Ако някоя от приятелките ѝ в болницата ѝ се бе похвалила, че го е направила толкова пъти само за една нощ — и то с един мъж. — Карън не би ѝ повярвала. Е, сега вече знаеше, че наистина има мъже, които могат да го правят толкова често. Чувстваше се подута и охлузена между краката, още едно доказателство за това колко бяха прекалили предишната нощ — ако случайно се усъмнеше в паметта си.

Връщайки се в спомените си, тя осъзна как той я бе водил неизбежно и непоклатимо към леглото си. Инстинктите ѝ не бяха свършили никаква работа. Тя не бе усетила дори и намек за предупреждение. Действайки бързо и внимателно, той бе успял да създаде и насърчи чувството за интимност помежду им и се бе възползвал от него. Този мъж си знаеше работата.

Целият предишен ден бе едно дълго съблазняване. Цялото ѝ познанство с него бе едно дълго съблазняване. Тя бе учила за човешката сексуалност, познаваше добре признаците, но въпреки това не ги бе забелязала, макар сега, като си припомняше, те да ѝ изглеждаха кристално ясни.

Първо бе загрижеността, притеснението как се чувства тя, докосванията под формата на любезни жестове. Спомняше си как ръката му хващаше нейната, как се плъзга по гърба ѝ и спира на кръста. Той бе спечелил доверието ѝ, бе я подмамил да свикне с постоянните му докосвания, така че да не подозира никаква сексуалност в тях, и след това я бе възбудил до точката, в която тя не би и помислила, че не трябва да се люби с него.

А вчера... о, вчера. Спомни си как бе сложил ръка на врата ѝ, докато бе плакала, жест, изпълнен с толкова сексуалност, че сега тя недоумяваше как радарът ѝ го бе пропуснал, как в онзи момент го бе възприела само като утешение. А и дотогава вече бе свикнала ръцете му да я докосват.

Той дори бе успял, със същата необорима логика, да я накара да свали скъсания си чорапогащник и тя се бе почувствала достатъчно спокойна, за да го направи. Не би могъл да планира скъсването, но бързо се бе възползвал от ситуацията. Всичко бе изглеждало така непринудено, така нормално, а всъщност я бе подготвило за това да свали всичките си дрехи.

Той я бе размекнал допълнително с виното, въпреки че дори и това не бе никакво извинение. Не се бе чувствала замаяна. Той се бе погрижил за това, бе я накарал да хапне, така че да няма основание после да го вини или да оправдава поведението си. Бе трезва, но загрята от виното и грижите му, от допира му. Спомняше си докосването на босите му крака до своите, докато танцуваха, спомни си как гърдите ѝ се бяха напрегнали.

Какво по-романтично нещо можеше да има от блус под звуците на разтапящ душата саксофон на един балкон в Ню Орлиънс в дъждовна лятна нощ. Тя бе изцяло в ръцете му, под въздействието му, толкова леко възбудена, че не бе осъзнала как бързо може да се разгори тази възбуда. Спомняше си как за момент бе усетила ерекцията му, докато танцуваха, и сега бе уверена, че това не бе станало случайно. Така той я бе подразнил, бе я предизвикал крадешком да търси друго неволно докосване, бе я накарал да възприема всичко като невинна игра, а всъщност постоянно бе увеличавал възбудата ѝ.

Бе дирижирал всяко докосване, бе я замаял от усещанията, бе я довел до точката, когато тя не само бе готова да го приеме сексуално, а и го бе сторила с нетърпение. Той не бе направил нито една грешна стъпка, не бе докоснал гърдите ѝ, не бе пхнал ръка между краката ѝ — действия, които биха я стреснали и накарали да се отдръпне. Необяснимо защо тя не бе възприела ръцете му върху тялото си като заплаха. Може би тогава вече е била преминала критичната точка — тази, от която няма връщане. Той бе пропуснал обичайната увертюра, освен онези омайни целувки, и когато бе готов, просто бе вдигнал полата ѝ и я бе обладал. Или може би целият ден му бе послужил за увертюра — така тя се бе оказала съвсем готова да го приеме и бе достигнала до първата си кулминация смущаващо бързо.

Споменът отново накара страните ѝ да пламнат, а дишането ѝ да се ускори. По дяволите! Явно една нощ с него я бе превърнала в сексуална ненаситница. Тя го желаше. Пак. Сега.

Този мъж знаеше за секса и жените повече, отколкото бе законно. Той бе толкова уверен в себе си и в нейната реакция, че си бе сложил кондом още преди да я покани да танцуват. Поне за това би трябвало да му е благодарна, защото самата тя бе толкова отнесена, че изобщо не се бе замислила за предпазване, а бе медицинска сестра, за бога. Не се бе замислила, че може да забременее или да хване някаква болест. Бе усещала само копнежа, който измъчваше тялото ѝ.

Той бе разбил на пух и прах убеждението ѝ, че хората, които твърдят, че са били обхванати от страст, преувеличават само за да прикрият собствената си глупост и небрежност. Сега самата тя бе станала член на клуба на глупавите и небрежните. Предпазливостта и самоконтролът не ѝ бяха свършили никаква работа. Явно досега не ги бе подлагала на истинско изпитание.

В толкова отношения се бе проявила като пълна глупачка, че сега не можеше да повярва какво е направила. Беше отишла право от погребението на баща си в леглото на един непознат. Наистина не би издържала онези няколко дни без помощта на Марк, но той въпреки всичко си оставаше такъв. Тя не знаеше нищо за него, освен че е полицай, че би могъл да прелъсти и статуя и че я бе чукал до умопомрачение.

Цинизмът на тази мисъл не ѝ помогна да се почувства по-добре, всъщност ѝ се доплака.

Ако бе смятала, че той от самото начало се е чувствал непреодолимо привлечен от нея, пак би се смущавала от това, че бе спала с него, би била ужасена от небрежността си, но не би избягала като подплашен заек. Но той не я бе харесал, всъщност от пръв поглед не я бе одобрил. И докато бе лежала в хладната сутрин, притисната към матрака от силната му ръка, тя не можеше да си мисли за нищо друго, освен за това, че когато се бяха видели за пръв път, не бе сгрещила в преценката си. Така че, ако той така определено не я харесваше, защо бе пуснал в ход тактиката си за съблазняване? Ужасното обяснение, което ѝ хрумна, я бе накарало да побегне.

Може би просто си беше сваляч. Може би се бе любил с нея просто така, използвайки отдалата се възможност. Може би. Но не ѝ се струваше вероятно. От една страна, той не бе оставил нищо на случайността — бе се погрижил дори за кондомите. Бе решил да я има и бе постигнал целта си с абсурдна лекота. Действията му говореха за преднамереност, която я плашеше и нараняваше неимоверно.

Като се има предвид, че от пръв поглед не я бе харесал, дали цялото това прелъстяване не бе, за да я превърне просто в поредната си бройка? Да я изчука, да се възползва от нея и после да я изостави. Един мъж, когото познаваше от болницата и чиято покана да излязат бе отхвърлила за трети път, ѝ бе казал: „Някой ден някой готин тип ще ти смъкне гащите и като свърши с теб, ще те зареже и чак тогава ще разбереш, че не си по-добра от всички нас“, и се бе ухилил.

Не можеше да си представи по-готин тип от Марк Частън.

Примигна и се помъчи да спре да си задава тези мъчителни въпроси.

Сега се сети за една още по-лоша възможност. Ами ако бе действал от съжаление?

Тя изстена и покри очи. Страхотно. Направо страхотно. Само това не бе ставало. Да я чука от съжаление.

Карън потърка чело и погледна примигващата лампичка на телефонния секретар. Не бе задължително да прослуша съобщенията, можеше просто да отиде и да ги изтрие. Нямаше да ѝ се наложи пак да чуе плътния кадифен глас, повлечен акцент или, по-лошо, да не го чуе. Може би той просто бе изпсувал и се бе отказал да я търси и в такъв случай на секретаря нямаше записано съобщение от него.

— По дяволите — каза тя на глас. — По дяволите, по дяволите, по дяволите. — Нямаше полза от повтарянето. Трябваше да си признае истината, която така старателно отбягваше, но не можеше да отрече. Бе направила нещо много по-глупаво от това да спи с него. В някой момент през изминалите три дни тя се бе влюбила в него.

Беше се опитвала да се убеди, че просто му е благодарна за помощта в момент, когато отчаяно се е нуждаела от подкрепа. Но сърцето ѝ се бе разтуптявало ускорено всеки път, когато го видеше. Беше разбрала, че я привлича само гласът му, неговият замайващ, очарователен и мъжествен глас. Беше си казала много неща, но истината беше, че цялата ѝ същност се бе развълнувала още когато се запознаха, сякаш се бе задействал някакъв примитивен механизъм на разпознаване. Дали бе химия или биология, по дяволите, даже и вуду, каквато и да бе причината, тя се бе чувствала привлечена към него като към магнит и всичко, което той бе сторил впоследствие, само бе засилило чувствата ѝ. Как би могла да не го обича? Той я бе нахранил, бе я приютил, бе я стоплил — тези простички, дори примитивни действия, които сигурно още пещерният мъж е правел за жената, която е избирал. Колкото и да бе смешно, тези действия си оставаха все така въздействащи и сега, хиляди години по-късно.

Тя не можеше да определи момента, в който първоначалните ѝ чувства бяха кристализирали в нещо по-сериозно, но и не можеше да пренебрегне това, което изпитваше сега. Чувствата ѝ бяха истински, силни, ужасяващи и болезнени.

Ако той бе търсил просто случаен секс, с който да разнообрази дъждовната вечер, защо се бе държал така дяволски галантно и внимателно, помисли си тя гневно и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Ако той я мразеше толкова, че съзнателно да се опита да събуди чувствата ѝ, за да я накара да страда...

Не знаеше как да постъпи. Нямахте опит, който да ѝ подсказе какво може да прави в такава ситуация. Никога преди не се бе влюбвала, никога не си бе позволявала дори да се доближи до влюбване. Колко иронично, че тъкмо бе решила да даде шанс на мъжете, които проявяват интерес към нея, да я опознаят. И точно, в този момент Марк се бе промъкнал през всичките ѝ защитни системи и я бе повалил, съвсем буквално.

Трябваше да остане и да се изправи лице в лице с него след онази нощ. Така щеше да постъпи умно и с достойнство. Просто да се държат открито, като възрастни — без игрички, и да си поговорят честно.

Е, не бе прекалено късно да го направи. Най-малкото, което можеше да стори сега, бе да му се извини за поведението си и да го остави сам да се тревожи за собствените си действия.

Примигващата лампичка на телефонния секретар направо я побъркваше. Тя се наруга, усети, че очите ѝ пак са облени в сълзи, изправи се и отиде при телефона, за да прослуша съобщенията.

Някой бе затворил, после съобщение от друг, който продаваше перилни препарати, още три пъти бяха затворили, съобщение от Пайпър: „Божичко, Карън, толкова съжалявам за баща ти. Защо не ми се обади?“ Следващото съобщение бе от търговец на алуминиева дограма, още някой бе затворил и изведнъж прозвуча един плътен гневен глас: „По дяволите, Карън... — Бе спрял за миг, после пак бе заговорил, сякаш през зъби: — Какво, по дяволите, искаш да покажеш, като бягаш така? Обади ми се в минутата, когато се прибереш вкъщи, или, за бога, ще...“

Не ѝ се наложи да чуе края на заплахата му, защото той бе затръшнал телефона. Усети как коленете ѝ омекват и се хвана за ръба на бюрото за опора. Сега гласът му не бе кадифен, а бесен. Изненада се от силата на този гняв. Не го бе очаквала. Недоволство може би, но не бе очаквала телефонното обаждане да е нещо в духа на: „Добре ли си? Нямахте нужда да бягаш.“ Бе очаквала, че той ще се обади да провери как се чувства след пътуването, но нищо повече и самата умереност на тона му би я накарала да се почувства още по-голяма страхливка заради бягството си.

Не го бе чувала да ругае така — пак перфектните му маниери. Не бе толкова наивна, че да си мисли, че той не го прави. Бе го чула,

когато псуваше по телефона на френски. Той беше ченге в края на краищата и под любезните му маниери имаше суровост, която в нормални обстоятелства би я накарала да стои възможно най-далече от него. Баща ѝ също бе суров мъж. Но тя бе изпитала нужда от подкрепата на Марк и никога в живота си не се бе чувствала така в безопасност, както когато бе с него. Не само заради пистолета на кръста му, а заради самия него, силен и уверен. Тя знаеше, че той може да бъде жесток, когато обстоятелствата го налагат.

Но с нея бе нежен. Внимателен и любезен. Докато бяха в леглото, ѝ бе нашепвал любовни думи и сега тя затвори очи при спомена за някои от нещата, които ѝ бе казал и направил. Възбудата започна да се надига като топла вълна и тя импулсивно сви крака. Потрепери и простена на глас.

Точно както първия път, когато ѝ се бе обадил, тя пренави касетата и отново прослуша съобщението му. Примигна от усещането за силата на гнева в гласа му. Бе избягала от него, сякаш я бе изнасилил. Бе го засегнала, след като той бе направил толкова много за нея, независимо от личното си мнение. Той бе полицай и естествено се бе опитал да я открие, да се увери, че всичко е наред. А тя дори не бе проявила учтивост да му се обади по телефона, когато я бе търсил на летището. Нищо чудно, че бе бесен, тя самата бе бясна заради постъпката си. Да, много ѝ се бе насъбрало последните няколко дни, последната година, но това не можеше да ѝ бъде оправдание. Нямаше никакво оправдание за действията ѝ.

Взе телефона и набра номера, преди да ѝ е хрумнало да направи някаква друга детинщина.

— Аз съм Частън. Оставете съобщение.

Телефонен секретар. Дяволите да го вземат. Марк заслужаваше да чуе извинението ѝ лично, заслужаваше възможността отново да я наругае, но можеше да минат дни, преди да успее да го открие в участъка.

— Обажда се Карън. Пристигнах си у дома. Съжалявам, че избягах така тази сутрин. Беше детинско и няма извинение за поведението ми. Просто си помислих... всъщност няма значение. Държах се като идиотка, така че съжалявам.

Нямаше какво повече да му каже. Прехапа устната си и затвори. Усети някаква студенина в стомаха си. Може би той щеше да ѝ се

обади, да ѝ каже, че е идиотка и страхливка, но можеше и никога вече да не го чуе.

Следвайки някакъв импулс, тя извади касетата от телефона и я прибра в чекмеджето. Даже и да ѝ се караше на записа, поне това бе неговият глас. Можеше да си го пуска от време на време, за да си припомня каква глупачка е била.

Постави нова касета в телефона после се огледа какво да прави. Можеше да седне да чака обаждането му или да довърши прането, да пооправи къщата, да поспи малко. Вечерта бе на работа, а предната нощ не бе спала много. Тогава Марк бе върху нея и в нея по-голямата част от нощта.

Затвори очи и задиша дълбоко заради спомена, който отново я завладя. Каквото и да станеше оттук нататък, винаги щеше да си спомня тази нощ. Съжаляваше за много неща, които се бяха случили, но в онези няколко часа тя се бе потопила в чисто физическия екстаз. Марк ѝ бе доставил повече удоволствие, отколкото тя бе предполагала, че може да се изпита. Бе невъзможно да съжалява за това.

А тя бе обичала баща си. Бе си мислила, че не може да обича никой друг, освен майка си, но се бе оказало, че не е затворила сърцето си за баща си. Най-после си бе признала това и се чувстваше спокойна, бе спряла да се бори със самата себе си, опитвайки се да остане затворена в черупката на собствените си ограничения. Тя го бе обичала и я болеше заради пропиления му живот и заради любовта, която той бе отхвърлил. Приличаше повече на баща си, отколкото си даваше сметка — в реакциите, в опитите си да се затвори, и точно като майка си, въпреки всичко, бе запазила обичта си.

Може би това бе потвърждение, че е способна да обича Марк до края на живота си.

Късно същия следобед Марк продължаваше да е бесен и когато влезе в кабинета си. Беше му горещо, бе плувнал в пот, чувстваше се скапан и толкова ядосан, че му идеше да накъса нещо на парчета със собствените си ръце.

Карън бе избягала от него.

Бе очаквал, че ще е нервна сутринта, може би малко притеснена и смутена. Като знаеше, че не разполага с време и други възможности,

той бе довел интимността им до много по-дълбоки нива и много по-бързо, отколкото изобщо някога го бе правил. Не бе оставил сантиметър от тялото ѝ нецелунато и непомилвано, опитвайки се да го накара да повярва, че то е създадено за него. Бе я оставил заспала и бе отишъл да си вземе душ, възнамерявайки след това да я събуди с целувки, да я сгуши в прегръдката си, да я милва и възбужда, да накара тези прекалено сериозни тъмни очи да се усмихнат — и отново да я люби. Но се оказа, че тя изобщо не е спяла. Вместо това, когато той се върна от банята, откри, че си е отишла.

Сигурно бе бягала до хотела, само така би могла да му се изплъзне. Когато той стигна там, тя вече бе освободила стаята си и той нямаше как да следи всички изходи. Бе успяла да се измъкне, без той да я забележи, и по-късно един пиколо се сети, че ѝ е извикал такси до летището при страничния вход.

Бе се обадил на летището и се бе опитал да я повика на телефона на информацията, но тя не бе отговорила на съобщението по високоговорителите. А и до този момент той вече бе така побеснял, че тя бе имала късмет, че не я откри. Вместо това се бе обадил на домашния ѝ телефон и бе оставил едно гневно съобщение на телефонния секретар. Може би това не бе най-умното, след като се опитваше да я накара да не се страхува, но бягството ѝ го бе извадило от контрол.

Относителната прохлада в кабинета му поддържа ободряващо и той въздъхна облекчено. Хвърли сакото си и нави ръкавите на ризата, която бе залепнала за гърба му. Прекара нервно ръка през косата и по врата си. По дяволите, как мразеше убийствата на деца. Бе готов да работи по сто други случая, само да не му се налага да разследва смъртта на дете. Безпомощността и уязвимостта на малките телца го изкарваха от равновесие.

А сега едно петгодишно момче лежеше в моргата мъртво, след като бе паднало по стъпалата. Майка му твърдеше, че е нещастен случай. Но краката на детето бяха покрити с малки, полузаздравели белези от изгаряния, които тя се опита да представи за ухапвания от комар. Пожълтели синини осейваха кожата му. Бяха стари белези, които почти преминаваха. Бил паднал от колелото, настояваше майка му.

Жената бе ужасена. Седеше неподвижна на кухненската маса, сякаш се страхуваше да помръдне. Завъртя само веднъж глава, когато съпругът ѝ каза нещо, и на Марк му се стори, че вижда тъмен белег на врата ѝ, точно под яката на ризата. Разпозна и други признаци: блузата ѝ бе закопчана догоре, беше с дълги ръкави въпреки жегата и носеше панталон вместо шорти.

Марк вече не си губеше времето да се чуди защо някоя жена би стояла при мъж, който я тормози физически, или как майка ще премълчава от страх, че детето ѝ е било убито. От толкова време бе полицаи, че нищо не го изненадваше. Знаеше обаче, че трябва да действа много предпазливо в този случай, защото съпругът бе адвокат и бе наясно как да се възползва и от най-малкия пропуск или грешка на полицията. На всичко отгоре работеше като адвокат по наказателни дела, заради което Марк бе още по-твърдо, решен да закове този негодник.

Съдебният лекар сигурно щеше да открие и други признаци на физически тормоз като минали счупвания. Щеше да определи белезите по краката на детето като изгаряния от цигара, а не ухапвания от комар, и неговият доклад щеше да послужи като достатъчно основание за арест. Марк само се молеше да успее да получи заповед за арест, преди онзи кучи син да се изплаши и да убие жена си, защото тя може да свидетелства срещу него.

Марк седна да прослуша съобщенията си и едновременно запрелиства купчината документи, които се бяха натрупали на бюрото му, докато го е нямало. Повечето бяха обичайните формуляри за рапорти и доклади, съобщения, сведения, които той бе изискал.

Имаше много връзки в града, много информатори, които с готовност издаваха приятелчетата си само за да му направят добро впечатление. Повечето от новините, които му съобщаваха, не вършеха никаква работа, но понякога и някоя подробност бе много важна, ако е липсващото парче в пъзела, който се опитва да сглоби, работейки по някой случай.

Не очакваше Карън да се е обадила заради съобщението, което ѝ бе оставил. Може би за момента така бе по-добре. Когато се успокоеше напълно, щеше да ѝ се обади и да поднови ухажването си.

Съобщението ѝ го изненада. Той спря да разлиства папките и се облегна на стола си, заслушан напрегнато. Звучеше някак потисната.

„Помислих си... всъщност няма значение. Държах се като идиотка, така че съжалявам.“

Какво ли си бе помислила? Твърде много мислеше, точно това бе проблемът. Почти долавяше как притеснението ѝ продължава да прозира зад думите ѝ. Тази жена не знаеше как да се отпусне и да се забавлява, тя бе свикнала да поема отговорност за всичко...

— Дяволите да го вземат — изръмжа той. Трябваше да се досети, че като се събуди, тя ще се упреква за това, което сигурно възприемаше като диво и безотговорно поведение. Толкова бе внимавал да не я подплаши, докато се опитваше да я вкара в леглото си, че тя сигурно си нямаше и представа, че той не търси просто секс за една нощ. Това че я бе оставил сама в леглото, за да се изкъпе, бе съществена тактическа грешка, която той нямаше да забрави никога.

Сексуално двамата така си бяха допаднали, че той сам се бе изненадал, още повече че бе усетил веднага неопитността ѝ. Не бе непохватна, нито девица, но... не бе свикнала да се люби. Бе предположил, че тя контролира сексуалността си също така строго, както и емоциите си. Но предишната нощ тя бе изпуснала контрола над себе си и се бе превърнала в най-сладката, най-страстната жена, която бе попадала в леглото му. И той не бе очаквал, че може да го направи толкова много пъти, но, по дяволите, нямаше никакъв избор. Тя толкова много се нуждаеше от любов, че той се бе опитал да отговори на тази нужда.

А той бе много опитен и двамата се бяха любили с такава наситена интензивност на усещанията, каквато и той не бе изпитвал никога преди. Вероятно на нея тази нощ ѝ се бе видяла като някаква безкрайна оргия.

Посегна към телефона да ѝ се обади, но спря. Гневът му се бе поохладил, но не съвсем, а и бе потиснат, след като бе работил по случая с убитото дете. Нужно бе да говори с нея възможно най-скоро, така че тя да няма време да изгради отново стена помежду им, ала трябваше да действа предпазливо. Все още му се искаше да я наругае, а точно сега това не би било добра идея. Тя би се отдръпнала още повече и можеше да не поиска да говори повече с него.

Наложи си да продължи да чете съобщенията от другите полицейски участъци и компютърните разпечатки. Спря, когато видя полицейски доклад от Мисисипи за труп, намерен на щатската граница

с Луизиана. Жертвата, бял мъж на петдесет и седем години, се казваше Рик Медина и бе застрелян с два куршума дваисет и втори калибър, а парите и кредитните му карти липсваха.

Постоянно убиваха разни хора с пистолети дваисет и втори калибър, това бе най-разпространеното оръжие. Но някакъв инстинкт го накара да отдели този доклад от купчината. Това може и да означаваше нищо, но жертвата бе приблизително на същата възраст като бащата на Карън, а и Мисисипи бе съвсем наблизо.

В момента Марк бе претоварен заради случая с убитото момче и нямаше време да проследява такава далечна и вероятно несвързана със случая следа. Но не можеше и да я пренебрегне.

Откри Шанън край автомата за безалкохолни да флиртува с една от секретарките.

— Здравей, Антонио.

Шанън се изправи и погледна напрегнато.

— Ще се видим по-късно — каза той на жената и докосна ръката ѝ на сбогуване. — Какво става? — попита той, като застана до Марк и изви глава, за да прочете доклада, който държеше в ръката си.

Марк му подаде листа.

— Трябва да работя по случая Гейбъл...

— А, да, малкото момченце. Баща му, кучият син, го е убил, нали?

— Да, но трябва да действам, спазвайки всички изисквания на закона, иначе негодникът ще се откачи. Имаш ли време да провериш нещо вместо мен?

— Разбира се. — Шанън прочете доклада. — Знаеш ли нещо за този Рик Медина?

— Не, просто интуиция. Виж дали може да се открие връзка между Декстър Уитлоу и Рик Медина. Горедолу на една възраст са, може да са се познавали от армията. А ако са се познавали, е твърде странно съвпадение и двамата да ги убият по едно и също време с дваисет и втори калибър.

— Малко е далечна връзката — вметна Шанън.

— Така е — съгласи се Марк. — Просто провери дали Медина е бил в армията. Може да е служил на същото място като Уитлоу. Кой знае какво може да изскочи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пациентът в стая 11-А бе оцелял след автомобилна катастрофа и в неколкочасовата операция, при която хирурзите се бяха борили за живота му, бе загубил жлъчката и единия си бъбрек. Лекарят, направил операцията, бе решил, че положението е достатъчно стабилизирано и пациентът, който вече можеше да се храни с лека храна и се радваше на нормално функциониране на единствения си бъбрек, бе преместен от реанимацията на етажа на хирургията. Но вечерта температурата му бе започнала да се повишава и той бе отказал всякаква храна.

Дежурният хирург бе успял да се скрие така, че никой да не може да го открие, и на всичко отгоре не отговаряше на повикванията по пейджъра. Карън остави съобщение за лекуващия лекар на мистър Гибънс и продължи да следи внимателно състоянието на пациента. Ако той развиваше следоперативна инфекция, колкото по-бързо успееш да я овладеят, толкова по-добре. Грижите за мистър Гибънс я отвличаха от собствените ѝ мисли. Радваше се, че е отново на работа, в познатия свят с облицовани с плочки подове, мирис на лекарства и проблясващи монитори. Табелката с името ѝ бе закачена на престилката с къс ръкав, джобовете, на която бяха пълни с куп дреболции, които евентуално можеха да потрябват на една медицинска сестра. Стетоскопът бе праметнат около врата ѝ и обувките с гумени подметки скърцаха по пода. Всичко това бе познато.

Колкото и да не ѝ се вярваше, бе успяла да поспи няколко часа, преди да дойде на работа. Не знаеше дали да се радва, че е поспала, или да съжалява, че Марк не я бе събудил с обаждането си. Очевидно той бе решил да остави нещата такива, каквито са. След дълго обмисляне Карън бе решила, че това би било най-разумният подход. Бяха спали заедно, тя се бе държала като глупачка и всичко бе свършило. Той бе в Луизиана. Тя си бе у дома, в Охайо, където ѝ бе мястото. Може би някой ден, когато е настроена на спомени, щеше да разкаже на Пайпър за горещата нощ, която бе прекарала с един детектив от Ню Орлиънс. Пайпър сигурно ще въздъхне облекчено —

според нея любовният живот на Карън бе едно голямо противоречие, защото уж бе живот, а нищо не се случваше.

Лекуващият лекар на мистър Гибънс най-после се обади тъкмо когато Карън се канеше да си почине малко. Както можеше да се очаква, по тона му личеше, че е раздразнен. Според сестрите всички хирурзи бяха гадняри, но доктор Пиерини бе гадняр с логика.

— Температурата на мистър Гибънс е 38,2 — каза тя. — В полунощ бе 37,6.

— По дяволите — прозя се той. — Пуснете изследване на кръвта, за да видим какво става. Кажете в лабораторията, че искам резултатите да са готови до сутрешната визитация. — Той изреди още няколко указания и попита: — Къде, по дяволите, е Дейли?

— Доктор Дейли не отговаря на пейджъра си.

— Ами намерете го, по дяволите, вместо да се обаждате на мен.

Той затръшна телефона, а Карън сви рамене, докато окачваше слушалката. Бе си получила заслуженото, щом го бе събудила в три часа през нощта, и бе склонна поне отчасти да го оневини. Самата тя би била щастлива да открие доктор Дейли, ако бе възможно. Но никоя сестра в хирургията не бе успявала да направи това чудо.

Стаята, където почиваха сестрите, обикновено бе осеяна с вестници и списания, а в хладилника се размножаваха нови форми на живот, които никой не искаше да огледа по-отблизо. Около малката кръгла маса имаше четири сгъваеми стола и единствената друга мебел бе вехта кушетка, доста изтърбушена и покрита с отвратителна оранжева дамска от винил. Малък телевизор бе закачен на стената, но от няколко месеца нямаше образ и сестрите страшно се забавляваха, опитвайки се да отгатнат какво става на екрана, съдейки само по диалога и звуковите ефекти.

Карън си взе една диетична кола от хладилника и се отпусна върху голямата Валенсия, както сестрите наричаха кушетката с не особено добри чувства. Въздъхна от облекчение, сви крака и разтри уморените си мускули, съжалявайки, че няма как да накисне краката си в леген със студена вода. С удоволствие би свалила обувките си, но знаеше, че не бива да го прави — краката ѝ щяха да се подуют моментално и после трудно щеше да ги обуе отново.

Вестници от последните няколко дни бяха разпръснати на пода. Карън се наведе и взе няколко, за да прегледа какво интересно се е

случило, докато бе отсъствала от града. Запрелиства ги, като преглеждаше само заглавията и фотосите. Една снимка привлече вниманието ѝ, защото нещо в корпуса на обгорялата къща, която се виждаше, ѝ се стори познато. „Пожар унищожи вчера сутринта къщата на Нейтън и Линдси Хьорске...“ Божичко, това бе нейната къща! Напълно шокирана, Карън се взря в обгорените развалини на снимката. Това бе старата ѝ къща. Бе живяла в нея петнайсет години. А горките Хьорске току-що се бяха оженили и бяха толкова щастливи, като купуваха първия си дом. Сега бяха загубили всичко, което притежаваха, ако можеше да се съди по снимката. Според вестника пожарът бе започнал от кухнята.

Разтърсена така, сякаш бе загубила близък приятел, Карън остави вестниците настрана. Изгорелите къщи не означаваха само загубена собственост, те носеха в себе си толкова спомени, толкова мечти. Животът на толкова много хора бе запечатан между стените им. Карън бе харесала Нейтън и Линдси. Въпреки че бе твърдо решена да продаде къщата, все пак се радваше, че точно те я купиха. Изглеждаха така влюбени и същевременно трезвомислещи, сякаш бяха открили мястото си в света и нищо не можеше да ги разколебае. Карън си бе представила как им се раждат две-три деца и как къщата се изпълва с играчки и оживява от весели детски писъци и викове. Сега трябваше да започват всичко отначало, да си открият ново място, което да превърнат в свой дом.

Пайпър се появи на етаж в шест и половина. Опря ръце на пищните си бедра и се втренчи в Карън.

— Защо не ми се обади? — попита тя сърдито.

— Нямах време. — Карън остави картоната, на който записваше нещо, и прегърна Пайпър вместо извинение. — От авиокомпанията имаха свободно място само за полета, който тръгваше след един час. Грабнах някакви дрехи, обадох се на Джуди и хукнах към летището.

— Ами да приемем, че това те извинява — измърмори Пайпър и отвърна на преградката. — Съжалявам, скъпа. Сигурно е било ужасно, даже и да не сте били близки с баща ти. Всъщност какво се бе случило?

— Бил е убит. Застрелян.

Пайпър ахна шокирана и две сестри наблизко се обърнаха към тях заинтригувани. Карън преглътна буцата в гърлото си.

— Било е случайно убийство на улицата. Никакви свидетели.
Пайпър въздъхна шумно.

— Божичко, какви работи! Може би трябва да си вземеш ден-два отпуска.

— Не, по-лесно ми е, като работя. — Винаги ставаше така. Ако имаше какво да прави, можеше да се справи с всичко.

— Защо не дойдеш да живееш при мен за няколко дни.

Карън потърка очи, после се засмя:

— Ти работиш денем, аз — нощем. Какъв е смисълът?

— Да, май си права. — Пайпър обмисли ситуацията. Бе едра жена, с къса черна къдрава коса и най-дружелюбното лице, което някой е виждал. Само като я погледнеха пациентите, и им ставаше по-добре не защото бе страхотна красавица, а защото бодрият ѝ дух просто струеше от лицето ѝ. Любовният ѝ живот, за разлика от този на Карън, бе по-активен и от вулкана Мауна Лоа. — Е, докато не минеш пак на дневни дежурства, си оставаш сама.

— Благодаря ти все пак — усмихна се Карън и затананика някаква мелодия.

Двете сестри зад тях веднага я подхванаха на висок глас.

Пайпър взе един телбод и ги заплаши.

— Искате ли да ви забода за тези столове за още едно дежурство?

Джуди Камлиф се появи забързана.

— Здравейте, момичета. Карън, добре ли си?

Само преди няколко дни подобна загриженост, дори и от страна на Пайпър, би притеснила Карън. Сега обаче нямаше смисъл да се опитва да крие чувствата си, защитните ѝ сили бяха рухнали. Въпреки цялата ѝ предпазливост и усилие да се контролира, Марк бе успял да ги преодолее с лекота. И въпреки всичките години, които бе прекарала, издигайки стена от огорчение между себе си и баща си, тя бе осъзнала, че толкова силно можеш да мразиш само човек, когото обичаш.

Усмихна се на приятелките си.

— Не знам дали съм добре, но като съм на работа, ми е по-леко.

— Замълча за момент. — Благодаря за загрижеността.

Джуди кимна и се обърна към купчината с картоните.

— Добре, какво става тук?

Карън ѝ разказа за обезпокояващата температура на мистър Гибънс, която вече бе станала 39.4. От лабораторията не се бяха обадили за резултатите от изследването на кръвта, а доктор Пиерини щеше да започне визитацията си след половин час.

— Ще ги натисна малко — каза Джуди и посегна към телефона.
— А, разбрах какво ѝ е на Ашли.

— Нали каза, че е диария.

— Да, но какво я е причинило. — Тя насочи вниманието си към телефона. — Здравсти, обажда се Джуди от хирургията. Имате ли вече резултатите на мистър Гибънс. Разбира се. — Докато изчакваше, продължи разказа си. — Първия път, като станало, си помислила, че е хранително отравяне и вдигнала луд скандал в закусвалнята, но никой друг не се бил оплакал, така че там не ѝ обърнали внимание. Този път открила причината. Желирани бонбонки.

— Желирани бонбонки? — ококори се Пайпър. Тя самата обожаваше желирани пуканки.

— Ашли била на диета, така че си купила пакетче диетични желирани бонбонки и отишла на кино. След четири часа започнали проблемите. — Джуди намести слушалката между брадата и рамото си. — Вчера излязла да пазарува, пак си купила желирани бонбонки и се случило същото. Този път не била яла нищо друго. Казва, че имала ужасни газове и остри болки.

— От друга страна — заяви Пайпър, — поне е отслабнала. Всички се разсмяха.

— Да — каза Джуди, — но тя твърди, че не си струвало. — Заслуша се в това, което ѝ казваха по телефона. — Вижте, можете ли да ускорите малко нещата? Температурата на пациента се повишава непрекъснато. Може да е стафилококова инфекция. Добре. Благодаря. Ще се обадя пак. — Остави слушалката и се обърна към Карън. — Обещаха да са готови с резултатите след петнайсет минути.

— Обикновено им отнема двойно повече време, отколкото обещават. Може и да успеят с резултатите, преди доктор Пиерини да тръгне на визитацията, ако той закъснее. — Карън погледна към коридора и видя, че се появява един лекар, който намръщено изучаваше някакъв картон. Беше неуловимият доктор Дейли и имаше вид на човек, който бе работил напрегнато цяла нощ. — Каква марка са били онези желирани бонбонки?

— Карън, скъпа, на теб не ти трябва да отслабваш — опита се да я разубеди Джуди.

— О, не за мен. Мислех си да подаря едно пакетче на доктор Дейли — с терапевтична цел, разбира се.

— Разбира се — съгласиха се сестрите в хор, защото общото им убеждение бе, че доктор Дейли е ужасен гадняр.

Карън погледна телефонния секретар веднага щом влезе в апартамента си. Малката червена лампичка не светеше. Ами, естествено е, успокои се тя. Марк знаеше, че тя работи нощем, и щом не се бе обадил по-рано, нямаше смисъл да ѝ звъни посред нощ.

Въздъхна, заключи вратата и се отправи към банята. Нямаше и причина той да се обажда, освен ако не искаше пак да я наругае. Всичко бе свършило. Всъщност изобщо не бе започвало. Той не бе споменал, че иска да я види пак, просто беше желал да я съблазни. Бе постигнал целта си и сега тя трябваше да успее да спре да мисли за това. Всичко бе свършило, повтори си няколко пъти тя.

Но чувствата ѝ подсказваха друго. Марк бе променил начина, по който тя възприемаше самата себе си. Застанала сега под душа, тя усещаше по нов начин тялото си, по начин, съвсем различен отпреди. Чувстваше се... чувствена. Женствена. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под водата и тя си спомни за усещането от устните на Марк върху тях. Спомни си как твърдите му загрубели ръце се бяха извили около кръста ѝ, около дупето, как я бяха повдигали и въртели без никакво усилие, за да я наместят точно в позата, която ще достави максимално удоволствие и на нея, и на него. Почувства отново прилив на сексуална възбуда и почти усети тласъците на Марк вътре в себе си.

Божичко. Издиша дълбоко. Всяка жена би трябвало да има любовник като него поне веднъж в живота.

Но тя не искаше всичко да си остане само веднъж. Желаше го отново, всяка нощ до края на живота си.

Въпросът бе какво би трябвало да направи. Чувстваше се ужасно заради тази несигурност. Продължаваше да изпитва съмнения относно мотивите му, чувствата му, относно всичко, свързано с онази нощ, освен собствените си чувства и доколкото можеше да съди по

собствения си опит, емоциите не бяха стабилна основа за вземане на важни решения.

Нейният опит — ха-ха. Нейният опит в отношенията между мъжете и жените беше никакъв. Никога не бе обичала мъж преди Марк.

Водата стана все по-хладна и изведнъж потече съвсем студена. Карън едва не изпищя и бързо се измъкна изпод душа. Нямаше представа колко време бе прекарала там, размишлявайки за Марк, но явно бе достатъчно дълго, за да източи всичката топла вода. Бързо завъртя крана и се уви с една хавлия. Разтрепери се от студ, докато се изсуши и облече халата си.

Неочакваният студен душ бе прогонил сънливостта ѝ, което бе добре — издържаше на режима с нощните смени по-лесно, ако не заспеше веднага след работа, а няколко часа по-късно. Можеше да погледа сутрешните новини, да изчете натрупалата се поща, да напише чекове за сметките, да се заеме с обичайните си занимания. И само за забавление можеше да лакира ноктите на краката си в дръзко алено вместо обичайното срамежливо розово.

Карл Кланси изобщо не бързаше. Този път бе проверил не само в телефонния указател. По дяволите, откъде можеше да знае, че онази Уитлоу е продала къщата си, но е запазила телефонния си номер и че телефонните указатели се актуализират само веднъж годишно. Но той бе открил къде живее и дори бе научил, че е медицинска сестра в една от местните болници.

Въпросът бе дали сега си е вкъщи или не. Болниците работеха по двайсет и четири часа, но той не бе успял да провери, каква смяна е, защото щеше да привлече нежелано внимание към себе си. По принцип хората запомняха, когато някой задава специфични въпроси относно друг човек.

Погледна часовника си. Осем и половина. Ако работеше първа смяна, вече бе в болницата. Ако работеше втора, сигурно сега ставаше, а трета — сега си лягаше.

Обади се в болницата и я потърси. Нямаше обаче достатъчно информация, не знаеше в кое отделение работи, но и всъщност това нямаше значение. Кучката, която се обади, му заяви с леден глас, че на

сестрите не е разрешено да провеждат лични разговори, докато са на дежурство, освен в спешни случаи. Глупости. Всяко отделение си имаше номер и сестрите постоянно можеха да се обаждат и да говорят, когато ги търсеха отвън. Но вместо да вдига скандал, Кланси се извини и затвори телефона. Задънена улица.

После се обади на самата нея. След като бе станала издънката с погрешно подпалената къща, той бе проверил в телефонната компания и бе открил, че номерът в указателя все още е валиден, тъй като новата ѝ квартира бе в същия район и номерът просто е бил прехвърлен. Но бе възможно тя да си е изключила телефона, за да не я безпокои, докато спи. Все пак това бе риск, който той трябваше да поеме.

Иззвъняванията отекнаха в ухото му.

Карън вдигна глава, когато телефонът започна да звъни. Сърцето ѝ подскочи и тя понечи да грабне слушалката, но после се сети, че Марк знае за нощните ѝ дежурства. Следователно не се обаждаше той. Или може би все пак бе той, сметнал, че сега е подходящият момент да я улучи у дома, преди да е легнала да спи.

Колеба се толкова дълго, че се включи телефонният секретар. Почти веднага човекът, който се обаждаше, прекъсна линията. Значи не бе Марк. Той би оставил съобщение. Почувства се зле заради разочарованието, но се опита да го отхвърли. Нямаше да прекара целия си живот в очакване на обаждането му. Ако той не се обади до утре, тя ще го потърси. След като бе избягала, тя сама се бе поставила в положение да не знае дали това е флирт за една нощ, или бе възможно между тях да има нещо повече. Бе направила грешка, така че не трябваше сега да се страхува да предприеме първата стъпка.

Класическото ухажване не значи нищо, помисли си тя, възприемайки дори една такава стъпка като ухажване. Нещата бяха много по-прости по времето, когато мъжете са заявявали намеренията си и жените са ги приемали или отхвърляли. Карън харесваше установеността на този принцип, емоционалната сигурност, която той гарантираше. Женската еманципация бе страхотна по отношение на възможностите за кариера и равно заплащане, но въпреки това старите ритуали изглеждаха много по-добри от бъркотията, която цареше сега.

Карън огледа пръстите на краката си. Яркочервеният лак правеше чудеса с женските крака, реши тя. Една жена с червен лак на ноктите не би се поколебала да се обади на някой мъж, ако ситуацията го налага. Довечера, реши Карън. Не искаше да му се обажда сега, за да не се разстрои или развълнува и изобщо да не може да заспи през деня. Ако той не се обади днес, тя ще го потърси довечера. И ако той й намекнеше да си гледа работата — е, поне щеше да бъде наясно и да продължи живота си.

Карл Кланси въздъхна. Така, не вдигаше телефона. Или я нямаше, или спеше. Ако имаше още един ден, Карл щеше да научи всичко необходимо, но Хейс му даваше зор да претърси апартамента веднага.

Молеше се тя да е на работа. Ако си беше вкъщи, щеше да се наложи да я убие.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вие ли сте Антонио Шанън?

Шанън вдигна поглед от бюрото си — пред него стоеше представителен мъж.

— Да, аз съм Шанън. Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Макферсън. — Той бръкна в джоба си и извади кожен калъф за документи, отвори го за миг с отработена извивка на китката, която недвусмислено будеше асоциации с ФБР. Шанън разгледа картата за самоличност внимателно. Изглеждаше истинска, но защо един агент на ФБР би искал да говори с него?

— Не съм тук официално — обясни Макферсън. — Става дума за съвсем личен въпрос. Един мой приятел е бил убит в Мисисипи и вие сте изпратили запитване за него. Рик Медина. Имате ли представа кой може да го е убил?

Шанън потърка брадата си. Какъвто и отговор да бе очаквал на запитването си относно жертвата в Мисисипи, определено не бе смятал, че пред него ще цъфне федерален агент от плът и кръв. Това означаваше, че дребното му питане бе задействало някакви аларми, намиращи се неизвестно къде. Макферсън може и да действаше официално, но това не бе сигурно независимо от собствените му изказвания. Убитият в Мисисипи можеше и да не е бил приятел на техния човек. Нямаше значение. Рик Медина, който и да е бил той, бе имал много сериозни връзки.

— Не знаем нищо за това убийство — каза той бавно. — Всъщност търсехме нещо, което да ни насочи при разследването на един от нашите случаи. — Той се изправи. — Мисля, че трябва да поговорите с детектив Частън.

Марк говореше по телефона със съдебния лекар. Аутопсията на детето бе насрочена за след един час. Стомахът му се присви от гняв при мисълта за това, което предстои, за крехкото малко телце. Това бе един от случаите, когато той съжаляваше искрено, че трябва да се подчинява на закона. Нищо не би му доставило по-голямо удоволствие

от това да убие бащата на детето със собствените си ръце, бавно, отмъщавайки за всяка счупена кост, за всяко изгаряне, което детето бе понесло.

Тъкмо затвори телефона и Шанън влезе в стаята, следван от един дълъг и кльощав мъж на средна възраст, който изглеждаше в изключително добра форма за възрастта си.

— Това е мистър Макферсън от ФБР — каза Шанън.

Марк се ръкува с него и усети силата на по-възрастния мъж.

— Съмнявам се — каза той замислено.

Шанън го погледна изненадан. Макферсън се подсмихна.

— Имам удостоверение, че това е така.

Марк сви рамене.

— Сигурно. Но ако се обадя в местния офис на ФБР и помоля да проверят за вас, какво ли ще ми кажат? — Ако този мъж бе от ФБР, той бе първият, когото Марк виждаше да не се придържа към типичния лъскав образ, на който старите агенти държаха дори повече и от младите си колеги. Разликите бяха трудно доловими: косата не бе подстригана чак толкова късо, вратовръзката бе малко прекалено индивидуална и стилна. А обувките му бяха черни мокасини „Гучи“, чиято цена определено надхвърляше бюджета на повечето от агентите на ФБР. От друга страна, носеше пистолет на плешката си, който въпреки специално подбраната кройка на самото можеше да се забележи от тренирано око.

Усмивката на привлекателното лице на мъжа изтъня.

— Бих ви казал наистина да се обадите и да проверите, но, по дяволите, вие сигурно ще го направите. Е, какво ме издаде? Обувките ли?

— И те. Но те бяха главното.

— Е, струваше си да опитам. Повечето хора, дори и полицаите, нямат навик да се заглеждат по обувките.

Шанън се втренчи напълно озадачен във въпросните обувки.

— Какво им има на обувките?

— „Гучи“ са — обясни му Марк.

Шанън все още не разбираше.

— Това е много скъпа марка — поясни Марк. — Федералните агенти не биха могли да си ги позволят. — Той погледна отново

посетителя. — Така че кой сте вие и защо се правите на федерален агент?

Не добави, че подобно действие е противозаконно — мъжът знаеше това.

— Наистина се казвам Макферсън.

— Тогава няма да имате нищо против, ако го проверя.

Възрастният мъж въздъхна.

— Синко, винаги ли си такъв булдог? Имаш ли нещо против да поседна. Явно това ще отнеме по-дълго време, отколкото предполагах.

— Моля, настанете се удобно — покани го Марк с хаплива ирония.

— Благодаря. — Мъжът сгъна дългото си тяло на един стол.

— Ти също можеш да седнеш, Антонио. Но първо затвори вратата.

Шанън затвори и седна на другия стол, като го премести така, че да гледа под ъгъл Макферсън. Беше съобразителен, може и да не бе познал обувките „Гучи“, но със сигурност бе забелязал оръжието.

— Добре, не съм от ФБР — призна си Макферсън непринудено. Марк забеляза, че той не изглежда притеснен, може би беше леко развеселен, но в никакъв случай притеснен. — Но аз наистина работя за федералното правителство и всичко друго, което казах на детектив Шанън, е истина. Той е изпратил запитване за допълнителна информация във връзка с убийството на Рик Медина в Мисисипи и това ме накара да мисля, че може да знае нещо за случая, което водещите разследването полицаи не ми казват. Рик бе мой приятел. Не съм тук официално, а лично. Ако имате някаква информация, свързана с убийството, ще ви бъда много благодарен, ако ми я кажете.

Докато преценяваше чутото, Марк взе една химикалка и я завъртя в ръката си. Ако този човек не се притесняваше, че се е представял за федерален агент, което бе престъпление и току-що бе потвърдил пред полицаи, че го е направил, то той най-вероятно наистина работеше за федералното правителство и при това на пост, който му гарантира имунитет срещу съдебно преследване. Значи бе от Националната агенция за сигурност или от ЦРУ.

— От кое управление сте? — попита той, без да вдига поглед от химикалката си.

Мъжът почти изпсува и отново въздъхна.

— Нали знаете, че това обикновено не е тема на разговор.

— Предполагам, че не. Сателити или туршии?

— Вие двамата на английски ли си говорите? — обади се Шанън. Макферсън му обясни:

— Той има предвид, че работя за НАС или ЦРУ. Националната агенция за сигурност разчита най-вече на информацията от сателитите и тем подобни неща. ЦРУ го наричат понякога фабрика за туршии. Като за провинциален полицаи доста знае този детектив.

Марк изчака. Той нямаше какво да каже на Макферсън за убийството на приятеля му и наистина вярваше на твърдението, че Медина му е бил приятел. Но нещо го тормозеше, някаква несигурност или по-скоро напрежение, сякаш някакво парченце от пъзела аха-аха да намери мястото си само ако успее да го завърти в правилната посока.

— Медина от вашите хора ли беше?

— В известен смисъл. От време на време му възлагаме определени задачи. Но когато е бил убит, не е работел по нищо, свързано с нас.

— Във всички случаи бихте твърдели това. — Значи бе от ЦРУ, заключи Марк. Иначе не би си направил труда да подчертае, че убийтът не е работел за тях в дадения момент, тъй като е бил убит на територията на Щатите.

— Разбира се. Но казвам истината. В неведение сме защо е бил в Мисисипи и какво е правел там. А Рик не бе просто приятел, той бе един от най-добрите ми приятели. — Очите на Макферсън потъмняха. — Направо не е за вярване, че някой случаен хулиган, който отчаяно се е нуждаел от пари за наркотици, може да го е изненадал и после да не е взел колата. Просто не е за вярване.

Така беше. Медина очевидно е бил много добър в работата си. Марк се замисли за това, което бе научил от военното досие на Декстър Уитлоу: Уитлоу е бил снайперист във Виетнам и очевидно е бил много добър като такъв.

— Вие — започна бавно Марк, като внимателно наблюдаваше изражението на Макферсън, — познавахте ли и Декстър Уитлоу?

Макферсън се стегна, а очите му станаха абсолютно неразгадаеми.

— Познавам го. Да не искате да кажете, че го подозирате в убийството на Медина?

— Не. Той е бил убит тук в същия ден като Рик Медина. Уитлоу е бил застрелян с пистолет дваисет и втори калибър. Медина и Уитлоу познавали ли са се?

— Да, всички бяхме във Виетнам по едно и също време. — Макферсън се облегна на неудобния стол и прехапа долната си устна, загледан с празен поглед в някаква точка на пода. — Значи и Декс е мъртъв. И Рик, и Декс. Убити в един и същи ден, с един и същи калибър оръжие.

— С това случайните съвпадения май стават прекалено много — отбеляза Марк. — Двамата се познават, убити са в един и същи ден, съвсем близо един от друг и с дваисет и втори калибър. Дали във Виетнам са действали, да кажем, по сходни мисии? И кой би желал и двамата да са мъртви?

— Това е интересен въпрос. — Макферсън пак прехапа устната си. — И аз бих искал да знам отговора на този въпрос. Но да, в известен смисъл, са изпълнявали сходни задачи. И двамата бяха адски добри в това, което правеха.

— Мистър Уитлоу е живеел на улицата, но не е бил скитник. Беше здрав, очевидно се е хранел добре, не е вземал наркотици, нито е пиел. Следователно е имал някакви доходи, чийто източник ние не можахме да открием. Дали мистър Медина не е дошъл тук, на юг, за да се срещне с него, и ако е било така — защо?

— Никой не знае какво е правел Рик тук. Казал, че е по личен въпрос.

— Значи продължаваме да не знаем нищо. Можем да сравним информацията си, да проверим дали са били убити с едно и също оръжие, но освен ако не премълчавате нещо, май сме стигнали до задънена улица.

— Де да знаех още нещо — изрече Макферсън. — Каквото и да е. Защото това ми намирава на нещо много лошо, но не мога да разбера какво.

Чу се нещо приглушено, нещо като прошумоляване. Карън спря и наведе глава настрани в очакване странный звук да се повтори. Беше

в спалнята и късаше пожълтелите листа от фикуса, който се издигаше пред прозореца.

Ето пак. Шумолене, като от плат. И този път от друга посока.

В апартамента ѝ имаше някой.

Косата ѝ настръхна, обзе я пристъп на неописуем ужас, сърцето ѝ сякаш спря да бие. Не помръдна, не можеше да помръдне.

Вратата на спалнята беше отворена. Карън остана зад нея, невидима отвън, но ако някой влезеше в стаята, щеше да я забележи веднага. Бе като в капан до стената. Единственият изход от стаята бе през вратата. Апартаментът ѝ бе на втория етаж, така че не можеше да скочи от прозореца. Не би могла да го направи, без да се нарани сериозно.

Непознатият дойде до вратата на спалнята. Карън не можеше да го види, видя само бледата сянка, която падна на пода. Ако не гледаше в тази посока, изобщо не би го забелязала. Карън притаи дъх, за да не чуе уплашеното ѝ дишане. Не можеше да се помръдне от мястото си, дори не би могла да изпищи.

Той не влезе в стаята. Остана за момент на прага, огледа стаята и тръгна към кухнята, като се движеше много по-шумно, сякаш бе решил, че вече няма нужда да пази тишина.

Ушите ѝ забучаха и цялата стая се завъртя. Карън си пое дълбоко дъх, опитвайки се да не изпусне никакъв звук. Какво правеше този човек тук? Защо бе започнал да вдига шум?

Карън се взря в грижливо оправеното си легло и изведнъж осъзна ситуацията — той бе решил, че апартаментът е празен. Завесите бяха дръпнати, тъй като тя още не се бе приготвила да си ляга, и стаята бе обляна в слънчева светлина. Никъде в апартамента нямаше светнали лампи. Телевизорът не работеше, беше погледала малко от сутрешните програми, но те бяха толкова еднообразни, че Карън го бе изключила почти веднага. Докато късаше листата, не бе вдигала никакъв шум. Съвсем непреднамерено апартаментът изглеждаше празен.

Карън го чу как систематично отваря и затваря чекмеджетата в кухнята, отвори дори хладилника — божичко, гладен ли беше? Трябва да напусне апартамента, това бе обичайният съвет на специалистите. Не се противопоставяй на престъпник, влязъл с взлом в дома ти, просто излез, ако можеш, и извикай полиция, когато вече си в

безопасност. Но от половината кухня чудесно се виждаше целият хол и ако тя тръгнеше към вратата, а той бе в тази част на кухнята, щеше да я забележи веднага. Ами ако бе въоръжен? Би могъл да я застреля на място.

Изведнъж се почувства спокойна, или поне малко по-спокойна. Независимо дали той бе въоръжен или не, тя имаше по-големи шансове да се измъкне невредима, ако успееше да излезе от апартамента. Тръгна към вратата на спалнята, без да издава никакъв шум с босите си крака по килима. Точно когато стигна до вратата, чу, че стъпките му се приближават към трапезарията. Замръзна на място точно преди да е направила крачката, с която щеше да влезе в полезрението му. Пак я обзе ужас и сърцето ѝ спря да бие. Ако той дойдеше в дневната?

Но тя чу как един стол изскърца по плочките в кухнята. Карън сбърчи вежди в недоумение. По звуците ѝ се стори, че той преобръща столовете с краката нагоре.

Това вече със сигурност не бе нормално поведение на крадец. Те обикновено търсят ценности, вземат телевизора и стереоуредбата, ако не са много обемисти, и бързат да се измъкнат. А той още не бе дошъл в спалнята, където жените обикновено държат бижутата и ценните си дреболии.

Карън направи още една крачка напред, без да преминава рамката на вратата, и надникна леко. Видя краката на един преобърнат стол. Мъжът наистина правеше точно това.

Той търсеше нещо... нещо конкретно.

Според съветите за самоотбрана най-доброто бе да напусне апартамента и да извика помощ. Тя погледна към телефона до леглото. В апартамента бе съвсем тихо, единственият звук, освен шума, който мъжът вдигаше, беше бученето на хладилника. Ако се обадеше на 911, трябваше да шепти, но пак не беше сигурно, че той няма да я чуе. Дали щяха да изпратят някой да провери, ако не кажеше нищо? Дали от 911 можеха да определят от кой апартамент в сградата е дошло обаждането?

Всъщност това нямаше значение, стига да дойдеха с включени сирени.

По дяволите, по дяволите, този мъж претърсваше апартамента ѝ. Ужасът изведнъж я напусна, заместен от прилив на други емоции. Тя

се почувства възмутена, бясна. Този човек ровеше във вещите ѝ, смущаваше и без това несигурното ѝ чувство за дом, което тя тъкмо бе започнала да си създава. Това бе единственият дом, който Карън имаше сега — къщата, която тя винаги бе възприемала като свой дом, се бе превърнала в купчина опожарени руини. Не, тя нямаше да изостави дома си в ръцете на този негодник.

Карън пристъпи назад. Бавно, съвсем бавно и внимателно, точно така, както баща ѝ я бе учил, тя се насочи към телефона. Без да се обръща с гръб към вратата, внимателно вдигна слушалката и я пхна под възглавницата, за да не се чуе звукът от набирането. После набра 911, примигвайки при всяко леко щракване на бутоните.

Оръжие. Трябваше ѝ някакво оръжие. Но тя не притежаваше пистолет, а ножовете бяха в кухнята. Когато той приключеше с останалите стаи, щеше да дойде в спалнята, щеше да види слушалката на телефона под възглавницата и да познае, че някой се крие. Така щеше да се загуби елементът на изненада, която бе единственото ѝ преимущество. Значи трябваше да намери някакво оръжие преди това.

В спалнята нямаше нищо, което да може да използва. Забеляза чантата си, която беше на стола в ъгъла — още нещо, което би могло да издаде присъствието ѝ, ако той я забележеше.

Карън трескаво се опита да си спомни какво има в банята. Самообръсначката с подменяемо ножче нямаше да го накара да избяга ужасен, освен ако не изпитваше фобия от бръснене. А и с тези ножчета можеше само леко да го пореже. В банята имаше парфюм, лак за коса... Лак за коса! Точно това ѝ трябваше. Щеше да се наложи да го изчака да се доближи, но какво да се прави, като няма пистолет. Дори и с нож в ръка, пак ѝ трябваше близка дистанция.

Вратата на банята бе само открехната. Карън тръгна бавно към нея, като внимаваше да не закачи нещо. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя усещаше пулса си даже в пръстите си, но все пак сега бе по-спокойна и уверена.

Спомни си, че пантите на вратата скърцат при всяко движение. Не трябваше да докосва вратата.

Краката ѝ сякаш бяха залепнали за килима. Разстоянието до банята бе само няколко стъпки, но на Карън ѝ се стори като метри. Сега бе точно с лице към вратата на спалнята и мъжът щеше веднага да я види, ако дойдеше да претърсва дневната. Още колко можеше да

се бави в кухнята? Колко места имаше в кухнята за претърсване? Вече бе погледнал в шкафчетата и чекмеджетата, в хладилника, под масата и столовете. Единственото място, което можеше да го задържи още малко, бе един малък килер вдясно от вратата. Ако той действа методично, това бе следващото място, където ще претърси.

Моля те, Господи, нека той да продължи с килера, замоли се Карън.

Вратата на кухнята не бе толкова широко открената, колкото се бе надявала. Карън погледна тесния процеп. Изглеждаше прекалено тесен, само дете би могло да мине, а тя не бе дете. Може би щеше да успее. Може би.

Измисли резервен план — просто за всеки случай.

Мъжът в кухнята започна да поставя столовете по местата им. Бе добър професионалист, щом не искаше да се разбере, че е влизал в апартамента. Тази подреденост обаче й даде няколко секунди.

Карън си пое на няколко пъти дъх, без да издава звук, и си представи какво трябва да направи. Лакът за коса бе вляво от огледалото. Хавлиената кърпа бе вдясно. Грабва кърпата с дясната си ръка и лака — с лявата, после увива хавлията около лака, за да не се чуе шумът от отварянето на капачката. Защо не бе по-небрежна и не бе оставила лака незатворен. Но тя никога не го правеше, никога не изхвърляше капачката, преди лакът да е свършил.

Издиша, така че гръдният ѝ кош да заема възможно най-малко място, и глътна корема си. Притисна гръб към рамката на вратата толкова силно, че ръбът я одра, и се плъзна странично.

Гърдите ѝ докоснаха леко вратата и пантите изскърцаха само за миг.

Не спря. Да спре на едно място сега би било най-опасно, ако той бе чул издайническото скърцане. Карън се пхна в малката, тъмна баня и грабна хавлиената кърпа и лака за коса, така както бе планирала. Не се блъсна в нищо, движеше се гладко и безшумно. Омота хавлията около лака и издърпа капачката. И от това се чу лек звук, но много по-тих от изскърцването на пантите.

Карън се извърна и застана с лице към вратата, така, че да не може да се види през процепа. Бързо хвърли поглед назад, за да се увери, че огледалото не се вижда от този ъгъл. Отвън можеше да се види само душ кабината.

Зачака, стиснала лака в лявата си ръка, с пръст върху бутона за спрея. Чувстваше се като в капан и това я притесняваше, но след изскърцването на пантите не смееше да се върне в спалнята. Вече знаеше, че мъжът може да се движи съвсем тихо, може би дори вече стоеше от другата страна на вратата и си играеше с нея на котка и мишка, изчаквайки я да излезе.

Отново настръхна. Почти усещаше търпеливото му злонамерено присъствие.

Но и тя знаеше да чака. Този, който мръдне пръв — губи, беше казвал баща ѝ. Как можеше да си спомня всичко това? Тогава тя бе още дете, а той — плашещ непознат, въпреки че ѝ бе баща. Той ѝ говореше, показваше ѝ какво прави добрият снайперист и тя го слушаше. Сега нямаше пистолет в ръката си, а само лак за коса, но увереността какво трябва да направи бе благодарение на това, на което баща ѝ я бе учил, и може би сега то щеше да ѝ спаси живота.

Не се чуваше никакъв звук откъм дневната и кухнята. Ако той не бе чул изскърцването, щеше да продължи с ровенето, без да пази тишина, движейки се нормално. А в апартамента цареше тишина, значи я бе чул.

Карън се отдръпна леко назад. Ако той отвореше вратата рязко, щеше да я удари. Загубвайки равновесие, тя нямаше да може да изпълни плана си. Безшумно се приближи към шкафчето пред огледалото, надявайки се така разстоянието да е достатъчно. Вдигна спрея и зачака. Тя имаше лекото преимущество да е сигурна, че той е там. Мъжът само подозираше присъствието ѝ, но не бе сигурен, освен ако не бе видял чантата или телефона под възглавницата. О, боже!

Представи си какво ще направиш, бе ѝ казал Декстър. Бъди готова да го направиш без предупреждение. Не се колебай или с теб е свършено.

Карън не искаше да умре. Искаше да живее още дълго-дълго време.

Вратата рязко се отвори навътре. Карън веднага протегна ръка и започна да пръска към главата на заплашителния силует, който се очерта пред нея.

— Ааах! — Той се олюля назад и вдигна ръце към очите си. В едната си ръка държеше пистолет.

Карън го блъсна с всичка сила, така че той политна назад и се просна на леглото. Посегна да я сграбчи, успя да докопа халата ѝ и го дръпна към себе си. Карън изпищя, надявайки се звукът да се чуе през възглавницата, ако операторът от 911 още е на линия. Мъжът се завъртя настрани и я събори до себе си. Карън видя изкривеното му от гняв лице, зачервените му и сълзящи очи и отново натисна спрея. Не уцели очите му, а носа и той се задави и закашля. Пак го напръска, започна да рит яростно, да се извива и да го удря в лицето с десния си юмрук. Кракът ѝ ритна лампата и я събори от нощното шкафче, от което керамичната ѝ основа се пръсна на парчета.

— Кучка! — изрева той и замахна с юмрука си, въпреки че още бе заслепен от лака. Уцели скулата ѝ. От удара главата ѝ отскочи назад към матрака и погледът ѝ се премрежи. Не усещаше болка, а само поразяващата сила на удара му. Карън го удари в носа с лака. Кръвта потече по леглото ѝ, като опръска и самата нея. Успя да се изправи на крака, ритна мъжа в стомаха и още веднъж по-ниско, почти в слабините, от което онзи се сви от болка. В същия момент той натисна спусъка, бесен, псуващ яростно, но все още не виждаше почти нищо и куршумът се заби в стената над главата на Карън, а в стаята се посипа разтрошена мазилка.

Килимът ожули коленете ѝ, докато тя лазеше към вратата. Щом я стигна, тя се изправи на крака, задъхана, със замъглен поглед, и хукна към външната врата. Още един изстрел улучи стената.

Карън отвори вратата. Мъжът също бе станал и с олюляване излезе от спалнята. Докато се опитваше да изтрие очи с ръкава си, пак вдигна ръка и стреля. Карън се хвърли на пода в коридора и се претърколи настрани. Куршумът попадна във вратата. Тя скочи на крака и се запрепъва по стъпалата, където се сблъска с двама полицаи, които се качваха нагоре с извадени пистолети и побелели лица.

Карън се олюля и седна на стъпалата, забелязвайки в дъното на коридора ужасеното лице на единия от съседите си на етажа.

— Скрый се! — извика тя без дъх.

Като чу гласа ѝ, крадецът се появи, залитайки отвътре, протегнал ръце напред и стиснал пистолета си с две ръце. Двамата полицаи реагираха моментално и изстрелите им прозвучаха почти едновременно. Мъжът политна назад към стената и за момент на лицето му се изписа изненада. Той погледна учудено червеното петно

на гърдите си и примигна със зачервените си очи, опитвайки се да ги фокусира.

— Пусни пистолета! Веднага! — изкрещяха полицаите. Крадецът се разсмя. Смяхът му прозвуча сякаш се давеше, но бе точно смях.

— Майната ви! — изкрещя той, вдигна пистолета си и го насочи към Карън. Натисна спусъка точно в момента, в който стреляха и полицаите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макферсън набра някакъв номер на личния си клетъчен телефон.

— Нещата стават все по-любопитни — каза той, когато отсреща вдигнаха. — Декстър Уитлоу е бил убит в същия ден в Ню Орлиънс, което съвсем не е далече от мястото, където е бил открит трупът на Рик, и то със същия калибър пистолет. Детективът, който работи по случая, е много умен, кучият син. Разпозна ме в минутата, в която влязох в кабинета му. Той е направил запитването за Рик, воден само от интуицията си. Бих казал, че има страхотни инстинкти.

— Кой е Декстър Уитлоу? — попита гласът отсреща. — Не го познавам.

— Беше снайперист от флотата във Виетнам. Адски добър. Много потаен кучи син. И търпелив. Ако се налагаше, можеше да чака и до второ пришествие. Както и да е, запознахме се с Декс в Сайгон и двамата с Рик бяха... е, не мисля, че може да се нарекат приятели, но се уважаваха взаимно.

— Значи двамата с татко са се срещнали в Ню Орлиънс.

— Така изглежда. Не знам защо обаче. Но някой адски се е притеснил от тази ситуация, някой, който не е желал двамата да се съберат.

— Тогава това е бил някой, който е познавал и двамата. — Гласът звучеше хладно и без никакви емоции.

— Дори бих казал, че това е някой, който ги е познавал от Виетнам. Доколкото знам, Декс излезе от играта, като се върна оттам. Не могъл да се приспособи към нормалния живот. Детективът каза, че изглеждал като скитник, но очевидно е имал някакви доходи, защото бил здрав и не приличал на човек, който гладува.

— Може би семейството му се е грижело за него. Ще проверя най-близките му роднини. Вيني вече откри ли кой е изнасял информация от отдела?

— Не. И е бесен заради това.

— Тогава ще се свързвам с него само по външни канали. А този детектив? Разпознал те е. Трябва ли да се погрижим за това?

— Само ако решиш да го привлечем на работа — което впрочем не би било лоша идея. Той само погледна обувките ми и определи, че съм от Националната агенция за сигурност или от ЦРУ.

Отсреща на линията се чу въздишка.

— Тези проклети „Гучи“.

— Не се бях сетил да си купя някакви боклуци специално за случая.

— Значи мислиш, че трябва да го използваме за информация?

— Освен ако не го наемеш направо.

— Може да се окаже по-ценен за нас там, където е.

— Съгласен съм. — Градовете от залива бяха основен канал за внос и износ на оръжия. Като се знае кога и накъде се отправят оръжията, човекът, който се занимаваше с анализите в управлението, щеше да има достатъчно отправни точки къде може да се очаква ново военно оживление. Понякога огънят имаше нужда от искра, за да се подпали, понякога — не. Веднъж пратките бяха засичани и конфискувани, друг път — не.

— Погребението е утре в два. Ще дойдеш ли?

— Освен ако не искаш да свърша нещо друго. — Човек никога не знаеше какво да очаква от Джон. Той бе като паяк, дърпащ шест невидими нишки едновременно.

— Ще е интересно да огледаме кой ще се появи.

Което означаваше кой ще наблюдава погребението, опитвайки се да идентифицира Джон. Доста хора и няколко правителства биха платили страшно много пари дори само за една негова снимка. Все още оставаше възможността Рик да е бил убит не поради някаква друга причина, а само да бъде принуден Джон да излезе наяве. Не че някоя негова снимка, направена днес, би имала стойност на следващия ден. Макферсън познаваше Джон почти от дете и сигурно пак нямаше да го познае на погребението дори и да стои до него.

— Вини ще покрие ли района?

— Бих искал някой допълнителен наблюдател. Някой по-наблизо.

Това означаваше, че Джон не бе задвижил разследването като вътрешна операция. До този момент той не бе направил нищо, въпреки

че информацията за Декстър Уитлоу напълно изключваше възможността Рик просто да е станал жертва на грабеж и убийство. Както бе казал детектив Частън, случайните съвпадения ставаха прекалено много.

Но Джон бе хладнокръвен и прозорлив, което го правеше толкова опасен и толкова ценен. Той преценяваше възможностите, процентите, шансовете, виждаше оттенъците и детайлите, които другите хора пропускаха. Джес Макферсън не се доверяваше напълно почти на никого, но Джон Медина бе един от малцината. Също и Франк Вини. Рик Медина също бе в този списък и сега Макферсън го болеше от загубата.

— Ще дойда — каза той дрезгаво и затвори.

Марк погледна часовника си: девет и четиридесет и пет. Малкото телце на масата за аутопсии разказваше една история за мъчения, за един кратък живот, прекаран в болки и ужас. Марк бе проверил болниците в околността и бе попаднал на такъв списък от посещения в спешните отделения, че сърцето му се сви. Малкият Джеймс Блейк Гейбъл вече бе претърпял десет „нещастни случая“ тази година, все достатъчно сериозни, за да привлекат вниманието на лекарите. Семейство Гейбъл бе успяло да не се набива на очи, посещавайки всеки път различна болница. Някой от лекарите би трябвало да разпознае белезите от систематичен тормоз, но никой не го бе направил.

Ами роднините? Възможно ли бе нито семейството на господин Гейбъл, нито това на съпругата му да не бе забелязало нещо нередно? Не бяха ли видели бабите и дядовците как внукът им бива убиван бавно или как мисис Гейбъл все повече се затваря в себе си? Разбира се, че бяха забелязали. Това, което Марк не проумяваше, бе как те бяха могли да оставят всичко така, да не обърнат внимание и само да се надяват положението да се промени. Е, нещата никога не се оправяха, освен ако някой не се намесеше. Сега вече бе прекалено късно за момченцето и Марк не можеше да се отърве от чувството, че и на мисис Гейбъл не ѝ остава много.

Пак погледна часовника си. При цялото това физическо и психическо натоварване изпитваше необходимост да се обади отново

на Карън. Поривът да го направи бе толкова силен, че стомахът му се сви на буца от нерви. Не бе само заради желанието да изясни нещата помежду им, просто се чувстваше напрегнат и неспокоен.

Не бе говорил с нея от двайсет и четири часа и изведнъж усети, че това е повече, отколкото може да понесе. Искаше да се увери, че тя е добре, да ѝ каже как се чувства, по някакъв начин да я накара да се върне в Ню Орлиънс. Може би защото ЦРУ, в лицето на мистър Макферсън, се бе появило да души наоколо, след като Шанън се бе опитал да открие информация за Медина. Всички подробности, свързани с убийството на Декстър Уитлоу, му бяха направили впечатление на необичайни — изключителната точност на изстрела, липсата на какъвто и да било шум от стрелба, което означаваше, че е бил използван заглушител, скъпият пистолет на Уитлоу. Сега те станаха още по-значими, свързани с информацията за другия убит, когото Декстър бе познавал и който случайно бе работил за ЦРУ. Едно обикновено убийство на улицата се бе превърнало в заплетен случай.

Не, не бе заради това. Положи усилие да се концентрира върху аутопсията, но напрежението в корема не го напускаше. Веднага щом свършеше тук, щеше да ѝ се обади. Трябваше вече да го е направил. Изобщо не биваше да изчаква, за да се успокои — просто трябваше да говори с нея. Това бе втора грешка от негова страна, помисли си той сърдито. Първата бе, че я бе оставил сама вчера сутринта, втората, че не ѝ се бе обадил веднага след като бе чул съобщението ѝ на секретаря.

Радиостанцията му прищрака. Доктор Парганас вдигна поглед и се намръщи, че смущават работата му. Марк чу полицейския код за предполагаемо убийство в Гардън Дистрикт. Адресът му прозвуча много познато.

— По дяволите, сега кучият син е убил и жена си! — извика той и изхвърча от залата за аутопсии.

Усети поражението като горчив вкус в устата си. Точно от това се бе опасявал. Бе попаднал в капана между необходимостта да води разследването си според всички официални правила, така че негодникът да не може да се възползва от някое тяхно чисто формално нарушение, и необходимостта да бърза, за да предприеме нещо веднага. След още два часа щеше да има заповед за арест и мистър Гейбъл щеше да бъде прибран на топло. За мисис Гейбъл тези два часа се бяха оказали цяла вечност.

Когато стигна до къщата, широката улица с три платна бе задръстена от полицейски коли. Марк усети как горещият влажен въздух го обгръща като одеяло, докато вървеше по тротоара към хладната и стилна къща с високи тавани. Направо му се гадеше от яростта и безсилието, които изпитваше, но се опита да овладее чувствата си, за да може да си свърши работата — поне това дължеше на мисис Гейбъл.

— Къде е? — попита той една униформена полицайка.

— На горния етаж. — Жената изглеждаше потресена.

Изкачи се по широките извити стълби и премина коридора към спалнята. Стаята бе огромна, вероятно девет на девет метра, и възплащаваше холивудската представа за европейски благороднически разкош. Голямо легло с бял балдахин, който се спускаше от тавана. Огледала с богато украсени рамки и маслени картини по стените. Мебелите бяха разположени така, че се оформяха два обособени къта. Във високи алабастрови вази бяха подредени ириси, които подхождаха по цвят на стаята, издържана в бяло и златисто, с акценти от синьо и прасковено. А сега към цветовете в стаята бе прибавен един нов — червено.

Много червено. Червеното бе опръскало навсякъде, бе заляло всичко и сега изсъхваше, като придобиваше ръждив оттенък.

Мисис Гейбъл седеше на едно от канапетата. Задната част на главата ѝ бе отнесена. Тя не бе паднала на пода, а просто се бе отпуснала върху възглавниците, сякаш най-последно можеше да си почине. Очите ѝ бяха отворени и в тях се виждаше празният поглед на смъртта, която не носеше покой. Не носеше нищо. Всичко си отиваше със смъртта. Вече нямаше да има изгреви, нямаше да има надежди и страхове. Нищо.

Бе облечена в копринена бяла роба и прозрачен халат. Секси. Марк се наведе към нея и внимателно огледа белега на врата ѝ, който бе зърнал предния ден. Огледа и другите белези. На извивката на гърдата ѝ имаше малко виолетово петно, такова, каквото обикновено любовниците си правеха един на друг. Предположи, че при аутопсията ще се установи, че мисис Гейбъл е правила секс малко преди смъртта си. Негодникът сигурно си е мислил, че като се люби с нея, като се държи нежно и внимателно, ще я накара да мълчи за това как бе умряло малкото им момченце.

Може би това я бе изкарало от нерви, фактът, че бе убил сина ѝ и после бе дошъл да се люби с нея. Може би тя го бе очаквала.

Марк извърна глава и погледна към тялото на мистър Гейбъл или поне това, което бе останало от него точно пред вратата на банята. Сигурно мисис Гейбъл бе изчакала той да си пусне душа, после бе влязла в банята и бе изпразнила пистолета в него. По всичко личеше, че след това тя бе заредила отново и бе продължила да стреля, докато отново изпразни пълнителя. Останките от тялото му се бяха разхвърчали във всички посоки. Виждаше се, че се бе целила в определени части на тялото. После бе заредила още веднъж, бе отишла до канапето, бе налпала пълнителя и бе натиснала спусъка.

Законът и справедливостта невинна бяха едно и също нещо. Мисис Гейбъл бе търсила справедливост за сина си и я бе постигнала със собствени средства. Може би се бе самоубила, защото не е можела да си представи да бъде съдена, или защото не е могла да си представи да живее без детето си, или от отчаяние, че не е действала по-рано, за да го спаси.

Марк се изправи навъсен. Оставаше му само да приключи случая официално и да напише необходимите доклади.

Карън седеше свита на леглото в една от стаите на спешното отделение. Не знаеше защо е там, но се усещаше прекалено вцепенена, за да протестира или дори да изпитва някакви определени чувства. Не можеше да се върне в апартамента си, полицията го бе запечатала до приключване на разследването. А и самата тя не искаше да се връща. Не знаеше дали изобщо би могла да стъпи отново там, дори и да не останеше следа, след като изчистеха от килима и вратата петната от кръвта и мозъка на онзи мъж.

В болницата бяха настояли, че трябва да остане под лекарско наблюдение, въпреки че тя им обясни, че е медицинска сестра и може да прецени нараняванията си, никое, от които не изискваше хоспитализация или дори спешна помощ. Лицето ѝ бе охлузено, коленете ѝ също и на единия крак имаше малко порязване — толкова малко, че даже не се налагаше да ѝ правят шевове. Ребрата ѝ бяха натъртени, сигурно от борбата. Никой от изстрелите не я бе засегнал, въпреки че последният бе преминал толкова близо до нея, че парченца

от мазилката бяха попаднали в очите ѝ. Но и това се бе оправило с капки за промиване на очи.

Общо взето тя бе в добра форма, като се имаше предвид, че мъжът определено се бе опитвал да я убие.

Тя не изпитваше никакви съмнения относно намеренията му. Когато бе усетил, че тя е в апартамента, той не бе избягал, както би постъпил някой случаен крадец. Вместо това бе започнал да я търси с пистолет в ръка.

Но защо? Точно това бе попитал и полицаят. Това се питаше и самата тя. Случваха се нападения по домовете. Тя бе жена и живееше сама, което я превръщаше в идеална жертва. Не живееше в апартамента от дълго време. — Може би мъжът смяташе, че някой друг живее там. Но той не претърсваше апартамента, търсейки ценности. Бе го претърсвал методично, като внимателно бе връщал всяко нещо на мястото му. И после се бе опитал да я убие.

Лошите неща се случват по три наведнъж, гласи една стара поговорка. Декстър бе убит. Старата ѝ къща бе изгоряла. И сега това. Ако поговорката бе вярна, животът ѝ би трябвало вече да е спокоен.

Но Карън притисна одеялото към раменете си, опитвайки се да прогони хладните тръпки, които я полазиха, и се насили да потисне чувството за надвиснала опасност. Какво още щеше да се случи?

— Мис Уитлоу?

Един детектив бе застанал пред вратата. Апартаментът ѝ веднага се бе напълнил с детективи, неуниформени полицаи, лекари и хора от отдела за разследвания, тъй като мотивите за всяка стрелба от страна на полицаи автоматично се проверяваха. Пред сградата се бяха насъбрали репортери и зяпачи. Всички местни телевизионни станции бяха пратили свои представители.

— Да, влезте.

Той пристъпи към леглото ѝ. Беше на средна възраст и лицето му бе лъснало от пот. Как можеше да се поти? Беше толкова студено, сигурно бяха включили климатика на максимум. Инспекторът седна на единствения стол, а Карън отново придърпа одеялото към себе си, цялата разтреперана от студ.

Той я огледа с хладния преценяващ поглед на ченге, сякаш не вярваше на нищо, което му бяха казали. И Марк гледаше така, помисли си тя и усети, че толкова много ѝ се иска той да е при нея, че чак я

заболя. Никога не се бе чувствала така в безопасност, както когато бе с Марк, а точно сега се нуждаеше твърде много от това усещане за безопасност.

— Детектив Сътър — представи се той. — Можете ли да отговорите на няколко въпроса?

Бяха записали кратките ѝ показания още в апартамента, но тъй като нямаше съмнение относно начина, по който мъжът бе загубил живота си, полицаите я бяха третирали като свидетел, а не като заподозрян. Лекарите бяха настояли тя да бъде откарана в болница за по-обстоятелствен преглед, така че полицаите я бяха освободили, заемайки се с по-неотложни неща.

— Да, добре съм — отвърна тя машинално.

Той я огледа преценяващо, но реши да не спори с нея. Отвори малък бележник.

— Така, в предишните си показания сте заявили, че сте били в спалнята си, когато сте чули заподозреният да влиза в апартамента ви...

— Не, той вече бе влязъл. Не съм го чула как влиза. Чух го как спря пред вратата на спалнята и погледна вътре. — Тя знаеше много добре какво бе казала и то определено не бе, че го е чула как влиза.

Той закова поглед в бележника и не направи никакъв коментар. Може би я проверяваше, за да види дали подробностите в разказа ѝ няма да се променят.

— Но не ви е видял?

— Не. Той не влезе в спалнята. Аз стоях отдясно, до прозореца. Вратата на спалнята се отваря надясно, така че мъжът не би могъл да ме види, освен ако не влезе до средата на стаята.

— И какво направи той после?

— След това вече не пазеше чак такава тишина. Тъй като не ме видя, сигурно си е помислил, че е сам в къщата. Отиде в кухнята и започна... да претърсва.

— Да претърсва? — залови се той за думата.

— Поне така изглеждаше. Той проверяваше всеки шкаф, защото го чувах как отваря и затваря вратичките и чекмеджетата. Дори погледна в хладилника.

— Защо?

Тя вдигна безпомощно ръце.

— Не знам.

— Добре, и какво направи след това?

— Обърна кухненските столове с краката нагоре и погледна от долната им страна. — Гласът ѝ ясно показваше недоумението ѝ.

Детективът си водеше записки в бележника.

— Какво направихте вие?

— Аз... помислих си, че не мога да изляза от апартамента. Оттам, където се намираше той, се вижда добре външната врата. Така че отидох на пръсти до телефона, пъхнах слушалката под възглавницата, за да не се чува сигналът, и набрах 911.

— Много съобразително — каза той. — Полицайте, които са се отзовали на обаждането, са били само на една пресечка разстояние. Не са знаели кой е номерът на апартамента, но адресът на сградата им е бил достатъчен.

— Лесно са познали апартамента — каза тя, загледана втренчено в пода. — Този, от който са се чували изстрели.

Той се прокашля.

— Тъж... да. Какво стана после?

— Опитах се да се промъкна в банята, защото там държа лака си за коса.

Той се усмихна и за миг се превърна в обикновен мъж, а не полицай.

— Умна идея. Това ти влиза в очите и ги изгаря.

— Знам. А и нямах нищо друго. — Тя преглътна и се опита да не си спомня ужаса, който бе изпитала, изправяйки се пред един въоръжен крадец само с шишенце лак за коса. — Вратата на банята леко изскърца. Той я чу. Аз... — Пое си дълбоко дъх. — Аз реших, че е чул изскърцването, защото шумът откъм кухнята секна. Стоях в банята с лака в ръка и просто очаквах вратата да помръдне. Той отвори вратата рязко и аз го напръсках в лицето. В ръката си държеше пистолет — добави тя и замълча.

— Познавате ли го?

Карън поклати глава.

— Да сте го виждали?

— Не.

— И какво стана тогава?

— Блъснах го настрани, но той улови края на халата ми и ме дръпна надолу. И двамата паднахме върху леглото. Аз пак го напръсках, а той ме удари. — Несъзнателно докосна скулата си. — Ударих го по носа с лака. Спомням си, че го ритях и с двата си крака... После се претърколих от леглото и запълзях към вратата, а тогава той започна да стреля. — Карън замълча отново, спомняйки си всеки детайл, ужаса, гнева.

Инспектор Сътър не зададе повече въпроси, не я насърчи да продължи да говори, но тя усещаше, че той чака завършека на историята, това, което се бе случило след пристигането на полицаите. Потърка чело и се опита да си изясни подробностите.

— Излязох от апартамента... полицаите тъкмо се качваха по стълбите. Аз почти се хвърлих отгоре им. Мъжът излезе от апартамента, насочи пистолета към мен и тогава полицаите го застреляха. Той не падна. Той... той се смееше и продължаваше да стреля към мен, а полицаите стреляха отново.

— Някой каза ли нещо?

— И двамата полицаи му извикаха да хвърли оръжието. Точно тогава той се разсмя и каза... ъъъ. — Тя погледна към детектива и се прокашля. Бе абсурдно, по принцип не бе чак толкова стеснителна, но сега не можеше да произнесе думата пред този мъж, който бе достатъчно стар, за да ѝ е баща. — Ами, с други думи, той каза: „Майната ви.“ Тогава полицаите стреляха за последен път.

Той погледна бележките си и кимна, сякаш тя бе потвърдила нещо, което той вече знаеше. Затвори бележника си и го пхна във вътрешния джоб на самото си.

— Засега това е достатъчно. Къде мога да ви открия, ако има нужда отново да говоря с вас?

Тя се взря в него безизразно.

— Не знам. Предполагам, че няма да ме пуснете в апартамента ми.

— Имате ли някакви роднини в града?

— Не. — Гърлото ѝ се сви. — Никакви роднини.

— Приятели?

— Да, но не знам... — Пайпър ѝ бе предложила да отиде при нея. — Може би Пайпър Лойд. Тя също е сестра тук, в болницата. — Даде му телефонния номер на Пайпър. — Дори и да не отседна там,

Пайпър ще знае къде съм. Можете да ме откриете и в болницата. Работя нощна смяна.

Той я погледна изненадано.

— Предполагам, че довечера не сте на работа.

— На работа съм — отвърна тя и автоматично отхвърли идеята, че не е добре. Защо всички се държаха, сякаш бе пострадала от нещо много по-сериозно от няколко охлузвания и незначително порязване?

Той въздъхна и потърка тила си.

— Мис Уитлоу, не е моя работа, но мисля, че трябва да си починете малко. Справили сте се с тази ситуация по възможно най-добрия начин, като се вземат предвид обстоятелствата. Не сте се паникьосали, разсъждавали сте трезво, обадили сте се на 911 и сте се защитили с подръчни средства. Но изобщо не сте мигнали, били сте се с много по-силен от вас мъж и, повярвайте ми, скоро ще започнат да ви тормозят всички наранявания и натъртвания. Погледнете се. Треперите и сте се свили под това одеяло, а тук изобщо не е студено. Вие сте сестра. За какво ви говори това?

Шок. Мозъкът ѝ веднага постави диагнозата. Кръвното ѝ налягане бе паднало, след като приливът на адреналин заради битката с нападателя бе отшумял. Карън се раздразни. Разпозна симптомите и знаеше, че трябва да лежи. За втори път се случваше да не обърне внимание на това, което собственото ѝ тяло се опитваше да ѝ каже. Тя, която бе една от най-добрите сестри в хирургията и само с един поглед към пациентите успяваше да прецени общото им състояние.

— Добре, може и да не отида на работа тази вечер — съгласи се тя. — А и униформата ми е вкъщи. Как мога да си взема някои неща от апартамента?

— Направете списък на това, което ви трябва, и ще изпратя някоя полицайка да ги вземе от апартамента ви.

— Кога ще мога да се върна там?

— След два-три дни. Ще се опитам да ускоря нещата.

— Няма да мога да живея пак там.

Той въздъхна и се протегна, сякаш да я потупа по коляното, после се спря и просто направи успокоителен жест. Тя определи колебанието му като страх от съдебни искиве спрямо поведението му.

— Не — промълви той. — Предполагам, че няма да можете.

Звук на бягащи крака привлече вниманието на Карън и само след миг Пайпър влетя в малката стаичка. Бе зачервена и задъхана.

— Карън! За бога, добре ли си? Една от сестрите в спешното се обади горе и ни каза, че си тук. Нападната ли бе?

— Не точно.

Инспектор Сътър се изправи на крака. Това сякаш му струваше усилия.

— Ще поддържаме връзка, мис Уитлоу. И ще се погрижа да донесат нещата ви.

— Благодаря — едва успя да промълви тя, а Пайпър се превърна от загрижена приятелка в медицинска сестра и я избута да легне в леглото.

Кланси не му се бе обадил, а той никога не забравяше да се отчете за свършената работа. Хейс продължаваше да чака и с всяка изминала минута ставаше все по-раздразнен и притеснен. Най-накрая се обади на своя човек в Кълъмбъс.

— Нещо интересно да се е случвало днес?

— А, да. Добрите момчета са убили един крадец в апартамента на някаква жена. Тя си била вкъщи и го изненадала, успяла да го удари и да избяга. Според слуховете той бил професионалист и носел пистолет със заличен сериен номер.

— Ами! Носел ли е нещо друго в себе си?

— В себе си нищо, но на близкия паркинг са открили колата, която е бил взел под наем. Портфейлът с кредитните карти и шофьорската му книжка били в жабката.

Хейс затвори и забарабани с пръсти по бюрото. Кланси бе мъртъв. Как, по дяволите, се бе случило това? Той бе един от най-добрите.

На всичко отгоре у него не са открили нищо, което означаваше, че не бе намерил тетрадката. За момент Хейс съжали, че тетрадката не е била у него. Сега щеше да е при полицаите, но той щеше да знае къде е, а това да я отмъкне от полицията бе като детинска игра.

Карън Уитлоу започваше да го тревожи. Вече на два пъти нещата се проваляха. Първия път бе станала логическа грешка, но сега Хейс

недоумяваше защо тя се бе преместила. За да стане по-трудно откриваема? Колко ли ѝ бе казал баща ѝ?

Хейс предпочиташе да намери тетрадката и да не се налага да убива жената. Но логически погледнато, тя бе единствената, която знаеше къде е скрита проклетата тетрадка. А щом не можеше да открие тетрадката, щеше да му се наложи да се отърве от Карън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбираш ли какъв е проблемът, Реймънд — каза сенатор Лейк. Едрият сивокос мъж кимна в съгласие. Двамата седяха в хола на вашингтонската къща на сенатора и пиеха сутрешното си кафе. Реймънд бе взел късен полет от Минесота предишния ден и бе пристигнал във Вашингтон доста след полунощ, така че сенаторът го бе изчакал да се наспи добре, за да поговорят на спокойствие.

Затова сенаторът бе изостанал от обичайния си дневен режим и сам бе спал до осем.

— Изпитвам известни съмнения относно начина, по който Хейс се справи с Медина — каза той замислено. — А сега изглежда, че ме е излъгал, за да ме накара да действам точно по този начин. Не мога да си представя защо Франк Вини каза, че не знае за смъртта на Медина, щом вече е знаел, или пък защо заяви, че Медина няма роднини, щом наистина има. Не задавах въпроси от секретно естество и освен това съм председател на сенатската комисия по разузнаването.

— Хейс сигурно си има свои собствени цели — каза Реймънд, сбърчил вежди. Приличаше на боксьор, който е успял да издържи още един рунд пряко сили, но зад тази обрулена външност имаше мозък, остър като бръснач.

— И аз така си помислих. Чудя се дали не събира доказателства, с които да ме изнудва. Може да е взел тази идея от Уитлоу.

Единственото хубаво на този вариант бе, помисли си сенаторът, че това доказва, че хората на Хейс не бяха открили тетрадката и той не я е задържал, възнамерявайки да го изнудва. Ако тетрадката бе у Хейс, нямаше да му трябва никакво друго доказателство, което да използва при изнудването.

— Нали знаеш мнението ми за хлабавите връзки — поклати глава Реймънд. — Опасни са. Не трябва да се използват хора, на които не се доверяваш. Казваш, че Хейс е наел срещу Медина хора, които ти не познаваш?

— Да. Той се закле, че хората му не знаят нищо за мен, че го възприемат за шеф на операцията. Но щом ме е излъгал за едно нещо, май не може да му се има вяра.

— Накарай го да ти даде имената им — каза Реймънд. — Аз ще се погрижа за останалото.

Реймънд винаги се бе справял с проблемите. Сенатор Лейк си спомняше, че като дете бе чувал как грубоватият мъж бе казвал на баща му: „Аз ще се погрижа за останалото“, и баща му винаги бе кимал усмихнат, а всеки проблем биваше разрешаван. Беше успокоително да чуе отново тези думи, да знае, че е поверил делата в ръцете на човек, на когото може да довери живота си.

— Имаш ли адреса на Хейс?

— Да, разбира се. — Сенаторът се бе постарал да го научи. Обаче той не го бе записал в тефтерчето си, нито бе поръчал на секретарката си да го прибави в компютърните файлове. Не, всичко, свързано с Хейс, се запамятаваше единствено в главата му. Заради поста, който заемаше, сенаторът знаеше прекалено много за възможностите на модерните технологии, за да смята, че някаква информация, запаметена в компютъра му, е неприкосновена и достъпна единствено за него. Смяташе, че взема мерки за сигурност, които всеки здравомислещ човек би предприел, и съвсем не мислеше, че системата е недосегаема. Ако информацията не бе записана по някакъв начин, тя не бе достъпна за никого. Това бе най-сигурният начин за съхранение на данни. Сенаторът произнесе адреса на Хейс и Реймънд леко помръдна устни, докато си го повтаряше, за да го запомни наизуст.

— Ще действам направо — заяви Реймънд и сенаторът се успокои, че всичко ще бъде наред.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита за десети път Пайпър, докато двете с Карън вървяха през открития паркинг към колата на Пайпър. В сградата на болницата имаше паркинг, но той бе резервиран за лекарите и административния персонал, така че на тях да не им се налага да ходят дълго и да се мокрят, ако вали. Сестрите и другите простосмъртни очевидно бяха в по-добра форма и съвсем не бяха

алергични към водата, защото за тях бе отреден паркинг, който се намираше на половин пресечка разстояние от болницата.

Карън примигна срещу яркото следобедно слънце и съжали, че не носи слънчевите си очила.

— Добре съм — повтори за десети път тя. Пайпър бе настояла да заведе Карън в дома си. Няколко от приятелките и колежките им се бяха отбили в спешното отделение, за да видят как е. Сложиха лед на всички охлузвания, порязването на крака бе обработено с антисептик и покрито с бинт. Бяха я принудили да остане да лежи още няколко часа абсолютно безпричинно и междувременно я бяха затрупали с храна и плодови сокове. Карън вече не се чувстваше в шок, а само притеснена и изтощена.

Пайпър носеше куфара ѝ, категорично отказвайки да позволи на Карън с нейните натъртени ребра да го докосне. Детектив Сътър бързо бе организиран да донесат вещите ѝ, за което Карън му бе неизмеримо благодарна. Ако не бе получила дрехите си, Карън трябваше да остане в изцапания си с кръв халат или в болничната нощница. В трудния избор би надделяло болничното облекло. А сега Карън вече бе облечена чисто, спретнато и типично по американски с дънки, тениска и маратонки.

— Не ми се готви в тази жегата. Хайде да си вземем нещо по пътя. Какво ти се яде? Мексиканска или мексиканска?

— Не знам. Мисля, че по-скоро мексиканска.

— Че това е добра идея. Кое предпочиташ — „Тако Пийт“ или...

Една кола потегли от мястото, където бе спряла, и се отправи по пътеката между спрените коли срещу тях. Карън спря да слуша бърборенето на Пайпър и се втренчи в колата. Караше някакъв мъж, вероятно от поддръжката на болницата. В колата нямаше нищо необичайно — бежов понтиак на няколко години. Но той се движеше прекалено бързо и Карън избута Пайпър настрани, за да има достатъчно място за колата.

Ако този ден вече не бе нападната веднъж, и то в собствения ѝ дом, Карън сигурно не би обърнала на колата никакво внимание. Но тя се чувстваше на ръба на кризата, дълбоко в себе си бе още силно изплашена и разгневена, че някой бе посегнал на неприкосновеността на дома ѝ. Вече не се считаше в безопасност. Така че продължи да

гледа колата и видя как набира скорост, доближавайки се все повече към тях.

Шофьорът бе с тъмни очила. Карън го видя достатъчно ясно през предното стъкло, докато колата се носеше към тях, и ѝ се стори, че той също я гледа.

Пайпър спря с изброяването на мексикански ресторанти и отбеляза:

— Тоя кара много бързо.

Карън настръхна. Спря и се взря в шофьора. Все по-близо, все по-близо. Той ускори още повече колата и тя се стрелна към тях. Карън се извърна и бутна с рамо Пайпър настрани, между спрелите автомобили. Чу се сблъсък и шум от огънат и смачкан метал. Двете се строполиха лошо на паважа една върху друга. Колата до тях се разтресе силно и задницата ѝ се завъртя към тях. Предната ѝ част се блъсна в колата от другата страна на улицата и отскочи назад, така че мина само на сантиметри от главата на Пайпър.

На паркинга се чуха свистящи гуми. Някой изкрещя и се разнесе шум от тичащи боси крака. Гумите пак изсвистяха и някакъв автомобилен двигател заръмжа.

Карън предпазливо и несигурно се надигна и седна. Вече започваше да я боли, а най-скорошното преживяване само влоши и предишните наранявания. Сега и ръцете ѝ започнаха да кървят, защото ги бе издрала при падането, а дясното ѝ коляно пулсираше от болка.

Пайпър също седна и подпря глава с ръката си. Облегна се на една гума и погледна Карън.

— Добре ли си — попитаха двете в един глас. Огледаха се една друга за момент.

— Да — каза най-после Карън. — А ти?

— О, стандартните контузии и абразии. Тази кола почти ни блъсна!

— Добре ли сте? — Някаква сестра се наведе напред, за да ги чуе. — Той дори не спря! — Коленичи до тях и извади разни неща от джобовете на туниката си. Според табелката на престилката тя се казваше Анджела и малката коала, закачена за слушалките ѝ, подсказваше, че е сестра от педиатрията.

Повечето от сестрите от първа смяна вече си бяха отишли. Пайпър се бе забавила, защото се бе отбила в спешното отделение, за

да вземе Карън със себе си. Но наоколо все още имаше хора и сега всички се скупчиха около тях.

— Докарайте колички от спешното — извика Анджела спокойно и решително на един санитар.

— Нищо ни няма — казаха Пайпър и Карън в един глас.

— Не говорете глупости. И двете трябва да бъдете прегледани. Знаете, че понякога хората усещат, че са ранени чак няколко часа по-късно, когато отmine шокът. — От Анджела би излязъл отличен генерал, може би това качество се развиваше при ежедневното общуване с деца.

— Вземете — обади се една друга сестра и извади едно пакетче с антисептична кърпичка, разкъса опаковката и я подаде на Анджела.

— Имате ли още? — попита Анджела, като хвана ръцете на Карън и изчисти охлузените ѝ разкъравени длани.

— Не, само една. Да видим какво друго имам — и втората сестра пак затършува из джобовите си. — Имам една-две марли, но нищо повече. — Прескочи бронята, тъй като колата бе спряла в такова положение, че предницата ѝ почти докосваше съседната кола. Карън и Пайпър седяха в ъгъла, образуван между двете коли. Сестрата се наведе над Пайпър и попи с марлята едно порязване на челото ѝ, което изведнъж бе започнало леко да кърви.

— Някой трябва да извика полиция — каза тя решително. — Този негодник не само, че едва не ви прегази, ами и изчезна яко дим. Собствениците на тези две коли ще имат нужда от полицейски доклад заради застраховките.

— Имам клетъчен телефон — обади се един мъж. — Ще се обадя.

След няколко минути паркингът гъмжеше от хора от спешното отделение, фелдшери, един лекар и две сестри. Докараха две носилки въпреки усиливащите се протести на Карън и Пайпър. Пайпър се опита да се изправи, но се отпусна обратно на паважа с вик.

— Като че ли съм си изкълчила глезена — промълви тя уплашено. — Май все пак ще имам нужда от носилката, освен ако някой не иска да ми даде чифт патерици.

В този момент на паркинга спря една полицейска кола и всички бяха помолени да разкажат за случилото се на полицаите. По-възрастната сестра възкликна:

— Божичко, ние дори не записахме номера на колата. Добре я видях, когато тръгваше от паркинга, защото бе очевидно, че няма да спре.

Никой не бе разпознал шофьора на колата, но това бе голяма болница и бе невъзможно всички да се познават. А тъй като на паркинга нямаше охрана, всеки можеше да паркира там, независимо дали работи в болницата или не. Би трябвало на колите на хората от болницата да има специално обозначение, но никой никога не проверяваше за това, така че идеята си оставаше напълно безсмислена.

— Седях ей там — разказа Анджеела. — Стори ми се, че той се опитва да ги блъсне. — Не се впусна в размишления какъв коктейл от химикали е бушувал в кръвта на шофьора.

Карън обаче се бе досетила. Когато успя, каза шепнешком няколко думи на полица.

— Бих ви била много благодарна, ако информирате детектив Сътър за този случай.

Полицаят я изгледа като някаква откачалка, но тя добави:

— Само за днес това е втори опит да бъда убита. Сигурно сте чули, че тази сутрин двама полицаи застреляха един крадец. Той бе влязъл в моя апартамент.

Полицаят бързо смени изражението си.

— Мислите, че е било нарочно?

— Сигурна съм, че е било така. Той се бе насочил право към нас. — Успя да запази гласа си спокоен, но вътрешно кипеше от гняв. Шофьорът на колата не се бе замислил, че Пайпър също ще бъде сериозно ранена, дори може би убита. Очевидно всеки, намиращ се близо до Карън, бе също така уязвим, както и самата тя.

Не можеше да определи точно кога бе стигнала до извода, че някой се опитва да я убие — може би когато бе политнала между двете коли, чувайки зад гърба си сблъсъка. Но тя не бе глупава и съвсем не бе параноичка. Колкото и малко вероятно да изглеждаше, някой наистина се опитваше да я убие.

Детектив Сътър замислено потропа с бележника по коляното си. Карън седеше мълчаливо, след като вече му бе казала всичко, което мислеше. Бе му разказала накратко за убийството на баща си и за

пожара в старата ѝ къща. Като се прибавеха и двата инцидента през деня, всеки би се усъмнил.

Направиха рентгенова снимка на глезена на Пайпър и откриха, че има пукване на костта. Не бе необходим гипс, но глезенът бе здраво бинтован и на Пайпър ѝ наредиха да не стъпва на този крак една седмица. Ожулванията на Карън бяха почистени и бинтовани и можеше веднага да си тръгне. Въпросът бе къде?

— Мис Уитлоу — каза детектив Сътър замислено, подбирайки думите така, че да прозвучат възможно най-малко обидно, — имайте тежък ден. Всеки, който е издържал това, което ви се случи днес, може да бъде извинен, ако му се струва, че срещу него има някаква конспирация. Съжалявам за баща ви, но съдейки по това, което ми казвате, той е живеел на улицата, а при такива обстоятелства подобен тип престъпление е много често срещан. Що се отнася до пожара на къщата... — Той изглеждаше безпомощен. — Как би могло това да се свърже с всичко останало, което се случи.

— Проверих в телефонния указател — каза тя. — Всички промени се отразяват чак през декември. Изгорялата къща все още се води като мой адрес според указателя.

— Но въпреки...

Карън се наведе напред.

— Някой е знаел, че съм още в болницата този следобед. Знаел е, че ще си тръгна с Пайпър. Защо иначе би чакал на паркинга? Работя трета смяна. При нормални обстоятелства не съм тук по това време на деня. Вие знаехте, че ще отида при Пайпър, защото бяхте тук, когато тя ме покани. Кой още знаеше?

Лицето на детектива стана напълно безизразно и сурово. Той каза бавно:

— Не знам за какво говорите. Сигурно трябва да се радвам, че не обвинявате самия мен в нещо.

Карън не му се доверяваше напълно, но не му го каза. Тя го смяташе за честен, праволинеен полицаи и точно затова бе помолила да го извикат, но сега вече не вярваше на нищо.

— Местонахождението ви не е било тайна — отвърна той бавно. — Няколко души се заинтересуваха за състоянието ви и аз им казах, че сте добре и че ще се приберете с една от сестрите след края на нейната

смяна. Така че може някой да се е обадил в болницата и да е попитал за вас.

— Но биха му съобщили само в какво състояние съм, не какви са плановете ми за вечерта.

Той изглеждаше съвсем раздразнен.

— Мис Уитлоу, като се погледнат нещата в такава светлина, съгласен съм, че става нещо необичайно. Но защо някой ще се опитва да ви убие? Дължите ли голяма сума пари на някого? Станали ли сте свидетел на нещо, което не е трябвало да видите? Знаете ли някаква ужасна тайна?

Карън поклати глава на всички тези въпроси.

— Не, нищо подобно. Не знам защо някой би искал да ме убие, но по всичко личи, че се опитва да го направи. А човекът, който искаше да ме прегази с колата, изобщо не се интересуваше, че може да блъсне и Пайпър. Приятелите ми са в опасност, детективе. Не мога да остана при никого, без да се тревожа, че той може да умре при пожар или да бъде застрелян, ако случайно бъде до мен в неподходящ момент. Какво би трябвало да направя?

— Не знам. — Той продължаваше да върти бележника си. — Не мога да ви помогна. Дори не мога да намеря основание за разследване на случая, защото такава няма. Единственият мъртвец е мъжът, който е влязъл в апартамента ви. Ако попаднем на бежов понтиак без номера, с повредена дясна броня и издраскана боя, можем да арестуваме шофьора за напускане на мястото на пътното произшествие, но това е всичко. Не можем да го разглеждаме като опит за убийство. Не знам какво да ви кажа, освен, че трябва да си вземете отпуска и да отидете на някое сигурно място. И не казвайте на никого къде отивате.

Отпуска? Тя въздъхна. В болницата нямаше такова нещо като отпуска, освен ако не ставаше дума за болнични. Администрацията би могла да ѝ даде неплатена отпуска, но дали като се върнеше на работа щяха да ѝ пазят мястото, бе доста несигурно. Заплатите на медицинските сестри изглеждаха много привлекателни за безработните. Освен това неплатената отпуска щеше да изяде спестяванията ѝ. Неотдавна Карън бе получила пари от застраховката живот на майка си и от продажбата на къщата. Сега разполагаше в банковата си сметка с повече пари, отколкото някога бе очаквала да има, но в никакъв случай не можеше безболезнено да напусне работа.

Този път Карън отиде сама до паркинга, качи се в колата и отиде до входа на спешното, за да вземе Пайпър. Нощта почти се бе спуснала, все още бе полуздрач, но уличните лампи вече светеха. Би помолила някой санитар или сестра да я придружат до колата, но след инцидента с понтиака на паркинга тя не желаше да рискува ничий живот.

Цялата ситуация ѝ приличаше на епизод от „Зоната на здрача“ — опасността бе надвиснала от всички посоки и Карън не знаеше каква форма може да приеме и защо точно тя бе нарочена за жертва.

Замини! Това я бе посъветвал детектив Сътър. Но щом тя не знае от какво да се крие, как би могла да е сигурна, че е на безопасно място и може да излезе от скривалището си?

Някак си всичко се навърза. Абсолютно всичко. От убийството на баща ѝ до двете нападения днес. Причината за всичко бе една и съща.

Карън бе толкова уморена, прекалено уморена, за да мисли трезво. Когато си починаше, сигурно би успяла да види в цялост картинката, която сега ѝ се изплъзваше. Но бе спала толкова малко през последните два дни, а днес бе изживяла такъв шок, че се чувстваше напълно изтощена.

Обаче можеше да прецени достатъчно трезво, че не бива да отива в дома на Пайпър, защото онзи знаеше за плановите ѝ да пренощува там. След като бе пропуснал първия път, изглеждаше съвсем логично да опита отново, този път в къщата на Пайпър. Може би вече бе там и чакаше.

Тръпки я побиха при мисълта, че може да влезе в една тъмна къща, където я причаква въоръжен непознат.

Трябваше да отидат в мотел, точно така. Само за тази нощ. Двете с Пайпър. Приятелката ѝ не бе глупава, щеше да разбере, че единственото разумно нещо е да не се прибират в дома ѝ. Утре, утре щеше да измисли нещо. Пайпър имаше сестра, при която може да отседне временно.

А Карън знаеше къде ще отиде. Щом трябваше да се скрие, то тя възнамеряваше да го направи на единственото място, където ѝ се

искаше да бъде. Щеше да отиде в Ню Орлиънс. При Марк. Само трябваше да оцелее дотогава.

Марк постави слушалката обратно на телефона и се намръщи. Карън още не се бе прибрала у дома. Беше ѝ се обадил два пъти, въпреки че все още бе адски ядосан. След кървавата баня в Гардън Дистрикт изведнъж му се бе сторило по-важно да разговаря с нея, отколкото да изчака да се успокои. Дори и да продължаваше да е сърдит, тя трябваше да знае, че иска да се свърже с нея незабавно. Опитвайки се да не я подплаши, той бе направил грешката да не ѝ покаже, че тя означава за него много повече от жена, с която да си преживее една страстна нощ. Обикновено не бе така непохватен в любовните работи, но...

Прекара пръст по челото си. По-рано използваше думата връзки за отношенията си с жените. Сега бе различно.

Любов. Никога преди не се бе влюбвал. Бе се чувствал по-привързан към някои от любовниците си, но никога преди не бе изпитвал такава страст, такова обсебване по отношение на жена. Той я обичаше и това ужасно го плашеше. Ами ако сбъркаше нещо? Вървеше по тънкото въже между прекалената заинтересованост, която би я отблъснала, и прекалената въздържаност, която би я накарала да смята, че тя не го интересува изобщо.

По дяволите всичко, помисли си той. Отсега нататък щеше да следва инстинкта си, а той му подсказваше да действа възможно най-бързо, за да увери нея и всички останали в намеренията си. Примитивният импулс да заяви своята територия надхвърляше чисто физическото. Сексът с Карън се бе оказал приказен, но той желаше да се свържат по закон, искаше тя да носи на пръста си неговия пръстен и всички да могат да го видят.

Но къде, за бога, бе тя?

Ако вече добре познаваше Карън, тя бе отишла на работа миналата нощ въпреки недоспиването и умората от пътуването, въпреки хаоса на летищата и тежестта на багажа. Не ѝ се бе обадил по-рано през деня, защото бе предположил, че е легнала да спи, но сега бе достатъчно късно и тя би трябвало да е будна. Нощта се бе спуснала и старият френски квартал бе изпълнен с туристи, тръгнали да търсят

вкусна храна, хубава музика, стриптийз барове с красиви момичета — все неща, които се намираха в изобилие в центъра на Ню Орлиънс.

Хрумна му, че Карън не знае домашния му телефон и че не би могла да го научи от справки, защото номерът му не фигурираше в указателя. Отново набра телефона ѝ и остави трето съобщение, в което бе номерът му, и завърши с: „Обади ми се, сладка моя. Когато и да се върнеш, обади ми се.“

Сети се, че тя знаеше телефона му в полицията. Без да разчита много на вероятността да се е обадила там и да е оставила съобщение на телефонния секретар, Марк набра номера, с който прослушваше съобщенията си. Имаше само две, едно от някакъв негодник, който се опитваше да печели точки, като му дава информация, която Марк знаеше от два дни, а второто съобщение бе от Карън. Сърцето му подскочи, когато чу гласа ѝ.

— Обажда се Карън. Някой се опитва да ме убие. Ще пристигна с полет 1621 на „Америкън“ утре в десет и трийсет.

Всяко негово косъмче настръхна. Марк изпсува, облян в ледена пот, и изчака да чуе дали в съобщението се казва къде може да я открие дотогава, но линията прещракна и последва тишина.

По дяволите, по дяволите! Той се изправи и бавно закрачи из хола, размишлявайки. Това сигурно бе свързано с баща ѝ, точно като убийството на Медина. Но как? Защо? Бяха направили сравнение между куршумите, открити в тялото на Рик Медина, и тези от Декстър Уитлоу. Бе се оказало, че не са изстреляни от едно и също оръжие, но това не означаваше, че оръжията не са свързани. Всички детективски инстинкти, които бе развил през годините, му подсказваха, че Карън бе в опасност точно поради същата причина, поради която баща ѝ е бил убит. Проблемът бе, че той не знаеше каква е причината, нямаше никакво понятие кой стои зад всичко това. Карън очевидно се криеше някъде и той не знаеше как да се свърже с нея.

— Кучи син — изръмжа той и пак хвана телефонната слушалка. Имаше нови инструкции за Шанън.

Единственото свободно място за този полет бе до прозореца на най-последния ред. Карън се взря в синия овал на езерото Пончартрейн и в кафеникавите извивки на река Мисисипи — Ню

Орлиънс се бе разпрострял между тях. Всичко бе започнало оттам. От убийството на Декстър. Даже и Марк да не се интересуваше от нея лично, все пак би ѝ помогнал, защото бе добър полицаи и защото Декстър бе убит на негова територия.

Още не бе говорила с него. Когато предната вечер му се бе обадила от един уличен телефон, пак ѝ бе отговорил телефонният секретар. Бе оставила кратко съобщение, което излагаше фактите по същество. „Обажда се Карън. Някой се опитва да ме убие.“ После му бе съобщила номера на полета, часа на пристигане и тъй като бе прекалено уморена да измисли каквото и да било друго, просто бе оставила слушалката.

Може би не бе добра идея да ходи при Марк, но той бе единственият човек, за когото се сети, че може да ѝ помогне, и освен това със сигурност щеше да е в по-голяма безопасност в Ню Орлиънс, отколкото в Кълъмбъс. Наложил се да даде истинското си име, когато купи билета за самолета, тъй като от пътниците се изискваше да представят документ за самоличност, когато се явят за полета. Като се предполагаше, че преследвачът ѝ сигурно разполага с опит, връзки и финансови средства, сигурно щеше да успее да я проследи до Ню Орлиънс. Но щом пристигнеше там, тя възнамеряваше да се настани в някой мотел под измислено име и да плаща само в брой, така че да не могат да я открият чрез кредитната карта. Ню Орлиънс бе голям град с хиляди туристи, които пристигаха постоянно и пълнеха многобройните хотели и мотели. Лесно щеше да се скрие.

След като вече бе поспала и можеше отново да разсъждава, сега ѝ хрумна, че съвсем спокойно би могла да отседне и в някой мотел около Кълъмбъс и да се крие по същия начин. Но в Кълъмбъс бе опасно, защото хората я познаваха и биха могли да кажат, ако някой ги попита: „А, да, видях я преди два-три дни. Беше в супермаркета на еди-коя си улица.“ Много хора минаваха през болницата и мнозина я запомняха. Постоянно ѝ се случваше да я заговарят непознати, които ѝ разказваха за престоя си в болницата, и тя винаги се усмихваше, като кимаше, но рядко си спомняше нещо за тези хора.

Не искаше да стои в Кълъмбъс. Искаше да е в Ню Орлиънс, с ужасната му лепкава горещина и атмосферата на непринудена палавост и безгрижие. И тя бе тръгнала натам, макар че нямаше представа дали Марк ще я чака на летището и по какъв начин ще я

посрещне. Ако го нямаше, тя щеше да си вземе такси. Той имаше работа, и то много напрегната. Това, че ѝ бе отделил време предния път, не означаваше, че би могъл и че възнамерява да го направи отново.

Самолетът кацна с лек подскок и бавно се приближи към терминала. Веднага щом спря окончателно, пътниците забравиха за молбата да останат по местата си, докато не им дадат знак да разкопчечат коланите си, и се скупчиха на тясната пътека, като започнаха да свалят ръчния си багаж от багажните отделения над главите си или да го изваждат изпод седалките. Карън остана седнала — задната част на самолета винаги се изпразваше накрая, а тя бе и на последната редица. Протегна крака, защото нямаше смисъл да става, редът ѝ за слизване нямаше да дойде скоро.

Най-после опашката от хора се отправи навън и самолетът постепенно се изпразни. Карън се измъкна от тясната седалка, разтри натъртените си ребра, удареното коляно и охлузените си длани. Навсякъде я болеше. Тази сутрин двете с Пайпър внимателно се бяха превързали една друга и после, плачейки, се бяха прегърнали за сбогом. Отначало Пайпър бе оспорила невероятната идея, че някой се опитва да убие Карън, но колкото повече мислеше за това, толкова по-загрижена ставаше и най-после се съгласи, че е най-безопасно да се измъкнат от града.

Пайпър се бе оказала права за едно нещо. Като видеха превързаните ѝ ръце, хората се втурваха да ѝ помагат с багажа.

Въпреки че дрехите ѝ се свеждаха само до донесеното от полицайката, когато Карън пристъпи навън от самолета и усети жегата и влажния въздух, осъзна, че сега е по-подходящо облечена за времето в Ню Орлиънс, отколкото предния път. Гардеробът ѝ се състоеше от два чифта дънки, тънка дълга пола на цветя, три памучни потничета, чорапи, бельо, маратонки и сандали. Сега бе с полата и сандалите и не чувстваше жегата така натрапчиво като предния път.

Марк я грабна веднага щом стъпи в терминала. Това бе най-подходящата дума за действието му. Една уверена ръка се сключи около врата ѝ, дръпна я да спре и Марк изрече с едва потиснато напрежение.

— Какво, по дяволите, става?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Все още е сърдит“, помисли си Карън. Не, сърдит не бе подходящата дума, той беше бесен, очите му проблясваха от гняв, устните му бяха като тънка ивица, а около очите и носа му имаше бледи кръгове. Но Карън толкова се радваше да го види отново, че притвори очи и от гърдите ѝ се отрони въздишка на облекчение.

— Здравсти. — Още една неподходяща дума.

И в следващия момент тя бе в прегръдката му. Той отпусна леко ръце, сякаш се боеше да не я нарани. Тя усети как сърцето ѝ тупти, като че се кани да изскочи от гърдите ѝ, усети дъха му по косата си, издутината на пистолета му, закачен на кръста, и се почувства толкова чудесно, че е тук, че прекъсването на самотата ѝ се стори почти болезнено. Никога преди не се бе чувствала така свързана с някого, никога тялото ѝ не бе откликвало по този начин на допира до друго тяло с чистото, омайно чувство за завръщане у дома.

— Изглеждаш ужасно — каза той. Рязкото изказване бе толкова далеч от обичайната му галантност, че Карън го възприе като свидетелство за това колко потресен се чувства той. Тя наистина изглеждаше, като че се връща от бойно поле: накуцваше, и двете ѝ ръце бяха бинтовани, бузата ѝ бе одрана и като цяло бе прекалено бледа — резултат от недоспиването и стреса.

— Вчера имах доста тежък ден.

— Има ли някакви наранявания, които не виждам? — Гласът му бе много напрегнат.

— Ребрата ми са натъртени, но няма пукнати.

Той отново изпсува тихо.

— Хайде да тръгваме. Имаш ли още багаж?

— Една чанта.

— Имаш ли нужда от инвалидна количка?

Карън отметна глава назад и го погледна възмутено.

— Не! Така ще се забивам на очи още повече. Коляното ме боли, но мога да ходя нормално. Хайде да вземем багажа ми и да изчезваме

оттук.

Напрегнатото изражение не напусна лицето му, но той забави леко крачка, за да нагоди стъпките си към нейните, и продължи да я придържа през кръста, сякаш тя не можеше да се крепи добре на краката си. Но колкото повече вървеше, усещаше как коляното ѝ се отпуска и ако се движеше съвсем бавно, дори не куцаше.

Карън попита:

— Ако някой разполага с необходимите средства, колко време ще му отнеме да открие, че съм взела самолет дотук?

— Ако някой разполага с необходимите средства, би могъл да осигури да те чакат на летището или дори да те чака лично. — Марк имаше вид на човек, готов да направи нещо безмилостно.

Карън спря, усетила как сърцето ѝ се свива от паника.

— Веднага се дръпни настрана от мен — каза тя решително. — Ако си с мен, и ти си в опасност.

Марк се обърна с лице към нея.

— Тръгваш с мен — процеди той през зъби — даже и да се наложи да те вдигна на ръце и да те нося. А тогава със сигурност ще се набиваш на очи. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към ескалатора. — След като чух съобщението ти, взех предпазни мерки. Не съм тук сам.

Карън реши да не спори повече. Доколкото виждаше, гневът му изобщо не бе намалял, въпреки че бяха минали два дни. Марк изглеждаше направо опасен, в погледа му се четяха жестокост и неспокойство, докато той оглеждаше хората наоколо, и Карън заподозря, че той с удоволствие би си изкарал гнева върху някого.

Вече бе минало толкова време от пристигането на самолета, че багажът започна да излиза на въртящата се лента. След няколко минути се появи и куфарът на Карън и тя го посочи на Марк, който го грабна с лекота.

Колата му бе паркирана отпред. Една друга кола бе спряла точно отзад и един слаб, симпатичен чернокож със слънчеви очила стоеше на тротоара. Той се приближи към тях.

— Видя ли нещо? — попита го Марк, докато прибираще куфара в багажника. Той също си бе сложил слънчеви очила и така лицето му бе станало неразгадаемо.

— Нищо особено. Всичко изглежда спокойно.

— Добре. Карън, това е Антонио Шанън. Антонио, това е Карън Уитлоу.

— Радвам се да се запознаем — каза Карън. — И вие ли сте детектив?

— Да, мадам — усмихна ѝ се Шанън. И той като Марк носеше сако въпреки жегата.

Марк отвори вратата и настани Карън в колата, като отново докосна с горещата си ръка гърба ѝ. Докосването бе толкова познато, толкова настояническо, че Карън потръпна.

— Аз ще ви следвам отзад и ще наблюдавам дали имате опашка — прошепна Шанън на Марк.

— Благодаря. Обадих се на Макферсън, но се погрижих да не може да открие без проблеми адреса или телефонния ми номер.

Шанън кимна.

— Ясно. Хайде, тръгвайте. Аз ще се погрижа за останалото.

Марк потупа Шанън по рамото и се настани зад кормилото. Когато потегли, погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза, че Шанън прави същото, като остана достатъчно назад, за да може да наблюдава дали някой друг не ги следи. Шанън имаше добри инстинкти, навярно в резултат от военното си обучение, а може би и защото бе умен и съобразителен.

Карън се прокашля.

— Детектив Шанън ли ти е партньор?

— Детективите в Ню Орлиънс не работят по двойки. Но той работеше с мен по случая с баща ти, а и добре се разбираме. Имам му доверие.

— Кой е Макферсън?

— Един човек, който може да ни даде информация. Сега... — Тонът му бе премерен, но Карън все още чуваше сдържаната му ярост. — Кажи ми какво е станало вчера.

И тя му разказа, възможно най-спокойно и сбито. Каза му и как старата ѝ къща бе изгоряла до основи. Известно време той осмисляше чутото, без да каже нищо.

— Знаеш ли как се е казал негодникът, който е нахлул в къщата ти?

— Карл Кланси. — Детектив Сътър ѝ бе казал името му, за да провери дали го е чувала.

Той посочи синината на бузата ѝ.

— От него ли ти е това?

— Да, но ръцете и коленете са дело на другия негодник, този, който се опита да ме блъсне с колата. Всъщност ръцете ми са просто охлузени. Пайпър ми направи тези внушителни превръзки, за да се намери кой да ми помогне за куфара. С тези натъртени ребра ми е трудно да вдигам тежести.

Марк пак избоботи нещо недоловимо, което определено не бе подходящо за женски уши. Карън се взря пред себе си. Щом Марк псуваше така, сигурно се чувстваше като вулкан, готов да изригне.

— Знам, че звучи несвързано — прошепна тя. — Може би съм се паникьосала. Но два пъти за един ден ми се стори прекалено голямо съвпадение, а като прибавих убийството на баща си и пожара на старата ми къща... стори ми се... Как е законният термин — превес на уликите? Точно така се почувствах. Или и ти ме смяташ за параноичка?

— В никакъв случай. Изскочи още нещо, свързано с баща ти, което определено ме притеснява. — Той отново хвърли поглед назад.

— Какво става? — Карън се обърна назад и погледна какво има зад тях.

— Нищо, само Антонио.

— Каж ми какво е изскочило.

— Открили са още един труп, в Мисисипи. Онзи човек и баща ти са се познавали и вероятно са били убити по едно и също време. Мъжът е бил оставен в колата му и заради жегата, в която е престоял, не може да се определи точният час на смъртта, но и така е много близко.

— Как се е казвал другият мъж?

— Рик Медина. Баща ти го е познавал във Виетнам. Чувала ли си да го споменава?

Тя поклати глава.

— Работел е за ЦРУ.

Карън промълви озадачена:

— Но татко не беше от ЦРУ.

— Знам, но както и да е, двамата са се познавали. Отначало, когато научих за Медина, ми хрумна, че може той да е бил основната мишена, а баща ти да се е забъркал случайно. Но сега...

Сега, като се вземеха предвид опитите и тя да бъде убита, ситуацията сякаш се преобръщаше напълно. Карън потърка челото си.

— Но за какво съм им аз? Изобщо нямам представа с какво се е занимавал.

— Очевидно някой мисли другояче.

— Мислиш ли, че това има нещо общо с ЦРУ?

Той поклати глава.

— Изглежда, че и те не знаят повече от нас. Медина е работел от време на време за тях, но не е бил щатен агент. Никой не знае какво е правел Медина тук.

— Още една задънена улица.

— А може би не. Който и да е изоставил трупа на Медина, съзнателно го е прехвърлил от другата страна на границата на щата, надявайки се, че никой няма да свърже двете убийства. Убийството на Медина е изглеждало като грабеж, само дето не са взели и колата му, която би донесла доста пари, ако убийците са го направили заради пари. Освен това са оставили документите му, сякаш са искали той да бъде идентифициран без проблем.

— Защо биха искали това?

— Защото са искали някой да научи за смъртта му. Но кой и защо?

— Защо все казваме „те“?

— Защото не мисля, че един човек би могъл да се справи и с двете убийства така експедитивно и без свидетели.

„С кого ли си имаха работа?“ — зачуди се тя. Армия от убийци. Хора, които не познава и които могат да се появят в дома ѝ всеки момент, навярно дори облечени в полицейски униформи, и да я убият, когато им отвори вратата. Щеше ли вече да се чувства спокойна да пресече улица, без да се притеснява, че някоя от чакащите на светофара коли няма да потегли рязко и да я прегازی.

Е, сега вече ставаше параноичка, но кога и как щеше да свърши всичко това?

Потрепери и осъзна, че и двамата мълчат от известно време, а вече почти бяха стигнали града.

— Ако нямаш нищо против, искам да ме закараш в някой хубав тих мотел, близо до супермаркет. Ще плащам само в брой, ще се запиша под фалшиво име и така ще съм в безопасност.

Челюстта му се стегна.

— Ще дойдеш вкъщи.

В къщата му. Стомахът ѝ се сви от ужас и желание.

— Не мога да остана при теб. Ако ме открият, и ти ще си в опасност.

— Ако те открият, ще си в по-голяма безопасност с мен, отколкото сама в някаква мотелска стая.

Някакъв сляп инстинкт я бе довел в Ню Орлиънс, някаква паническа нужда да бъде близо до Марк, но сега, като беше вече тук, си даде сметка, че никога не би могла да си прости, ако нещо се случеше на Марк заради нея.

— Не мога да поема този риск. Щом открият, че съм дошла в Ню Орлиънс, няма ли твоята къща да е първото място, където да ме потърсят?

— Защо да го правят? Противно на това, което явно си мислиш, никой, освен нас двамата, не знае, че сме прекарали последната ти нощ в Ню Орлиънс, чукайки се като разгонени кучета цяла нощ.

Каза го така непринудено, че богатите дълбоки тонове на гласа му, докато произнасяше думите, ѝ подеждяха почти като милувка. Ако той искаше да я шокира, успя. Ако искаше да я принуди да си спомни интимността им, също успя. Карън усети как лицето ѝ пламва и как ярка руменина плъзва по шията ѝ нагоре.

Опита се да не обръща внимание на изчервяването, нито на забележката му, правейки опит да се придържа към сериозната тема, която обсъждаха.

— Но ти си човекът, който е разследвал убийството на татко. Във всички случаи биха те проверили...

— Дано само да го направят — каза той много внимателно. — Въоръжен съм и бесен.

Да, наистина беше бесен. Пак. Или все още. Тя се втренчи в прозореца. Излязоха от магистралата и Марк умело си проправи път към крайбрежната улица и после сви натам, където бе домът му. Отвори вратата на гаража с дистанционното и този път Карън успя да се сдържи да не наведе глава под вратата, която бе само на сантиметри отгоре.

— Докога ще се преструваш, че нищо не се е случило? — попита той, докато слизаше от колата. Заобиколи, отвори вратата на Карън и

после извади куфара от багажника.

Карън прехапа устните си и тръгна пред него нагоре по стълбището. Чувстваше се така, сякаш той я водеше в избраната от него посока, независимо от волята ѝ.

— Не се преструвам. Знам много добре какво съм направила. Имаш право да си сърдит и ти се извинявам за постъпката си. Действах като глупачка, че избягах така. Не съм свикнала да... Всъщност, както и да е. Извинявай.

— Не си свикнала да спиш с мъж — довърши изречението ѝ той, докато отключваше вратата и се отдръпна встрани, за да ѝ направи път. Последва я, заключи вратата след себе си и остави куфара да тупне на пода. — Хайде, кажи ми защо избяга.

Карън се отдръпна на разстояние от него, почувствала се отново притеснена и смутена.

— Главната причина бе страх. Не знаех... не можех да си представя защо го направи.

Този път той бе напълно озадачен.

— Какво? — попита той недоумяващо.

За да си намери някакво занимание, тя се зае да размотава бинтованите си ръце, стараяйки се да навие бинта на стегнато руло.

— Най-малко смущаващата причина, която можах да измисля, бе, че си женкар и аз съм ти се оказала подръка.

— Е, това за женкаря е поне отчасти вярно. — Марк хвана ръцете ѝ и сам се зае с бинтовете. — Но не съм те използвал като нечия заместничка. Искях точно теб. Ако това е най-малко смущаващата причина, не съм сигурен, че искам да чуя другата.

— Другите две.

— Божичко. Добре, каква е следващата?

— Че си ме съжалил.

Ръцете му спряха да се движат. Бавно вдигна глава и тя видя недоумяващото изражение на лицето му.

— И си помислила, че успях да го вдигам цяла нощ само защото съм те съжелявал?

— Ами ти беше толкова мил — опита се да обясни тя, чувствайки се безпомощна и смутена. — Нямаше да се справя без твоята помощ през тези няколко дни. Но когато се разплаках на

погребението... помислих си, че си решил, че не можеш да ме оставиш сама в хотелската стая...

— Карън. — Той поклати леко глава, сякаш се опитваше да проясни мислите си. — Това съжаление отиде прекалено далеч, не мислиш ли? Леглото ми не е благотворителна организация.

Карън прехапа устната си и замълча. Марк напълно разви превръзката на едната ръка и я обърна с дланта нагоре, за да я огледа подробно. На лицето му отново се появи мрачното изражение, но той хвана и другата ѝ ръка, без да казва нищо, и се зае да развива бинта.

— Добре, каква е третата причина?

Тя бе най-трудната за изричане, но Карън му дължеше обяснение. Насили се да говори спокойно.

— Първия ден... усетих, че не ме харесваш. Не съм си въобразила, нали?

Независимо от усилието да овладее емоциите си, болката се появи на лицето ѝ.

Съсредоточен върху превръзката, Марк не я погледна.

— Не — каза той най-накрая. — Не си си въобразила.

Карън преглътна и усети как всичко в нея се къса на парчета.

— И аз така си помислих — прошепна тя, после продължи с посилен глас: — Както и да е, най-вероятната причина за поведението ти, която можах да измисля, бе, че си го направил за... за отмъщение, нещо като гаден номер.

— Да те използвам, после да те захвърля, така ли? — Той още не я бе погледнал, но тя видя как се стяга линията на челюстта му.

— Нещо от този род. Защото не ме харесваш. — Повтори тя, правейки опит да убеди самата себе си да го приеме, без да рухне от болката, която ѝ причиняваше този вариант.

— Отначало наистина не те харесах. — Той спря, а големите му ръце нежно обгърнаха наранената ѝ ръка. — Или по-точно, бях ядосан от поведението ти. Но не ми отне много време да осъзная, че ти не си това, за което те мисля. Всъщност не бе минал и час. Започнах да проумявам още когато почти припадна в ръцете ми, но после, докато гледаше видеокасетата и се опитваше да се държиш така спокойно и невъзмутимо, а вътрешно се разпадаше, тогава разбрах истината.

— Как? — настоя тя, чувствайки се малко по-спокойна. Беше положила всички усилия да запази контрол над себе си — нещо, което

бе усъвършенствала години наред. Не ѝ допадаше мисълта, че може да е толкова прозрачна.

— Беше стиснала юмруците си толкова силно, че бяха побелели от напрежение. Изведнъж осъзнах колко си уязвима. Вместо да си безчувствена, ти изживяваш нещата прекалено много. Опитваш се да се грижиш за всички и всичко, а после се упрекваш, ако не си успяла. — Той я погледна косо изпод миглите си. — Впрочем чу ли съобщенията ми?

— Разбира се. По дяволите, Карън... — цитира го тя и видя как мургавата му кожа поруменява. Почти се радваше, че е успяла да го притесни, защото така установи нещо като баланс на собствената си уязвимост. Той виждаше прекалено много. Не би се чувствала толкова гола пред погледа му, даже и да бе свалил дрехите ѝ. Бе свикнала да прикрива емоциите си и сега загуби равновесие от мисълта колко прозрачна се бе оказала за него.

— Съжалявам — каза той дрезгаво. — Бях толкова бесен, че... Както и да е, вчера ти оставих три съобщения.

— О, с всички тези събития не съм се сетила да се обадя, за да проверя съобщенията си. Какво ми беше казал?

— Да ми се обадиш. После чух твоето съобщение и си изкарах акъла. Щях да се побъркам, докато не те видях да слизаш от самолета. — Пое си дълбоко дъх. — Трябва да поговорим.

— Нали говорим.

— Не така. — Марк рязко се наведе и я вдигна на ръце.

Карън прегърна врата му, за да запази равновесие.

— Какво правиш? — почти извика тя, докато той я отнасяше в спалнята, където я пусна на леглото.

— Проверявам те — отвърна той, коленичи до нея и се зае да довърши разбинтоването. Огледа и тази ръка, после вдигна полата ѝ и огледа коленете. И двете бяха ожулени и насинени, но той се убеди, че няма сериозни рани. Свали сандалите ѝ.

— Значи заради едно първо впечатление си пренебрегнала три дни на интензивно ухажване? — Той отново я погледна с дяволития си поглед. — Е, доколкото можеше да е интензивно при стеклите обстоятелства.

— Когато си мислех за това, което се случи, всичко изглеждаше така... дирижирано. Планирано. — Тя го погледна сърдито. — Та ти

дори си бе сложил презерватив още преди да започнем да танцуваме!

— И успех да го задържа на мястото му през цялото време, докато танцувахме, което би трябвало да ти покаже колко възбуден съм бил. — Той се изправи, свали сакото си и го захвърли настрани. После започна да разкопчава ризата си с резки движения, а ноздрите му сякаш се бяха разширили от гняв. — Опитвах се да проявя загриженост. Не мислех, че ще ти се иска да се тревожиш за нежелана бременност или болест още в началото на нашата връзка.

Карън го гледаше с широко отворени очи. Устата ѝ бе съвсем пресъхнала. Не го попита какво прави, което би било глупаво, защото намеренията му бяха съвсем очевидни. Не попита „Каква връзка?“, за да не се окаже, че не е дочула правилно. Искаше да му каже, че наистина оценява съобразителността му да си сложи презерватив, но не каза и това.

Просто го гледаше с разтуптяно сърце и усещаше как гърдите ѝ се стягат от възбуда. Не можеше да се насити на вида на силното му мускулесто тяло. Желаете го. Желаете го сега и завинаги.

Той захвърли ризата си на пода, изрита обувките си и бързо свали чорапите.

— Не мога да повярвам, че си се ядосала заради презерватива — промърмори той, без да отделя очи от нейните.

Карън се протегна и докосна плоския му корем, наслади се на горещата гладка кожа и на твърдите мускули.

— Не заради презерватива, а за това, че всичко бе предварително замислено и планирано.

— Така беше — призна той. — Три дни се бях старал, за да успея да те вкарам в леглото си, и се страхувах, че ако спра, за да си сложа презерватив, ти може да размислиш и да се отдръпнеш. Така че предпочетох да не ти давам паузи за размишление.

— И стоя през цялото време с презерватива — подразни го тя. Пръстите ѝ се бяха спуснали надолу.

Той я погледна с блеснали очи.

— Свали си дрехите. — Думите му прозвучаха почти като шепот.

Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно. Тя се изправи и започна да съблича дрехите си, задъхана от възбуда. Усети как желанието се надига дълбоко в нея, настойчиво и диво. Хвърли блузата си на пода. Разкопча полата и я остави да се свлече в краката ѝ. Погледът на Марк

бе прикован от гърдите ѝ и докато тя разкопча сутиена си и го остави да падне на пода, Марк също бе започнал да диша накъсано от желание. Той бързо свали панталона и слипа си.

Огледа внимателно натъртените ѝ ребра, ръцете му инстинктивно се свиха на юмруци и после се отпуснаха с усилие. Докосна синините.

— Прекалено зле ли си, за да продължим?

— Не — отвърна тя тихо, хвърляйки поглед към ерекцията му. Отново оцени загрижеността му да се съобрази със състоянието ѝ, въпреки очевидната сила и настойчивост на собственото си желание. Но тя се чувстваше по същия начин.

Отпуснаха се едновременно на леглото. Той се подпря на лакът и започна да милва гърдите ѝ, докато те започнаха да пулсират от възбуда. Ерекцията му ставаше още по-силна, но той не бързаше.

— Сега не съм с презерватив — прошепна ѝ той, докато я целуваше.

— Знам. — Карън обви ръце около врата му и го придърпа към себе си. Погледите им се срещнаха, пламнаха и търсеци. Карън не взе това решение лесно, но напълно осъзна какво смята да направи. — Не искам да си слагаш — прошепна тя и изви ханш към него. Искаше го целия, напълно, сега. Искаше да усети семето му в себе си, да знае, че може да зачене. Почувства се невероятно възбудена от тази мисъл, въпреки че той почти не я докосваше.

— Поемаме риск — гласът му бе станал още по-плътен.

— Да. Знам. Не се бави повече, моля те. — Отново изви тяло към неговото, отчаяно, търсещо, болезнено.

Той влезе в нея рязко и силно, сякаш сам не можеше да чака нито миг повече. Карън извика от удоволствието, което измести болезнената нужда.

Марк изстена.

— Боже милостиви. Не съм го правил така от тийнейджър.

Тя се вкопчи в раменете му и се изгуби в спиралите на желанието и удоволствието, което достигна върха си, изострено до болка и невероятно прекрасно. Марк не можеше да чака повече, силата на нейния оргазъм отприщи неговия и той издаде някакъв дрезгав, безпомощен вик и се изпразни в утробата ѝ.

Останаха с преплетени и разтреперани тела още няколко минути. После той внимателно се отдръпна, за да не ѝ причини болка с тежестта на тялото си. Карън посегна да помилва рамото му, но бе прекалено изтощена дори и за това малко усилие и се завъртя сънено настрани, като се сгуши в него. Сълзи потекоха изпод затворените ѝ клепачи заради щастието, което я изпълваше до болка.

Марк изстена като човек, който с усилие се опитва да дойде в съзнание. Звукът бе толкова неочакван, че Карън се засмя през сълзите си.

Усмивка изви и неговите устни. Той се завъртя настрани и я придърпа още по-близо до себе си.

— Трябва да се смееш по-често. — Целуна върха на носа ѝ. — Всеки път, когато видя сериозните ти очи, ме присвива стомахът.

— Но аз се смея — възпротиви се тя сънено.

— Не достатъчно. И преди плодовитото ти въображение да роди още някое шантаво тълкуване на това, което се случи между нас, искам да знаеш, че ние имаме сериозна връзка. Ясно ли е?

— Ясно — прошепна тя. Чувстваше се напълно разтърсена, сякаш всеки момент щеше да се разпадне на части. Обичаше го толкова много, че чак я болеше, и в същото време ѝ бе невероятно хубаво.

— Ако забременееш, ще се оженим. Няма да позволя детето ми да расте като незаконно. Не ме интересува, че разни прочути актриси го правят, нито че на жената не ѝ трябва мъж, за да отглежда детето си.

— Разбира се, че ще се оженим — отвърна тя решително. — По всяка вероятност сега не съм забременяла, но ако смяташ, че няма да бъдем заедно, трябва да решим как да се пазим. Аз също не искам нещастен брак. — Тя знаеше какво означава мъжът да напусне жена си и детето си и бе твърдо решена, че нейните собствени деца няма да познаят тази болка, поне доколкото това зависи от нея.

Той хвана ръката ѝ и нежно я целуна.

— Всичко отново се връща към това — прошепна тя, защото не можеше да потиска тревогите си нито миг повече. — Всичко има връзка със смъртта на татко. Иначе защо ще намесват и мен. Но аз изобщо не знам с какво се е занимавал той. Не бях го виждала, нито чувала от години.

— Ами майка ти? Тя поддържала ли е връзка с него? — Марк отмести един кичур коса от лицето ѝ, целуна челото ѝ и я притисна още по-близо до себе си.

— Чувах се от време на време. Когато пораснах, аз отказах да го виждам, когато се появяваше вкъщи за ден-два, обикновено когато бе останал без пари. Знам, че понякога ѝ се обаждаше, но не особено често. Тя не ми казваше за обажданията му, защото знаеше колко съм му сърдита.

— Обаждал ли се е след смъртта ѝ?

— Ако го е правил, не се е записвал на секретаря ми. — Някакъв спомен изплува, предизвикан от въпросите му. Марк подхождаше като полицаи, виждаше нещата от по-различен ъгъл. — Чакай. Тя умря в края на януари. Няколко седмици по-късно получих колет, който той бе адресирал до мама. Все още бях в шок от загубата и този колет ме ядоса. Мама го обичаше толкова силно, цял живот, а той дори не бе разбрал, че е починала. Едва не изхвърлих колета на боклука.

Ръката му, която я прегръщаше, доловимо се напрегна.

— Отвори ли го изобщо?

— Отворих го, но не огледах съдържанието му. Спомням си, че вътре имаше някакви листове. Затворих кутията и я пяхнах в един от кашоните с вещите на мама, които бях приготвила да оставя в склад.

— Къде са те сега? В апартамента ти ли?

— Не, там няма място. Наех помещение в един склад. Това трябва да е, нали? Причината за убийството му може би е в тази кутия.

— Може би. Все е някаква следа, а и без това нямаме нищо, за което да се захванем. Искам първо да се чуя с Макферсън...

— Кой е Макферсън? — попита тя отново. Предния път той бе смотолевил нещо неясно.

— ЦРУ.

— Ще му кажеш ли за колета?

Той не се поколеба.

— За бога, не.

— Значи му нямаш много доверие?

— Просто не го познавам. Може да не е този, за когото се представя. Ще му дам малко информация и ще видя какво ще ми съобщи в замяна. Но със сигурност няма да му кажа, че си тук с мен,

нито ще му разказвам за колета, докато не проверя сам какво има в него.

— И какво ще правим дотогава?

— Ти как мислиш?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хората ти са некомпетентни глупаци — заяви сенатор Лейк студено, опитвайки се да прикрие страха, който бе свил стомаха му. — Жената е изчезнала, а вие още не сте открили тетрадката. Тя може да се възползва от информацията по всяко време благодарение на нескопосаните ви действия.

Хейс притвори очи. Не се опита да противоречи или да се извинява. Жестоката истина бе, че той не бе изпълнил задачата. Въпреки че бе използвал хора, които обикновено бяха много надеждни, нещата се бяха объркали. Кланси бе влязъл в апартамент, който не е бил празен, и онази Уитлоу бе успяла по някакъв начин да извика ченгетата и да избяга. В резултат на това Кланси бе мъртъв. Яматани напълно се бе провалил в опита да прегazi жената на паркинга. Не само че се бе издънил, ами сега тя би трябвало да е абсолютна глупачка, за да не заподозре, че нещо става, независимо дали знае къде се намира тетрадката. Сега тя се бе скрила и Хейс още не бе успял да я открие. Би могъл, но не и без да привлече нежелано внимание към източниците, които щеше да използва, а Хейс не искаше да се натапя чак толкова заради сенатора. Последното нещо, което искаше в този момент, бе да привлече вниманието на определени хора.

— Какво смяташ да предприемеш сега? Искам да ти припомня, че колкото повече хора се използват, толкова по-голяма става опасността от изтичане на информация.

— Те са професионалисти, не говорят.

— Но не се проявиха като изключително надеждни, нали? Бих искал да ми съобщиш имената им. Оказвам се в нежеланото положение тези хора да знаят за мен, а аз да не знам нищо за тях.

— Те не знаят нищо за вас — увери го Хейс с уморен глас. — Сенаторе, от самото начало ви държа настрана. Всичко, което знаят останалите, води само до мен.

— Така казваш, но дори и ти не се оказа достатъчно надежден, мистър Хейс. Дори твоята информация за Рик Медина бе погрешна.

Хейс продължи да гледа с присвити очи, но интересът му рязко се повиши.

— Какво имате предвид?

— За сина му. Медина не е имал никакви деца.

— Кой ви каза това?

— Франк Вини, заместник — оперативният директор. Сигурен съм, че той знае най-добре.

Хейс усети как по цялото му тяло преминават тръпки. Дори кръвта му сякаш се вледени.

— Попитали сте Франк Вини за Медина?

— Така можех да проверя какво им е известно на тях. Като се има предвид постът, който заемам, е съвсем нормално да получавам подобни сведения и да ги проверявам.

Само дето изобщо не бе нормално той да пита за сина на Медина, чието съществуване и занимания бяха толкова грижливо пазена тайна, че името му не фигурираше в никакъв списък на служителите. Ако сенаторът бе попитал за сина на Медина, то той бе задействал определени реакции у Вини. Първата и най-важна бе Вини да отрече, че Медина е имал деца. После без съмнение той щеше да се опита да открие източника на сенатора. Първо би проверил своя отдел и когато това не дадеше резултат, би се насочил към другата страна на уравнението и би си задал въпроса как изобщо се е сдобил с тази информация сенаторът. Един по-опитен полицаи бе казал в такъв случай, че знанието означава свързаност, така че сенаторът бе прокарал следата точно до собствената си врата.

Бе само въпрос на време кога ще открият тази истина. Сенаторът не само бе забъркал Франклин Вини, той бе привлякъл и вниманието на сина към тях двамата, а Хейс бе чувал достатъчно за този мистериозен човек, за да предположи какво може да стане. Сега най-доброто, което можеше да направи, бе да прикрие задника си, да се покрие, заличавайки всички следи.

— Аз лично ще се погрижа за тетрадката — каза той, без да се смущава, че лъже. Този, който може да направи нещо толкова глупаво, като да предизвика подозренията на заместник-директора по специалните операции в ЦРУ, не бе човек, за когото е безопасно да се работи.

— Направи го — пророни сенатор Лейк.

Когато Хейс излезе от кабинета му, сенаторът поседя известно време, обзет от размисъл. Той забарабани с пръсти по бюрото. Не обичаше срещите на четири очи с Хейс, но в същото време не можеше да се довери на телефона. Би могъл да провери сантиметър по сантиметър кабинета си за подслушвателни устройства, но как можеше да бъде сигурен, че Хейс не е скрил някое миниатюрно касетофонче в джоба си, което да записва всяка тяхна дума.

Нещо в Хейс се бе променило... напоследък. Сенаторът знаеше, че Хейс го подценява. Много хора бяха направили тази грешка. Всъщност понякога той съзнателно насърчаваше подобни грешки у хората, които го преценяваха, и по този начин печелеше преимущество.

Не се възприемаше като злонамерен човек, въпреки че през живота си бе попадал в ситуации, които го принуждаваха да взема трудни решения. Не му харесваше необходимостта да навреди на онази Уитлоу, но в тетрадката имаше информация, която в никакъв случай не можеше да излезе наяве. Доброто за неколцина не можеше да натежи в сравнение с доброто за мнозинството. Ако жената се противопоставеше, щеше да се наложи да я унищожат.

Що се отнася до Хейс... Сенаторът присви очи при тази мисъл. Декстър Уитлоу му бе предал един много важен урок за това как трябва да се отнася човек с хлабавите връзки — урок, който Реймънд само бе потвърдил. Трябваше да се справят с Хейс. Това можеше да стане, ако успее да докаже, че Хейс е работел за вражеска на Съединените щати страна, а Рик Медина е бил замесен... или може би по-добре, че Медина се е опитвал да изобличи Хейс. В крайна сметка Франк Вини бе казал, че Рик винаги е бил патриот. Да, така изглеждаше по-добре, беше по-драматично.

Разбира се, не можеше да позволи Хейс да бъде заловен и разпитван. Не, за съжаление мистър Хейс трябваше да умре. Всички хлабави връзки трябваше да бъдат стегнати. Но първо щеше да остави Хейс да се справи с жената и да открие тетрадката, а после щеше да действа.

Бе разчитал на Хейс да урежда подобни въпроси, но сега трябваше да действа с други средства. Слава богу, че имаше Реймънд. Този път нямаше да позволят никакви издънки.

В къщата на Франк Вини нямаше нищо, което да привлича вниманието. Не бе нито по-пищна, нито по-семпла от останалите къщи в квартала, в който живееха хора от заможната средна класа. Не караше скъп автомобил, предпочиташе не съвсем нова американска кола. Съседите му смятаха, че той е един от хилядите безлични бюрократи, които задръстват движението по вашингтонските улици всяка сутрин, печелят 45 хиляди годишно и получават завидна пенсия.

В къщата обаче бяха направени някои подобрения, които я отличаваха от останалите. Имаше много добра алармена система, допълнена от черно-кафява немска овчарка на име Кайзър и деветмилиметров „Ейч енд кей“. Всяка сутрин и вечер телефоните и цялата къща се проверяваха много внимателно за подслушвателни устройства. Ако някой се опиташе да подслушва, използвайки параболична антена, насочена към къщата, щеше да чуе само неясно прашене вместо смислени разговори благодарение на модерната електронна система против подслушване от разстояние.

Джес Макферсън се чувстваше на сигурно място в къщата на Франк Вини, но по-скоро заради овчарката и оръжието, отколкото заради електронните глупости. Сателитите и компютрите може и да правеха страхотни неща, но вътрешно Макферсън си оставаше старомоден. Смяташе да си вземе куче, като се пенсионира. Щом влезе в хола на Франк, той погледна Кайзър, който доволно се бе изтегнал на килима в краката на Франк. Кайзър отвърна на вниманието му и помахна опашка, сякаш му казваше: „Спокойно, всичко е наред.“

— Още не съм открил кой издава информация от отдела — обясняваше Вини на Джон. — По дяволите, това много ме тревожи. Седни, Джес, и се включи в опитите ни да разгадаем загадката.

Макферсън си избра едно удобно кресло, сгъна се в него и опъна дългите си крака.

— Мога да ви съобщя нещо по-интересно. Търсил ме е детективът от Ню Орлиънс. Обадох му се, когато прослушах съобщенията на секретаря си, но той бе излязъл. Все пак говорих с младока, Шанън, който бе изпратил първото запитване за допълнителна информация за Рик. Изглежда, дъщерята на Декс Уитлоу се е обадила на нашия детектив от Охайо. Тя го познава, тъй като е ходила да идентифицира тялото на баща си. Както и да е, откакто се е

върнала в Охайо, е имало два опита да я убият и тъй като не е глупачка, тя е предположила, че сигурно има връзка със смъртта на баща ѝ. Искала е да знае дали детективът не е открил нещо.

— Хм, това означава, че Уитлоу е бил главната мишена, а не Рик — намръщи се Вини. — Какво знаем за Уитлоу, след като е напуснал флота?

— Почти нищо — отвърна Джес. — Мотаел се е из страната, преди десетина години прекарал известно време в Мериленд, опитвайки се да захване някакъв дребен бизнес, но нямаме никакви по-нови сведения.

— Има ли сведения той да се е свързал с Рик по това време или обратно? Двамата да са били в една и съща част от страната след връщането им от Виетнам?

— Ще трябва доста да поровим, за да проверим това.

— Докато ровите — каза Джон откъм ъгъла, — вижте и дали са имали общи познати.

Вини погледна замислено. Издирването на общи познати толкова назад в миналото би изисквало далеч повече от просто проследяване на движенията и на двамата. От друга страна, инстинктите на Джон рядко грешаха.

— Веднага ще възложа на някого да провери.

— Не мисля, че дъщерята на Уитлоу има някаква представа какво става в действителност, иначе тя не би се обадила на детектива с въпроса дали има някакъв напредък. От друга страна, някой определено смята, че на нея нещо ѝ е известно. Може би няма да е зле да ѝ се постави опашка, просто да се види кой ще се появи по петите ѝ.

— И ще я защитавате, ако някой се опита да я премахне? — попита Макферсън.

— Да, разбира се — отвърна Джон, без да се колебае.

Прилича много на баща си, помисли си Макферсън. Джон прекарваше живота си в сенките, постоянно излагаше живота си на риск в един свят, където нищо не бе такова, каквото изглежда. Там нищо нямаше ясни очертания — само нюанси на сиво. Но и Джон като Рик почиташе свято няколко неща. Беше патриот — преди всичко останало. Обичаше страната си. Би защитавал хората си до смърт. И в основата на тази вяра бе убеждението, че той служи на страната си и

на всеки обикновен човек, който живее в нея. Сведена до същество, работата му бе да защитава хората.

— Ще се пренасочим към дъщерята на Уитлоу. Щом Уитлоу е мъртъв, сега тя е обектът на това, което става. Джон, с колко свободно време разполагаш?

— Освободих се най-много за една седмица. Може да се наложи да замина по всяко време.

— Но официално си в отпуск. Джес, от този момент ти също си официално в отпуск. Това не е операция на управлението и не искам да си играем със закона.

— Да предам ли нещо на детектив Частън?

— Необходимо ли е? — попита Вини. Винаги нещата се свеждаха точно до това: дали нещо се налага. — Ако се съгласим, че сега мис Уитлоу е в центъра на нещата и е в Охайо, ползата от детектива в Ню Орлиънс би била незначителна.

— Но тя му се е обадила — каза Джон. — Очевидно му има доверие. Ако тя се крие, той може да е единствената ни връзка с нея.

— Досега съм бил честен с него — обади се Макферсън.

— Проверихте ли го?

— Примерен гражданин — отвърна Вини. — Отлично досие от армията, служил е във флота. От старо нюорлиънско семейство е, от тези с безкрайно дългото родословие, но без пари. Влязъл е в колеж по закона за военнослужещите, завършил криминология, започнал работа в полицейското управление на Ню Орлиънс като униформен полицаи и постепенно се издигнал до детектив. Лесно може да стане лейтенант, ако не се намесят никакви политически игри. Или може да се прехвърли в щатската полиция.

— Аз го определям като твърд, но честен, точно какъвто би трябвало да бъде всеки полицаи. — Макферсън разпери ръце. — Значи ще действаме танти за танти, така ли?

— Аз съм за — обади се Джон.

Вини прецени ситуацията.

— Добре, осведоми го за това, което знаем и правим, стига информацията да не засяга управлението. Ако всичко опрe до някоя стара операция на Рик във Виетнам, нещата стават секретни и прекратяваме с детектива.

— Отначало си помислих, че е точно така. — Пъхнал ръце в джобовете си, Джон отиде до библиотеката и огледа книгите. — Но сега ни е ясно, че още от самото начало фокусът е бил върху Уитлоу, така че тази теория не е особено вероятна. Най-добре първо да намерим мис Уитлоу, а за това може да ни потрябва детектив Частън.

Марк гледаше спящата Карън. Тя се бе свила на леглото, лъскавата ѝ тъмна коса бе разпръсната около главата ѝ, а лицето ѝ бе леко поруменяло в доволното си изражение. Когато бе слязла от самолета тази сутрин, то бе побеляло от напрежение. Марк разбираше отчасти причината за това напрежение, но не можеше да се сдържи, като я видя така уплашена и бинтована. Обзе го спонтанен, див гняв — само да пипнеше този, който ѝ бе сторил това, щеше да го убие без никакво колебание.

Жената, която обичаше, бе в опасност. Всички примитивни закрилнически инстинкти се събудиха в него, подхранвани от страха и гнева. Ако трагедията със смъртта на малкия Джеймс Гейбъл не го бе забавила, той щеше сам да отиде в Кълъмбъс при Карън, за да изяснят отношенията помежду си веднъж завинаги, и тогава щеше да е при нея и да я предпази. Съжаляваше, че не е бил там, когато кучият син е влязъл в апартамента ѝ и се бе опитал да я убие. Ако тя не бе действала толкова хладнокръвно, сега щеше да бъде мъртва.

Но Карън бе надделяла над убиеца, използвайки само флакон с лак за коса. Дори самата мисъл колко беззащитна е била в този момент, смразяваше кръвта му. Когато му бе разказала това, Карън звучеше така, сякаш едва ли не се оправдава, че не е имала в къщата си нещо по-сериозно за самозащита. Марк се възхищаваше на хладнокръвието ѝ, но като полицай си даваше сметка колко близо е бил до това да я загуби.

Почти подсъзнателно Марк се присмя на самия себе си. Досега се бе увличал по жените, бе се карал с тях, бе се гневил. Но никога преди не бе губил контрол, а с Карън ставаше точно така. Сега в чувствата му нямаше никаква несериозност. В него бушуваше нещо тъмно, силно и стряскащо примитивно. Той, който никога не се бе отнасял с жена по друг начин, освен крайно любезно и внимателно, сега се чувстваше разкъсан между дивото желание да я наплеска по

дупето, че е избягала от него и така се е изложила на опасност, и страстната мисъл да я хвърли на леглото и да я люби, докато тя проумее докрай, че му принадлежи и че никога няма да се разделят.

Не би могъл да направи първото, защото не би й посегнал, и осъзнаваше това много добре. Примитивният му инстинкт бе да защитава, не да причинява болка. Би могъл да удари жена само за да предпази Карън или някое дете от нападение. Въздържаше се да се отдаде и на втория си импулс заради физическото състояние на Карън — тя определено не бе във форма, за да я хвърлят на леглото. Но необходимостта да овладява силата си, докато я бе любил, бе направила удоволствието им още по-сладко.

Бе се чувствал ужасно, докато не я усети отново в прегръдката си. Страхуваше се, че не я е разбрал правилно, че тя не изпитва същите чувства като него. Не бе сигурен как ще приеме настоящето му предложение, но по един или друг начин той бе сигурен, че ще се ожени за тази жена.

Бяха се любили без презерватив. Потта отново изби на челото му при спомена за върховното удоволствие. Случвало му се бе да има връзки с жени, които вземат хапчета против забременяване, и тогава не се бе налагало да си слага презерватив и сексът бе чудесен. Но сега за пръв път се бе любил с пълното съзнание, че няма никакви бариери — химически, латексови или хормонални — срещу бременността. Това бе невероятно възбуждащо. Той искаше тя да зачене, искаше да свършва в нея отново и отново, докато детето му не започне да расте в утробата ѝ.

Спалнята бе топла и затъмнена от щорите. Карън се бе завила с един чаршаф, когато заспиваше, но сега започваше да се поти. Марк внимателно издърпа чаршафа. Така определено бе по-добре. Така можеше да я вижда цялата. Чисто рационално, той навярно си даваше сметка, че тя не е най-красивата жена на света. Дори и очите му да забелязваха някакви недостатъци, сърцето му не ги виждаше. Точно нещата, които я правеха различна, я правеха Карън. Той обожаваше да я гледа. Тя го възбуждаше, божичко, как само го възбуждаше. Имаше красиво тяло, слабо и гъвкаво. Гърдите ѝ бяха добре оформени, стегнати и той вече бе задоволил любопитството си за това колко са стегнати — поклащаха се съвсем леко, дори и когато не бе със сутиен. Плоският ѝ стомах се спускаше към гъвкавите и гладки бедра. В Карън

нямаше нищо бляскаво, но тя бе невероятно сексапилна. Никога преди не бе познавал жена, която така да отвръща на страстта му. Нейното удоволствие още повече засилваше неговото.

Сега лежеше настрани и едната ѝ гърда бе притисната под ръката ѝ. Марк нежно потърка с кокалчето на пръста си кадифената, леко подута плът на зърното ѝ и очарован видя как то незабавно се стегна и розовият цвят потъмня почти до червено.

Клепачите ѝ леко се повдигнаха и на устните ѝ грейна сънлива усмивка.

— Извинявай — прошепна той. — Не исках да те събудя.

Тя протегна ръка и погали втвърдения му пенис.

— О, май си искал да ме събудиш. — Гласът ѝ бе сънен, чувствен. Тя бавно започна да движи пръстите си нагоре-надолу, засилвайки ерекцията му.

Марк се разсмя, дръпна ръката ѝ, за да не го доведе до състояние, когато не може да се въздържа. Тя се премести по-близо, телата им се притиснаха плътно едно към друго и устните им се сляха.

— Кога смяташ, че ще се обади Макферсън?

— Давам му срок до утре следобед.

Карън погледна с широко отворени сериозни очи.

— И смяташ да прекараме цялото това време в леглото?

— Вероятно.

— Не трябва ли да ходиш на работа?

Тя докосна с устни върха на пръста си и после го плъзна по гърдите му.

— Взех си малко отпуска. Вчера приключих един случай, по който работех, и нямам нищо спешно. — Не искаше да си спомня как бе приключил онзи случай.

— Значи можем да си останем тук? — Тя продължаваше да гледа сериозно.

Марк си пое дълбоко дъх, защото пръстът ѝ се бе спуснал много по-надолу.

— Точно тук. — Той също я погали, плъзна ръка по гърба ѝ до дупето, после пак нагоре и пак надолу. Всеки път пръстите му стигаха малко по-долу от предишния. Тя се задъха и изви тяло, стягайки мускулите си. Зърната на гърдите ѝ бяха напрегнати до пръсване.

— Какво ще правим, ако той не се обади?

— Ще действаме самостоятелно. — Той стисна дупето ѝ и плъзна пръсти още по-надолу. Тя бе влажна и топла, копринено мека и той усети как започва да трепери от нарастващата възбуда. Той за миг си спомни, че някой, май Хенри Милър, бе казал, че да влезеш в живота през вагината е не по-зле, отколкото през някой друг вход, и в този момент Марк бе напълно съгласен с това изказване. Не би имал нищо против да прекара остатъка от живота си, слят с Карън, усещайки възбудата ѝ, виждайки я как тялото ѝ се извива от желание.

Карън не искаше да чака повече. Кафявите ѝ очи бяха станали почти черни и тя внезапно постави и двете си ръце на гърдите му, като го избута да легне по гръб. Той се засмя, когато тя го възседна, използвайки и двете си ръце, за да намести пениса му и да се плъзне отгоре му така гладко, че смехът му премина в стенание. Да, той със сигурност щеше да се ожени за нея.

Пейджърът му зазвъня.

— Нали каза, че си в отпуска — упрекна го Карън намръщена.

— Така е. Сигурно е Антонио. — Той се протегна, взе пейджъра и погледна изписания номер — Бинго.

— Може да изчака пет минути — настоя Карън.

— А ти не можеш? — подразни я той. Не мислеше, че и самият той може да чака.

— Не — прошепна Карън и го доказа.

— Звучиш, сякаш си бягал — отбеляза Шанън, когато Марк му се обади след десетина минути.

— Бях долу на двора — отвърна Марк. Това не бе лъжа. Той наистина бе минал през двора — преди около два часа.

— Макферсън току-що се обади. Проверяват за общи познати на Медина и Уитлоу, но засега не са открили нищо. А, той каза, че ще пуснат някой да следи Карън, за да проверят дали не я следи някой друг и за да се намесят, ако нещо я заплашва. Аз не му казах, че тя е тук.

— Правилно. Не му казвай още известно време. Може да променя решението си по-късно, но засега не искам никой, освен нас двамата да знае.

Марк искаше да обмисли ситуацията, преди да издаде местонахождението на Карън. Намесата на ЦРУ, дори и периферно, го притесняваше. Той не смяташе като повечето хора, че ЦРУ са злонамерени и тъпанари, но самата същност на управлението предполагаше те да си имат работа с много злонамерени хора.

От друга страна, можеше да е от полза някой от агентите на Макферсън да пази гърба им, когато той и Карън отидат в онзи склад в Кълъмбъс. Утре щеше да е интересен ден.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не можеше просто да се измъкне. Хейс осъзна това посред нощ, докато обмисляше точно как да го направи. Беше си записвал подробно детайлите от всяка среща — какво му бяха възлагали, какви бяха резултатите. Тези записки го изобличаваха, но те изобличаваха и сенатора, който можеше да загуби много повече. Следователно щом той си бе записвал всичко, свързано със срещите им, сенаторът, недоверчивият кучи син, също го бе правил.

Хейс изобщо не се съмняваше, че Вини ще продължи да души. Следователно за него имаше два варианта за действие. Реши, че хитрият е да представи нещата така, сякаш е работил в екипа на сенатора на пост, свързан със сигурността. Нищо скрито-покрито. Вини би могъл да прати хората си да поровят за нещо незаконно, но ако сам спазваше закона, щеше да се наложи да намеси ФБР в разследването си. ЦРУ, ФБР — няма значение стига съкращението да се спомене достатъчно навреме, преди някой да е задълбал по-надълбоко. Всяка половинчата проверка би стигнала до информацията, че той самият е работил за ЦРУ преди двайсетина години. Името му би се появило съвсем в челото на списъка на Вини. Ако се стигнеше дотам да му задават въпроси, би казал, че е съобщил на сенатор Лейк за смъртта на Рик Медина и за това, че се носят слухове, че Медина е имал син, който също работи за управлението. Това звучеше логично, защото той е заемал пост, предполагащ тази информация да му е известна. Бинго, мистерията се разбулваше, не бе необходимо разследването да продължава.

Това бе хитрият вариант. Проблемът бе, че сенаторът можеше да отрече връзката си с Хейс. Може би щеше да успее да го убеди в обратното. Реши все пак да опита, въпреки че не хранеше големи надежди за резултата.

Вторият вариант, по-тъпият и по-рискованият, бе да открие къде са записките на сенатора за срещите им и да ги унищожи.

Това би било трудна задача. Хейс горещо се надяваше сенаторът да не е оставил записките си в кабинета в конгреса. Това бе най-несигурното място, там бе най-вероятно да попаднат случайно в нежелани ръце.

В къщата му в Джорджтаун? Възможно. По-вероятно бе в имението му в Минесота — то бе по-голямо, имаше повече възможни скривалища, а и сенаторът бе израснал там. Той съвсем подробно познаваше къщата и района наоколо. Освен това сенаторът имаше и къща в Кейп Код, но не бе ходил там през лятото, така че Хейс я изключи от списъка.

А ако бе поставил записките си в сейф в някой трезор, така както бе направил самият Хейс, шансовете да ги открие ставаха нищожни. Щеше да се наложи да търси коя е банката, под какво име е бил нает сейфът, да се сдобие с копие от ключа, да се научи да имитира подписа на сенатора. Хейс имаше много таланти, но подправянето на документи не бе сред тях. Съществуваше и възможността сенаторът да не е занесъл документите в сейфа лично, за да не бъде случайно разпознат, а да е накарал жена си да го направи, наемайки сейфа на нейно име. Мисис Лейк бе приятна, жизнерадостна жена, която не задава излишни въпроси и обожаваше съпруга си. Би направила всичко, за което той я помоли. Възможностите бяха безброй. Единственото място, където тези записки със сигурност не бяха, бе в някой компютър. Сенаторът нямаше и понятие как се работи с компютър. По дяволите, той дори не можеше да пише на машина. Роден и израснал в разкош и богатство, на него никога не му се бе налагало да напечата нещо сам — ако искаше да изпрати писмо, просто го диктуваше на някоя секретарка или го написваше на ръка, ако искаше писмото да е лично. От самото начало Хейс с облекчение бе установил този факт. Неговото лично мнение бе, че ако искаш някаква секретна информация да се разпространи, най-сигурният начин е да я запишеш в някой компютър. Компютрите просто се славеха с това, че не осигуряват никаква поверителност на информацията. Хейс се зачуди колко хора биха продължили да използват счетоводните си програми във вързаните си към някоя мрежа компютри, ако знаеха колко лесно може човек да проникне до тази информация. Някой опитен хакер можеше да вземе номера на банковата сметка и да я закрие без никакъв проблем.

Банкови сметки. Мина му през главата нещо, свързано с банковите сметки, но не успя веднага да го осмисли. А това бе нещо, за което трябваше да се е сетил още преди дни.

Идеята му хрумна изведнъж и така го поразих с простотата си, че му се прииска да се скрие сам. Не бе забелязал нещо толкова очевидно. Заклати глава, възмутен от самия себе си.

През цялото време се бе тревожил как да прикрива задника си, когато Вини започне да души в неговата посока, така че заместник — оперативният директор да не го свърже със смъртта на Медина. А сега се бе сетил точно как може да открие тетрадката.

Толкова се бе чудил къде е проклетата тетрадка, недоумяваше какво точно има в нея, щом толкова много притеснява сенатора. Дали нямаше да стане още по-лошо за Лейк, ако човекът, когото той бе изпратил да открие тетрадката, я запазеше и решише сам да я използва срещу него, така както се бе опитал да направи Уитлоу?

Хейс почти са разсмя на глас. Той не харесваше сенатор Лейк и определено нямаше никакво доверие на този лъжлив, лицемерен негодник, който бе готов да убива само за да запази собствената си кожа. От друга страна, нямаше нищо против малко двойна игра. Дори тази идея го изпълваше с възбуда.

Ако Уитлоу бе скриел тетрадката на място, известно само на него, то тя бе безвъзвратно загубена. По дяволите, може да я е заровил някъде. Във всеки случай при тези обстоятелства, сенаторът бе в относителна безопасност, защото нямаше почти никаква вероятност тетрадката, случайно да бъде намерена в близките петдесет години.

От друга страна, ако Уитлоу бе изпратил тетрадката на жена си и дъщеря си...

Жена му бе умряла през януари. Тя бе живяла заедно с дъщеря си, която е наследила след смъртта ѝ цялата собственост. После, само няколко месеца по-късно, дъщерята се мести в апартамент и продава къщата. Сигурно не ѝ е стигнало мястото за всички вещи и мебели от къщата. Какво би направила с излишните?

Би ги оставила в някой склад.

Кълъмбъс бе град с около шестстотин хиляди жители. В град е такива размери сигурно имаше стотици складове, но имаше един много прост начин да се ограничи търсенето: да види банковите ѝ извлечения.

Тя сигурно плащаше месечната такса за ползване на складово пространство с чек. На чека може би дори се изписваше номерът на складовата клетка, но и да го нямаше, това не бе особен проблем. Просто щеше да се наложи да влезе с взлом в офиса на съответната фирма, да открие името на Карън Уитлоу в папките им и да разбие съответното хранилище. В повечето случаи складовете използваха катинари, за да се заключват отделните клетки — с една резачка за желязо нямаше да има никакъв проблем да проникне вътре.

Жената се бе скрила — следователно в апартамента ѝ сега нямаше никого. Полицията сигурно го е оставила запечатан до приключване на разследването за смъртта на Кланси. А подобно разследване можеше да се проточи дни, дори и когато всичко е толкова ясно като в конкретния случай.

Така че той просто трябваше да открие банковите ѝ извлечения и да прерови върнатите чекове. Ако тя получаваше фотокопия на чековете от банката, Хейс лесно щеше да открие нужната информация.

Засмя се, чувствайки се много доволен от себе си. Сутринта щеше да се обади на сенатора и да му каже, че е открил следа към тетрадката и че сам ще отиде в Охайо.

Джес Макферсън се чувстваше уморен. Беше четири и половина сутринта. Очите му пареха и всеки път, когато примигнеше, под клепачите му сякаш проскърцваше пясък. Буквите на екрана на компютъра губеха очертанията си и Макферсън продължаваше да мига, опитвайки се да проясни погледа си. Сам бе изпил две кани кафе и стомахът му бе в още по-лошо състояние от очите. Пикаеше му се и му се спеше, точно в тази последователност.

Зачуди се как се крепи Джон. Издръжливостта и абсолютната му концентрация удивляваха Макферсън, а той не се впечатляваше лесно от нищо. Но младият мъж бе стоял пред компютъра даже по-дълго от него, и то така съсредоточен, че почти не мигваше. Беше прелетял хиляди километри, бе прекосил осем часови пояса и бе преживял погребението на баща си. Сигурно бе изтощен от голямата разлика в часовете, сигурно бе в стрес от загубата, но нищо от това не бе изписано на лицето му. Ако човек го видеше, никога не би

предположил какво е преживял този млад мъж през последните денонощия.

Кафявата му коса бе късо подстригана и грижливо сресана, бялата му риза бе изгладена, панталонът — без никакви гънки. Носеше очила с метални рамки, за да облекчи очите си от продължителната работа на компютъра. Дори имаше маникюр. Би могъл да мине за студент от престижен университет, за адвокат, банкер или брокер на борсата.

Но не беше. Дългите му пръсти танцуваха върху клавиатурата, явно доказателство за това колко често използва компютър. Макферсън също имаше доста опит, но Джон просто бе гений в издирването на необходимата информация.

Освен това бе най-опасният човек, когото Макферсън някога бе познавал.

Той обичаше Джон като свой син, но знаеше, че никой не го познава напълно. Човек само можеше да гадае какво става зад тези спокойни очи и замислена поза. Джон наистина бе дълбоко замислен. Повечето хора виждаха само повърхността, Джон виждаше множеството от слоеве и интуитивно знаеше как да манипулира тези слоеве, така че хората да реагират по желания от него начин и събитията да се развият в очакваната насока.

Освен това умееше да убива по повече начини, отколкото повечето хора изобщо предполагаха, че съществуват. Беше преминал специална подготовка при военноморските тюлени, бе издържал както жестокия физически тормоз, който включваше тя, така и всички академични занимания. Беше се учил да работи с компютри при някои от легендарните богове на техниката. Можеше да пилотира самолет, да управлява кораб, да намести счупена кост и може би дори да ушие рокля.

ЦРУ събираше информация за приблизително сто и петдесет страни. Джон Медина бе ходил във всяка една от тях.

Беше се женил веднъж, когато бе около двацет и две-три годишен. Жена му бе починала. Според слуховете тя се оказала двоен агент и Джон сам я убил, за да не ѝ позволи да компрометира един високопоставен американски агент в Кремъл. Макферсън никога не бе виждал младата жена и не вярваше напълно на слуховете, защото знаеше, че има и други начини да се спре някой да не издава

информация. Знаеше, че Джон никога не убива без причина, но също и че е способен да направи всичко, което му приписваха.

Компютърният екран пак се замъгли пред погледа му. Макферсън се облегна назад и прозявайки се, протегна крака.

— По дяволите, кой би предположил, че може да са имали толкова много общи познати.

— Били са във Виетнам — промърмори Джон, а пръстите му не спряха да се движат върху клавишите. — Там е имало десетки хиляди войници по едно и също време. Татко е влизал и излизал от страната няколко пъти, с което възможностите се увеличават многократно. Уитлоу също много е пътувал заради задачите, които са му възлагали. Срещали са много хора, но не задължително по едно и също време.

— Божичко, някои от тези хора сигурно са мъртви от двайсет години. Не можем ли да отделим мъртвите, за да съкратим малко списъка?

— Разбира се. — Джон натисна няколко клавиша, после придвижи показалеца на някаква позиция с мишката. Въведе някаква команда и лазерният принтер до Макферсън започна да разпечатва списъка.

— Какво е това? — Макферсън се протегна и взе първия лист.

— Списък на мъртвите.

Макферсън прегледа бегло имената и попита:

— Защо?

— Защото отговорът може да е в някой, който е вече мъртъв. Може би татко и Уитлоу са били просто един след друг в нечий списък. — Джон сви рамене. — Възможностите са безкрайни. Колкото по-широка е областта на търсенето ни, толкова по-вероятно е да открием някакъв модел или повтораемост.

— Значи търсиш хора, които са умрели наскоро.

— Търся каквото и да е. Ако видя нещо интересно, ще пусна търсене за съответствие, за да видя дали някой от списъка с мъртвите е познавал някой от настоящия списък. Трябва да има някаква връзка.

Принтерът спря да печата. Макферсън събра листовите и ги подаде на Джон, който се облегна назад на стола си и започна да преглежда имената и датите на смъртта. След десетина минути той спря, погледът му се върна на едно име и Джон се взря продължително

в него. После се наведе напред, отвори един файл на екрана и въведе някакво име.

— Хмм.

— Откри ли нещо?

— Може би. Получава се... интересно. Ще проверя пак.

Макферсън придърпа стола си до Джон и прочете информацията на екрана.

— Аха.

— Познавал ли си го?

— Не, но със сигурност познаваме брат му, нали?

— Събуди се, скъпа. — Марк прекара длан по рамото на Карън.
— Донесъл съм ти кафе.

Тя примигна сънливо.

— Колко е часът? — промърмори.

— Не е късно. Седем и половина.

— Тогава защо си станал? Нали каза, че няма да ходиш на работа. — Тя седна в леглото, прозя се и се протегна към димящата чаша ароматно кафе. Чаршафът се плъзна към корема ѝ и ръката на Марк почти автоматично докосна голите ѝ гърди и погали зърната им. Карън се облегна на гърдите му и сгуши глава в рамото му, наслаждавайки се едновременно на ароматното кафе и милувките му.

— Няма да ходя, но трябва да отидем в Кълъмбъс. Проверих какви полети има и запазих две места за самолета в десет и трийсет.

Карън замълча, леко изплашена от мисълта, че ще се върне в града, от който бе избягала ужасена само преди ден. Но трябваше да го направи. Марк би могъл да отиде сам, но Карън не искаше да се отделя от него, а и той като че ли чувстваше същото.

Марк изви главата ѝ назад и я целуна с дълга и бавна целувка. Карън не можеше да повярва колко спокойна и отпусната се чувства, когато е с него, как той ѝ внушава усещане за безопасност и сигурност. Не се чувстваше смутена от това, че е гола, а той — облечен. Бяха прекарали около осемнайсет часа в леглото, любеха се, задрямваха, пак се любеха. Той я бе пускал да стане само за да отиде до банята. Когато се бе почувствала гладна, той ѝ носеше храна в леглото.

Глезенето бе постигнало ефекта си. Карън се чувстваше много по-добре, отколкото предишния ден, и натъртените места вече не я боляха така. Беше отпочинала и щастлива. Изпитваше известни угризения, че е толкова щастлива само седмица след убийството на баща си и при положение, че самата тя бе в такава сериозна ситуация, но приповдигнатото, весело усещане, което изпълваше сърцето ѝ, несъмнено бе щастие.

След цялото тревожно и изпълнено със съмнения безкрайно анализиране сега се чувстваше спокойна и уверена. Двамата с Марк бяха доказали предаността си един към друг и тя напълно му се доверяваше. Вече не се съмняваше, че скоро ще се оженят, в противен случай той не би я любил, без да я пази от забременяване, независимо колко страхотно е усещането без презерватив и колко привлечен се чувства той. Марк имаше силно развито чувство за отговорност. Беше го доказал по стотици малки начини от момента, в който се бяха запознали. Той щеше да бъде с нея до края на живота си.

Силното кафе ѝ подежда и Карън усети как мозъкът ѝ се събужда. Трябваше да вземе душ и да измие косата си, а в същото време ѝ се искаше да остави чашата встрани и да придърпа Марк на леглото до себе си, макар че не бе сигурна дали има време за това. Плътна ръка по бедрото му, за да провери каква е ситуацията.

— Губиш си времето — промълви той угрижено. — След снощи сега не бих могъл да го направя даже и животът ми да зависи от това.

— Сигурен ли си? — Тя откри това, което търсеше, и започна да го гали.

— Е, не сто процента, но все пак. — Той се засмя. — Повярвай ми, тези две нощи, които прекарахме заедно, бяха по-скоро изключение от правилото.

Карън облегна глава на рамото му и се усмихна.

— В такъв случай какво е обичайното ти... тъъ... ниво на представяне?

Той се разсмя.

— Два пъти на ден е изключение. Веднъж на ден — нормално.

— Всеки ден?

— Ако кажа да, ще ме гониш ли после за това изказване?

— Във всички случаи.

— Е, тогава, да. Но ако съм изморен, ти ще трябва да вземаш инициативата.

— Е, добре, щом се налага. — Тя спря да го дразни и дръпна ръка. — По-добре да се приготвям. Искаш ли да се изкъпеш с мен?

— Вече съм приготвил закуската. Първо да хапнем, после се къпи.

След като закусиха, Марк се обади на Шанън, за да му съобщи, че ще пътуват.

— Ще се обадя и на Макферсън.

— Имаш ли нещо предвид?

— Карън си спомни, че е получила колет от баща си преди известно време. Ще отидем да проверим какво има вътре.

— Кога се връщате?

— Довечера, ако успеем да хванем полета. Не съм запазил билети за връщане, защото не съм сигурен колко време ще ни трябва. Най-късно утре сме тук.

— Добре, аз ще наглеждам къщата ти, докато ви няма, ако случайно започне да се навърта някой подозрителен тип. — Той замълча. — И се пазете.

— Ще се пазим. Ще ти се обадя, като се върнем.

После Марк набра номера, който му бе дал Макферсън. Вече бе решил да следва инстинктите си и да се довери на този човек. Макферсън вдигна на второто позвъняване.

— Обажда се Частън. Мис Уитлоу е с мен и тази сутрин ще вземем самолет за Кълъмбъс, за да потърсим някакви документи на баща й, които тя е оставила при вещите си в един склад. Вече говорих с Шанън и той знае, че ще ви съобщя за тези планове.

Макферсън изръмжа.

— Все така си предпазлив, а?

— Достатъчно предпазлив.

— Така трябва. Ще осигуря някой да ви следва, докато сте там.

— Кажи ми как ще изглежда, за да не се притеснявам.

Макферсън замълча. На Марк му се стори, че той прикри слушалката с ръка за момент. После каза:

— Така. Висок, малко над трийсетгодишен, тъмнокестенява коса, очила.

— Ясно.

— Той... въз, той ще носи бейзболна шапка с емблемата на „Синсинати“. Червена. И, да, не очила, а слънчеви очила.

Или човекът, който щеше да ги следи, сега стоеше пред Макферсън и му подсказваше какво ще носи, или Макферсън изреждаше инструкциите си. Марк реши, че е по-скоро първото, защото иначе Макферсън би прикривал слушалката с ръка.

— Той ще успее ли да стигне там преди нас?

— Няма проблем.

— Как ще ни разпознае?

— Имаме снимки и на двама ви.

— Бързо действате.

— Като лисици — отвърна Макферсън.

— Открихте ли вече нещо?

— Една интересна възможност, но няма как да я проверим. Надявам се да откриете в онази кутия нещо, което да ни помогне.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кълъмбъс, Охайо

Хейс огледа сградата. Беше стара постройка в хубав квартал, само на четири етажа, вероятно с по два, максимум четири апартамента на етаж. Беше точно типът жилищна сграда, в която съседите се познават и забелязват какво необичайно става. Това не бе добре. От друга страна, охраната на сградата не бе добре подсигурана: имаше лампи откъм всички ъгли и двойните стъклени входни врати сигурно се заключваха нощем, но ако се предполагаше те да са заключени и през деня, това правило не се спазваше, защото хората влизаха и излизаха без проблем. Вярно, не бяха много хора, но достатъчно, за да го накарат да бъде предпазлив.

Нейният апартамент бе на втория етаж, номер 2А. Това би трябвало да означава, че е първият до стълбището.

Хейс спря за момент, преди да влезе, и се огледа привидно небрежно, за да се увери, че никой не го наблюдава. На малкия паркинг спря една кола и в този момент Хейс спокойно отвори вратата и влезе, защото би събудил подозрение, ако останеше отвън, загледан в колата.

Малкият асансьор в дъното обслужваше горните етажи, пощенските кутии бяха на дясната стена, а стълбището — вляво. Хейс тръгна по стъпалата.

Както бе предположил, апартамент 2А бе първият на етажа, вдясно от стълбището. Жълтата полицейска лента, с която се ограждат местата, където е извършено престъпление, бе закрепена за парапета и се простираше през коридора до стената, така че от вътрешната ѝ страна се образуваше малка ниша. Имаше още една лента, прекарана по пода.

Хейс погледна надолу и видя големи ръждиви петна по бежовия мокет. По вратата имаше дупки, неравномерно разположени назъбени дупки. Мирис на смърт, на кръв, урина и човешки екскремент все още

се усещаше във въздуха и нямаше да изчезне, докато не изчистеха килима.

Хейс извади чифт латексови ръкавици от джоба си и ги сложи. Пъхна се под жълтата лента и опита да отвори вратата. Както очакваше, тя бе заключена. Иначе апартаментът би бил неустойимо изкушение за тийнейджърите и скитниците — те спокойно биха пренебрегнали полицейската лента и биха се вмъкнали вътре. Хората бяха невероятно любопитни.

Заключената врата не бе непреодолима бариера. Хейс я отвори за петнайсет секунди. Ако от съседните апартаменти излезеше някой и го видеше, сигурно щеше да го помисли за детектив от полицията. В края на краищата бе облечен с костюм и носеше латексови ръкавици. Костюмът бе истинска жертва от негова страна в адската жега навън — очевидно никой не би облякъл костюм, ако работата му не го налагаше. Така изглеждаше официално, дори не би му се наложило да покаже полицейска значка, въпреки че носеше една за всеки случай. Не се бе справил зле, като се имаше предвид колко малко време бе имал за подготовка.

От вътрешната страна вратата бе покрита с още ръждиви петна, по бялата ѝ повърхност и по стената се виждаха засъхнали струйки. Като се изключи това, апартаментът бе подреден. Кланси винаги действаше изключително внимателно. Никога не разхвърляше. Никой не би познал, че апартаментът е бил претърсен. Всяко нещо си бе на мястото, нищо не бе взето, нищо не бе нарязано. Кланси твърдеше, че може да познае дали в една възглавница има нещо скрито или не, без да я разпаря, само като огледа внимателно шевове.

Да, Кланси бе изкусен професионалист. Хейс го бе виждал веднъж как претърсва стая. Опипа стените, коленичи и внимателно огледа пода, провери книгите, лампите и дреболиите за украса. Нищо в стаята не бе убегнало от вниманието му. Тогава Кланси бе открил търсената папка, скрита в основата на един тапициран стол. Долната дъска на седалката е била развита и папката — пъхната вътре, после дъската е била завита отново. Кланси бе забелязал малките резки по дъската, останали от развиването и завиването на болтовете.

Малцина хора бяха така наблюдателни и търпеливи. На Хейс Кланси определено щеше да му липсва.

Хейс затвори вратата зад себе си и за известно време остана неподвижен, оглеждайки се наоколо, за да се ориентира. Не искаше да остави нищо на погрешно място, защото ченгетата със сигурност бяха направили множество снимки на апартамента и някой умник можеше да забележи, ако има някакви промени.

Намираше се в дневната. Имаше хубав двайсет и седем инчов телевизор и малка стереоуредба. До стената имаше малко бюро, върху което бе телефонният секретар. Лампичката за съобщения светеше и слушалката на безжичния телефон стоеше поставена на мястото си. Хейс потисна импулса да прослуша съобщенията, защото ако по-късно тук се появеше някой детектив, той щеше да забележи, че съобщенията са били прослушани, и би се зачудил кой е влизал в апартамента.

Отвори средното чекмедже на бюрото. Вътре имаше химикалки, бележници, ластичета, използвани билети за кино, но нямаше никакви банкови извлечения. Върху бюрото бяха захвърлени няколко списания. Хейс ги вдигна — отдолу нямаше нищо. Внимателно ги върна на бюрото в същото положение.

Добре, тук няма нищо. Някои хора предпочитат да пишат, седнали на кухненската маса. Хейс отиде до нея и провери чекмеджетата — нищо. Нито пък в малкия килер вдясно от кухненската врата.

Добре, значи оставаше спалнята. Пак се удиви колко подредено е всичко. Леглото беше оправено, нямаше захвърлени дрехи. По дяволите, нищо чудно, че Кланси се бе заблудил, че в апартамента няма никого. В ъгъла до прозореца имаше три кашона, запечатани с тиксо. Значи не бе разопаковала вещите си напълно, след като се бе нанесла — това накара Хейс да я хареса поне малко. То показваше, че и тя е човек. Освен това му даде насока на търсенето, защото ако имаше късмет, тетрадката можеше да се окаже в някой от кашоните и нямаше да му се наложи да се вре из разни складове в тази жегла.

На най-горния кашон бе закрепена бележка, на която пишеше: „Зимни дрехи“. Хейс взе кашона и го отвори. Той наистина бе пълен с дрехи. Хейс внимателно започна да ги вади, без да ги разгъва, за да провери да няма нещо пхнато между тях. Нищо. Нито едно нещо, което не бе зимна дреха.

На втория кашон имаше надпис: „Застрахователни документи, книги, снимки“. Това изглеждаше обещаващо. Кашонът бе подреден

много внимателно, като тежките книги бяха на дъното, върху тях — снимките, а най-отгоре — застрахователните документи. Документите бяха в една папка, но когато Хейс ги разлисти, се оказа, че са... само застрахователни документи. Снимките бяха само няколко, и то в рамки. Хейс прегледа книгите. Романи, медицинска литература, учебници и наръчници за медицински сестри. В никоя от книгите нямаше нищо скрито.

Етикетът на третия кашон гласеше: „Коледни украси, хартия за опаковане на подаръци, панделки.“ Хейс изстина. По дяволите, не му се ровеше в кашон с тъпи коледни украси, но не смееше да остави този кашон непроверен само защото съдържанието на предните два е отговаряло на надписите. В кашона имаше коледни украшения, хартия за опаковане и панделки.

Толкова подредена жена! Направо си заслужаваше да я гръмне човек.

Започна да отваря чекмеджетата на нощното шкафче. Бельо, грижливо разделено по видове и сгънато. Пижами. Чорапи. Нищо.

В дрешника от едната страна висяха няколко рокли, от другата — панталони и сака, а по средата безупречно колосани униформи на медицинска сестра. На едната престилка имаше закачена табелка с името и около закачалката бе праметнат стетоскопът — явно бе избрала да облече тази престилка на следващия ден. На пода на дрешника бяха подредени бели обувки с дебели подметки. На горния рафт в дрешника имаше няколко кутии. Хейс издърпа тази, която бе най-близо. На капака ѝ беше написано: „Банкови извлечения“.

Да я благослови Господ тази подредена женица.

Хейс се засмя, извади най-горния плик. Към извлечението бе закрепена нейната собствена разпечатка на изчисленията, когато бе проверявала дали собствените ѝ сметки съвпадат с тези на банката. Хейс запрелиства листовите с фотокопирани чекове, докато не попадна на един, на който пишеше: „Складове и хранилища Бъкит“.

На чека бе отбелязано: „Складова клетка 152, юли.“ Точно това му трябваше.

Пъхна извлечението обратно в плика, плика — в кутията, а кутията — обратно на рафта. Сега просто трябваше да научи адреса. Намери телефонния указател, откри „Складове и хранилища Бъкит“ и си записа адреса и телефона, фирмата се намираше сравнително

наблизо, изобщо не се съмняваше в това — мис Уитлоу бе прекалено организирана, за да не е преценила и това.

Реймънд Хили изчака на паркинга срещу сградата, в която бе влязъл Хейс. Той изгаси двигателя и се сниши на седалката. Въпреки че бе успял да спре на сравнително сенчесто място, жегата бе непоносима. Отвори прозореца, но не посмя да остави двигателя да работи заради климатика. Хората биха се усъмнили от привидно празна кола, оставена с работещ двигател. Беше му се случвало да чака и много по-дълго в много по-трудни условия през годините, когато работеше за мистър Уолтър.

Мистър Стивън не бе и наполовина мъжът, който бе баща му, или дори мъжът, който Уилям обещавахе да стане, но Реймънд го обичаше и би направил всичко за него. Мистър Стивън се стараяше. Независимо от обстоятелствата той никога не изневеряваше на дълга си и Реймънд го уважаваше заради това. Дори само заради начина, по който мистър Стивън се грижеше за баща си, отделяше му време всяка вечер, искаше да е сигурен, че мистър Уолтър е добре. Сърцето на Реймънд се късаше да гледа мистър Уолтър в това състояние — силният, енергичен човек се бе превърнал в жива развалина, но поне мистър Стивън не бе захвърлил баща си в някой дом за стари хора и да забрави напълно за него, очаквайки смъртта му.

Мистър Стивън винаги бе обожавал баща си и се бе старал да го зарадва. Мистър Уолтър знаеше това и проявяваше снизхождение към недостатъците на мистър Стивън — накрая дори започна да се гордее с него. Мистър Стивън не бе направил нищо велико, но бе постигнал доста по последователния си и методичен начин.

Не се бе затруднил никак в проследяването на Хейс до Кълъмбъс. Когато Хейс на няколко пъти бе идвал в имението в Минесота, Реймънд се бе постарал да не се мярка пред погледа му.

Реймънд отлично знаеше каква е ролята му в домакинството на семейство Лейк: той бе оръжието, пазителят. А оръжието е най-ефективно, когато се използва неочаквано.

Той просто си бе купил билет за същия полет като Хейс и мястото му бе на два реда по-назад. Сенатор Лейк бе взел следващия полет, използвайки една фалшива шофьорска книжка, която Реймънд

му бе осигурил. Той дори бе маскирал леко сенатора, тъй като на снимката се виждаше мъж със сиви мустаци и посивяла коса. Реймънд постигна ефекта с фалшиви мустаци и един сив спрей за коса, от тези, които използваша гримьорите в Холивуд. Спреят бе много удобен и освен това лесно се измиваше с шампоан. Името, което фигурираше на шофьорската книжка, бе взето от телефонния указател на Вашингтон. Реймънд дори бе направил дебитна карта на същото име, за да може сенаторът да наеме кола и хотел без проблеми. Бе направил всичко възможно, за да го облекчи, въпреки че все още недоумяваше защо мистър Стивън бе настоял да дойде. Не бе, защото Реймънд няма достатъчно опит в подобни ситуации.

Реймънд носеше пистолет, пъхнат в колана. И мистър Стивън бе пожелал да носи оръжие „с един от онези големи заглушители“, така че въпреки собственото си мнение, Реймънд му бе осигурил пистолет 22-и калибър. Мистър Стивън бе настоявал за нещо по-мъжествено, но Реймънд бе изтъкнал, че само несвърхзвукови патрони могат да свършат работа, а по-големите калибри бяха с по-голяма огнева мощ и не би имало особена полза от заглушител.

Реймънд бе подходил много предпазливо към оръжието, което даде на мистър Стивън. 22-и калибър. Бяха евтини пистолети, които са намираха навсякъде, независимо какво гласеше законът, защото на хората, които продаваха незаконно огнестрелно оръжие, не им пукаше за него. Бе невъзможно да се открие произходът на пистолета, който бе дал на мистър Стивън. Сенаторът малко се бе шокирал от това колко лесно е да се снабди човек с оръжие, защото той искрено вярваше, че усилията му да се намали уличната престъпност имат ефект. Мистър Стивън заяви, че ще се ангажира лично в законодателна борба с производителите на всевъзможни оръжия за лично ползване. Ако не станеше нищо друго, поне нямаха да се намират толкова лесно.

Подобна невинност натъжаваше Реймънд и го убеждаваше в необходимостта да защитава мистър Стивън.

Едната от стъклениите врати се отвори и Хейс излезе от сградата. Реймънд се снижи още повече на седалката си, така че колата да изглежда празна, даже и Хейс да я забележи.

Чу, че някаква кола потегля, и бързо надникна над таблото. Веднага запали и своята кола и въздъхна от облекчение, като усети хладния въздух от климатика, и проследи с поглед Хейс, който потегли

от паркинга. Реймънд изчака няколко секунди, пусна една кола пред себе си и след това потегли след него.

Отпред Хейс погледна в огледалото за обратно виждане. Зад него имаше две коли. Едната бе тази, която приближи сградата, когато той се канеше да влезе в нея, а другата изобщо не бе виждал. Това не означаваше задължително нещо. Колата може да е потеглила от някоя странична уличка в момент, когато той не е внимавал, но щеше да е най-добре да не рискува.

Той ускори и продължи да наблюдава какво става отзад. Втората кола не направи никакъв опит да изпревари първата и да го настигне. Не, май нямаше нищо тревожно — само собствените му нерви и стари навици. Все пак нямаше да навреди, ако покара малко колата безцелно, преди да отиде в склада, просто за да е сигурен, че няма опашка зад себе си.

Реймънд взе мобифона си и набра номера на сенатора.

— Той претърси апартамента и сега го следя.

— Къде си?

Реймънд търпеливо даде името на улицата и посоката, в която се движеше.

— Само на една пресечка от теб съм, но не се появявай зад мен. Не му позволявай да види колата ти. Може за всеки случай да тръгне да се мотае безцелно напред-назад, за да се измъкне от предполагаеми преследвачи. Аз ще спазвам дистанция, няма да му позволя да види лицето ми. Ще го пусна малко да се помотае. Още не ме е забелязал, а го следя от вчера.

— Дано да е така — измърмори сенаторът нервно.

Реймънд не отговори. Мистър Стивън бе много разочарован, когато Реймънд бе претърсил дома на Хейс и не бе открил нищо интересно. Според Реймънд Хейс бе предпазлив човек. Той не би държал злепоставящи го документи в дома си.

Отпред Хейс зави рязко надясно. Реймънд изпревари колата пред себе си, така че тя да остане между него и Хейс в момента, в който той би могъл да го види. Ако Хейс действаше като вчера, десният завой щеше да бъде последван от два леви и после с още един десен завой щеше да се върне на същата улица.

Детска игра, помисли си Реймънд.

— Забеляза ли някого? — попита Карън, докато двамата с Марк се качваха във взетата под наем кола.

— Видях един с червена шапка. Предполагам, че нарочно ми се показва за момент да го видя, защото след това изчезна. — Марк свали сакото, което носеше само за да прикрива пистолета на кръста му, и го хвърли на задната седалка. Беше облечен с дънки и фланелка, Карън — също. Тя не можеше да си спомни в кой кашон бе сложила документите на баща си, така че щеше да се наложи да тършуват в склада в най-голямата жегга и двамата се бяха облекли с възможно най-удобни дрехи.

— Докато сме тук, искам да се обадя на детектив Сътър. Може би ще мога да си взема още дрехи. Трябва да проверя как е Пайпър и да се обадя на старшата сестра. Всъщност колко време ще отсъствам?

Марк се протегна и хвана ръката ѝ.

— Ще говорим за това, след като открием кашона. Съгласна ли си?

Той не искаше да прави планове, докато не свърши всичко. Карън стисна ръката му. Опитваше се да прикрие колко е нервна, но не бе сигурна доколко успява. Логично погледнато, може би още не бяха открили, че е отишла в Ню Орлиънс, камо ли че се е върнала в Кълъмбъс. Ключът от склада бе при другите ѝ ключове и нямаше да се наложи да ходи за него до апартамента си или — по-точно — нямаше да се наложи Марк да ходи да го взема. Ако полицаите не бяха приключили разследването си, апартаментът ѝ сигурно беше още запечатан. Марк не би тръгнал да иска официално разрешение, но и не би ѝ позволил тя да отиде за ключа.

Бяха в безопасност. Карън се опитваше да си внуши това. Можеха спокойно да си свършат работата и да изчезнат от града, без да ги забележи никой, освен човека на Макферсън, който ги следваше.

— Пак се притесняваш. Спри — настоя Марк.

— Не трябваше да те забърквам в това. Така те излагам на риск...

В отговор той се разсмя.

— Скъпа — заговори провлачено той, — ако не се бе появила в Ню Орлиънс вчера, тази сутрин аз щях да съм пред апартамента ти. И тогава не само бих се разстроил от това, което щях да сваря там, но и ако някой наблюдава апартамента ти, щеше веднага да ме забележи. А като види номера на колата и се обади във фирмата, от която съм я взел под наем, щеше да се е сдобил за нула време с името и адреса ми.

Въпреки всичките си притеснения Карън почти притаи дъх заради чувствената провлаченост на кадифения му глас. Ако Пайпър го чуеше, щеше да изтика Карън настрани, за да си разчисти терен за действие.

Движението бе много натоварено и напредваха бавно. Лятното слънце припичаше безмилостно. Карън наблюдаваше Марк и се възхищаваше на физическата му привлекателност. Усети се почти замаяна от напрежението, което събужда у нея. Огледа ръцете му, силни и добре оформени, здраво стиснали кормилото. Китките му бяха почти двойно по-широки от нейните и Карън виждаше късите, почти безцветни, косъмчета, които проблясваха на слънцето. Какво щеше да прави, ако нещо му се случи? Ами ако сега за последен път гледа ръцете му, профила? Ако за последен път може да се протегне и да го докосне?

Не искаше да се отдава на такива мисли. Той бе полицай, но, слава богу, не бе в отдела за бързо реагиране, нито в този за борба с наркотиците, където би рискувал живота си ежедневно. Като детектив, разследващ убийства, той пак общуваше с хора, способни на брутално насилие. Виждаше това всеки ден и във всеки един момент някой заподозрян можеше да се обърне срещу него. Но Карън не можеше да си позволи да го разстройва, като изпада в панически страх всеки път, когато той тръгне на работа.

— От друга страна — обади се той, — може би трябва да го обсъдим сега.

— Кое? — примигна тя, недоумявайки за какво става дума.

— Цялата ситуация. Работата ти. Нека да поставим нещата открито. Не искам ти да живееш в Кълъмбъс, а аз — в Ню Орлиънс, дори не и за известно време. — Той хвърли един бърз поглед към нея с блесналите си сиви очи. — И може би трябва да изчакам, за да мога да коленича, но мисля, че сега е моментът. Карън, ще се омъжиш ли за мен?

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Да — отвърна тя. — Тук трябва да излезеш от магистралата.

Той се подчини на указанията ѝ, погледна през рамо дали може да се престрои и пое по отбивката.

— Знам, че те карам да бързаш и не ти давам достатъчно време да свикнеш с мен и с идеята за стабилна връзка. Но не искам никакви недоразумения да пречат на отношенията ни. Може да имаме дълъг годеж, ако искаш, но не желая да живееш тук. Искам те в Ню Орлиънс. По-точно в моя дом.

— Добре — едва промълви тя. Смешно. Беше очаквала, че някой ден ще се оженят, но не бе очаквала това да стане толкова скоро. Все пак не се шокира, когато го чу да произнася тези думи.

— Добре? — повтори той и пак я погледна за миг. — Само това ли ще кажеш?

— Ами мога да кажа, че те обичам.

Той измърмори нещо неразбираемо и попита:

— Защо не го кажеш тогава?

— Обичам те.

Той пак измърмори нещо, но после се засмя доволно. Погледна я — и тя се бе усмихнала.

— И аз те обичам.

Карън докосна ръката му, въпреки че ѝ се искаше да се хвърли на врата му. Той бе най-грижовният мъж, когото бе познавала, и същевременно бе толкова твърд. Не си бе представяла, че тези две качества могат да се комбинират така чудесно. Той бе и суровият, силен и непоклатим полицай, и нежният и романтичен мъж, който бе танцувал с нея на балкона в дъждовната вечер и ѝ бе носил закуска в леглото.

— Имаш ли нещо против да дойдеш да живееш в Ню Орлиънс? — попита той.

— Не — увери го Карън. — Ще ми липсват приятелките ми, но тук нямам никакви роднини, нито пък къща. Мога да работя като сестра и в Луизиана. Твоите корени са в Ню Орлиънс, имаш тази чудесна старинна къща. Разбира се, че ще се преместя. Освен това не бих искала да загубиш чудесния си южняшки акцент. На светофара завий наляво.

— Аз нямам акцент, скъпа, ти имаш.

— Щом така казваш. Но ако случайно се запознаеш с Пайпър, в никакъв случай не си отваряй устата, защото иначе шансовете да си тръгнеш от Охайо ще намалеят драстично.

Той се усмихна и ѝ намигна.

— Ти ще ме пазиш.

Думите му напомниха и на двамата защо всъщност бяха дошли и усмивката избледня от лицата им. Карън издиша дълбоко:

— Ами ако не намерим нищо тук? Ами ако документите му са някакви листовے хартия без никаква стойност?

— Тогава ще продължа да работя по случая, Макферсън — също. Дватамата с общи усилия ще се справим със загадката. А междувременно ти ще си в безопасност. Не в дома ми, там няма да е безопасно още дълго време. Вярно, че ме няма в телефонния указател, но има десетки начини да се сдобият с адреса ми, ако решат, че им трябва.

— Много успокояващо. Завий надясно след две пресечки, там, където е „Макдоналдс“. Складът е на около осем километра надолу по този път, вдясно. Има знак. Завива се покрай знака и се влиза в алеята за коли. — Тя спря. — Онзи човек следи ли ни?

— Не съм го забелязал. — Човекът, който ги следваше, сигурно си бе свалил бейзболната шапка, защото червеното би се виждало отдалеч. Марк не бе видял и някоя конкретна кола да се движи постоянно след тях, а бе наблюдавал колите зад себе си през цялото време. Не караше бързо, не бе правил неочаквани завои, така че преследвачът им би трябвало да ги следва без проблеми. Или този човек бе изключително добър в преследването, или Марк го бе загубил, без да иска.

Не проговориха повече, докато не стигнаха до знака на склада. Чакълена алея за коли разделяше „Хранилища и складове Бъкит“; от двете ѝ страни имаше по шест редици складови клетки. Около всяка от тях имаше телена ограда и вратите им бяха с ключалки с комбинация от цифри.

— Номер три — посочи Карън. Тя отвори портфейла си и погледна комбинацията, която се променяше всеки месец и която тя винаги носеше записана в портфейла си. — Шест, четири, три, осем.

— Аз ще отворя — каза Марк и слезе от колата.

Той набра цифрите, отключи и отвори вратата широко, после се върна в колата и подкара бавно покрай редицата складове.

— Номер 152 — посочи Карън и извади ключа за катинара.

И двамата слязоха от колата и Марк взе ключа от ръката ѝ. Отключи катинара, издърпа резето, което пречеше вратата да се вдига, наведе се, за да хване дръжката, и издърпа металната врата нагоре със стържещ звук.

Миришеше на застояло, но, слава богу, не и на мухъл. Карън усети как в гърлото ѝ се появи буца при вида на кашоните и мебелите — спалнята на майка ѝ, дрехите ѝ, всичките ѝ вещи, другите неща, за които тя не бе намерила място в апартамента.

Марк взе един от кашоните, извади джобно ножче и разряза тиксото.

Хейс погледна в огледалото за обратно виждане и на следващото кръстовище рязко зави наляво. Зад него не се забеляза нищо необичайно.

Той изръмжа доволно. Ако беше имал опашка, сега със сигурност я бе загубил. Никой не би успял да го последва след този завой, без да му изсвистят гумите и без да се надуют клаксоните на половината коли на кръстовището. Можеше да стане дори катастрофа.

Време беше да открие склада.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички кашони имаха етикет, описващ съдържанието им, но Карън не можеше да си спомни в кой от тях бе пхнала по-малката кутия, която баща ѝ бе изпратил. В първия кашон, който Марк отвори, имаше дрехи на Жанет. Карън внимателно започна да вади всяка дреха, опитвайки се да не мисли за майка си, и запремига бързо, когато погледът ѝ се замъгли от напиралите сълзи. Не откри нищо в кашона и след това внимателно сгъна и върна обратно всички дрехи.

— Мисля, че вече бях опаковала всичко, когато дойде колетът, и аз просто го пхнах с кутията отгоре в някой от готовите кашони.

— Тогава няма да се налага да ги преравяме до дъното. Просто ще ги отваряме и ще търсим малка кутия някъде отгоре.

— Теоретично е вярно. Но по това време все още не бях излязла от шока. Не съм сигурна, че съм постъпила точно така.

Марк продължи търпеливо, а и жегата не бе така ужасна, както се бе опасявала Карън. Всъщност сянката в склада правеше работата им по-поносима, отколкото ако бяха отвън на слънце. От време на време дори се усещаше лек полъх на вятър. Въпреки това фланелката на Марк скоро стана на мокри петна и залепна за тялото му. Карън се загледа по мускулите, които се очертаха ясно.

Марк отвори петия кашон и изръмжа одобрително.

— Май я открихме. — Той вдигна една малка картонена кутия, не по-голяма от кутия за обувки, и Карън видя името на майка си, изписано отгоре.

— Тя е.

Карън взе кутията и я отвори. Вътре имаше някакви листове и една малка тетрадка с черни корици, съвсем обикновена, от тези, които се продават във всеки по-евтин магазин. Тетрадката и листовите бяха стегнати заедно с ластика. Карън го издърпа и огледа съдържанието. Видя няколко писма с почерка на майка си, пое си дълбоко дъх и подаде листовите на Марк, а задържа тетрадката.

— Ти прегледай тези — каза тя и седна от едната страна на масата.

Той я погледна въпросително, после видя какво му бе подала и кимна разбиращо. Марк прочете писмото, което Декстър бе изпратил заедно с колета.

— Казва, че това може да струва доста пари някой ден. — Подпря се на тоалетката и кръстоса крака.

— Тогава си помислих, че го твърди със сарказъм. — Карън отвори тетрадката и впери поглед в почерка на баща си, необичайно четлив за мъж. Той бе писал с малки, почти печатни букви.

На първата страница пишеше: „3 януари 1968“. Напълно озадачена, Карън прочете описанието на терена, атмосферните условия, включително скорост на вятъра; посока и разстояние до целта, име на контролиращия операцията — Родни Гротинг — и разни други подробности, като марка и модел на използваната пушка, технически подробности за амунициите и най-отдолу — следната бележка: „Застрелян в главата. Убит в 6,43 сутринта. Полковник от вьетнамската армия.“

Карън примигна и обърна на следващата страница. Нова дата, ново описание и същия смразяващ коментар накрая.

Още такива страници. В повечето случаи изстрелът бе поразявал сърцето, но имаше и неколцина, простреляни в главата. Веднъж в гърлото. Карън бе виждала такава рана в болницата: куршумът с голям калибър бе отнесъл част от гърлото и кръвта на ранения бе изтекла, без да могат да спасят живота му. При такава ужасна рана не може да се направи нищо, дори и при пострадалия да има лекар в момента на прострелването.

Не можеше да продължи да чете. Лицето ѝ бе станало бяло като тебешир. Карън затвори тетрадката и я подаде на Марк.

— Виж това.

Той я огледа бързо и преценяващо, после насочи вниманието си към тетрадката. Карън го наблюдаваше внимателно, но не видя никакво изражение на шок или отвращение въпреки ужаса, за който четеше.

— Това е дневникът на убийствата му като снайперист.

— Божичко, всички ли са имали такива?

— Всички снайперисти. И аз съм бил във флота. Носеха се легенди за снайперистите във Виетнам. Най-добрите сред тях са можели да поразят цел на деветстотин метра. Освен това някой е трябвало да потвърди, че задачата е изпълнена, така че всички са си водели дневници за убийствата.

От тази идея направо ѝ се подкосиха коленете.

— Но защо от военния флот после не са им прибрали тези дневници?

— Не знам. Не съм бил снайперист. Може той да си е водил два дневника, за да запази един за себе си. Войната е жестоко нещо, скъпа. Тя е съсипала много добри мъже.

Марк продължи да прелиства страниците и набързо да преглежда написаното. Когато стигна до последната, каза:

— Шейсет и едно убийства. Той е бил много добър. — Понечи да затвори, но забеляза, че на последната страница има нещо написано, въпреки че преди това имаше около четиридесет празни страници. Марк се намръщи и се зачете в написаното.

— Боже господи! — възкликна той силно.

Карън го бе наблюдавала през цялото време и видя как за момент той ококори очи и стисна устни.

— Какво пише?

— Още едно убийство — отвърна той и вдигна поглед към нея. — На един американски войник. Платили са му дваисет и пет хиляди долара, за да го направи.

Стомахът на Карън се сви. Мили боже. Баща ѝ бе убиец, платен убиец. Едно е да убиваш врагове по време на война, съвсем друго — да убиеш един от своите. Това бе ужасно, отвратително.

— Аз ще взема тази тетрадка, благодаря — обади се един непознат глас и някакъв мъж се изправи пред отворената врата. Той бе едър, на средна възраст, но решителен на вид и в ръката си държеше пистолет, насочен към главата на Марк. Беше само по чорапи, което обясняваше защо не бяха го чули да се приближава. — Тъкмо се чудех какво толкова интересно има в тази тетрадка. Предполагам, че трябва да ви благодаря, че ми спестихте труда сам да я търся. Сега я оставете бавно върху кашона, там. — Говореше спокойно, но маниерите му съвсем не бяха дружелюбни. — Хайде, каубой, изкарай онова желязо от кобура на кръста си и го хвърли на земята. Бавно. С два пръста.

Карън стоеше като замръзнала. Видя как Марк съвсем леко поклати глава, което ѝ подсказа да не мръдва изобщо. Той бавно изпълни нареждането на набития мъж, извади с два пръста пистолета от кобура си и го хвърли на земята пред краката на мъжа.

— Добро момче. — Мъжът дори не погледна пистолета, изобщо не отделяше поглед от очите на Марк. — Ти кой си, по дяволите? Приятел? Ченге?

— Ченге — отвърна Марк без повече обяснения. Ако признаеше личната си връзка с Карън, мъжът щеше да се възползва и да го принуди да направи всичко, което иска, заплашвайки нея.

— Точно от това се страхувах — въздъхна мъжът. — Добре, хвърляй втория си пистолет.

Марк мълчаливо извади един малък пистолет, закрепен за глезена му, и го хвърли на земята до другия.

— Мамка му — изръмжа мъжът. — Наистина не ми се ще да убивам ченге. Толкова неприятности.

— Тогава помислете пак — каза Марк и понечи да се изправи, но мъжът поклати глава с предупреждение.

— Просто не мърдайте от местата си. Съжалявам за това, каубой, мадам. — Колкото и абсурдно да изглеждаше, той сякаш бе искрен в съжалението си. Но щеше да ги убие. Карън с ужас виждаше как пръстът му се стяга върху спусъка и мигът, в който той направи това движение, ѝ се видя като на забавен кадър.

— Не! — изкрещя тя и се протегна, сякаш можеше да улови куршума с ръка, за да не стигне той до Марк.

Мъжът леко помръдна, викът на Карън за миг отклони вниманието му. Марк се изправи с рязко движение като змия, готова да порази жертвата си, избута Карън настрани с лявата си ръка, а с дясната замахна силно отдолу нагоре. Нещо проблесна пред замъгления поглед на Карън и от мъжа дойде най-ужасяващият звук, който Карън бе чувала, нещо средно между вой и гъргорене. Със свободната си ръка той се вкопчи в ножа, който стърчеше от гърлото му, ножа, с който Марк бе отварял кашоните. Но той също бе професионалист. Бе успял да натисне спусъка.

Чу се нещо като кашляне. Марк политна назад, запази равновесие и после политна напред. Така блъсна мъжа в гърдите и го

събори по гръб на земята. Пак се чу кашляне и огледалото на тоалетката се разтърси.

Карън бързо скочи на крака и се втурна към пистолета на Марк. Двата мъже лежаха върху чакъла и продължаваха да се борят. Лявата ръка на Марк се бе склонила около дясната китка на мъжа и я извиваше така, че оръжието да сочи нагоре. С дясната си ръка пък избутваше острието на ножа настрани.

Мъжът се задави с кръв. Кръвта шуртеше и от раната на врата му. Лицето му започна да посинява. Марк се претърколи, за да седне върху мъжа, и удари ръката с пистолета към земята — два пъти, три пъти. Най-послед дебели пръсти се отпуснаха и пистолетът падна. Мъжът продължи да кашля, давейки се в собствената си кръв, и да рита безпомощно с крака. Опита се да притисне раната на гърлото си.

Марк се катурна напред, дишайки тежко.

— О, божичко — прошепна Карън и се примъкна на колене до него, без да обръща внимание на болката в издраните си колене. Забрави за пистолета в ръката си, прегърна го с две ръце и се опита да го изправи, за да може да види в какво състояние е раната му.

Отпред фланелката му вече бе обагрена в яркочервено. На гърба нямаше изходна рана.

Карън хвърли един поглед към мъжа на земята. Още не бе умрял, но не му оставаше много. Гърдите му се надигаха в отчаян недостиг на кислород, но така и не можеше да си поеме дъх, а лицето му ставаше все по-тъмно, почти пурпурно.

Марк притисна ръка към раната си. Куршумът го бе улучил в гърдите, високо вляво, толкова високо, че не бе засегнал сърцето, а белия дроб. Карън чуваше ужасяващото свистене, с което въздухът излизаше навън. Кръвта продължаваше да извира през пръстите му, а на устните му изби розова пяна.

— Всичко е наред, скъпи, ще се справиш — чу се да прошепва тя, докато мислите ѝ трескаво се лутаха. Найлон, трябваше ѝ тънък найлон, за да запечата раната, така че дробът да не откаже.

Засмукващите рани в гърдите бяха много опасни и само бог знаеше още какви двустранни поражения имаше от движението на куршума из тялото. Ако не запечата раната му и не го откара в болница много бързо, Марк щеше да умре.

Мъжът на земята започна да получава спазми. Марк още бе върху него и сега се присви от това внезапно разтърсване, като изстена от болка.

— Не си правете труда! — Карън чу някакъв друг глас зад себе си. — Съжалявам, че трябва да го направя, но наистина не мога да оставя никой от двамата ви жив.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Марк се отпусна в ръцете на Карън и тя леко се олюля под тежестта му. Погледнаха двамата новодошли — слаб представителен мъж около петдесетте, със сиви коса и мустаци, и един по-възрастен и едър мъж с обруления вид на стар боец. Двамата стояха зад Марк и Карън и стискаха по един пистолет със заглушител в ръка.

От мястото, където стояха двамата, не можеха да видят пистолета в ръката на Карън. Карън осъзна този факт и се втренчи в пистолета. Но къде, по дяволите, беше човекът на Макферсън? Освен ако — ужасна мисъл! — това не бе същият човек, който току-що се бе опитал да ги убие.

— Здравейте, сенатор Лейк — каза Марк с усилие и се закашля.

По-младият от двамата мъже се изненада и ядоса.

— Как ме познахте? — процеди той през зъби.

— В известен... смисъл... ви очаквах. Прочетох... тетрадката.

— Не говори — помоли го Карън. Въпреки непоносимата болка той премести лявата си ръка нагоре, така че да хване пистолета. Карън разбра, че Марк се опитва да я накара да му даде пистолета. Но той е прекалено слаб, помисли си тя, и сигурно болката е непоносима. В никакъв случай не би успял да се справи с тежкия пистолет. Тя стисна оръжието.

Марк пак се опита да стигне пистолета. С разтреперени пръсти напипа предпазителя и го освободи. Чу се леко щракване. Карън едва го чу, но разбра много добре какво е станало.

Сенатор Лейк забеляза малката изцапана тетрадка върху единия кашон.

— Не ги изпускай от поглед — нареди той на по-едрия мъж и бързо влезе в склада, за да вземе тетрадката. Бързо прелисти страниците, после пхна тетрадката в ризата си. — Точно това е — каза той и се усмихна на Карън. — Слава богу, най-после някой я откри. — Той кимна доволен към мъртвеца на пода. — Хейс така и не можа да свърши работата, въпреки че накрая се сети къде да търси и

ни доведе тук. Мислеше се за много умен, с всичките си хитрини и маневри за отървяване от преследвачи. Но пак подцени моите... хм... способности.

Сенатор Лейк бе изключително доволен от себе си и от това как бе протекъл денят. Не само че се бе отървал от Хейс, но и бе открил тетрадката. Целият този кошмар щеше да свърши. А оръжието в ръката му бе супер — самият пистолет не бе нищо особено, но му бе сложен най-добрият възможен заглушител. Когато го използваше, щеше да се чуе нещо като тиха кашлица. Хейс му бе разказал за случай, когато убил един човек наред с оживена улица точно с 22-и калибър със заглушител. Никой не забелязал нищо, докато жертвата не се строполила на тротоара. А дотогава Хейс вече се бил отдалечил на няколко крачки от жертвата си и се бил слял с тълпата. Още тогава трябваше да си даде сметка, че не може да разчита на Хейс — що за човек би се хвалил с подобно нещо.

Направо не можеше да повярва как добре се бяха подредили нещата. Колко удобно стана, че Хейс напусна града в подходящия момент. Нямаше да е никак лесно да се отърве от трупа му във Вашингтон, това би било проблем дори за Реймънд. Навсякъде душеха репортери. Освен това изчезването на Хейс щеше да се забележи. Там бяха домът му, колегите и съседите — все хора, които биха могли да го идентифицират. Тук... тук нещата бяха по-други. Всичко се подреждаше идеално. Щеше да има три трупа и нищо, което да ги свърже със самия него.

В крайна сметка той бе много горд със себе си. Явно имаше дарба да се справя с такива ситуации. Просто човек трябва да планира всичко внимателно, но явно повечето хора бяха прекалено глупави, за да обмислят нещата в подробности.

— Застреляй ги — нареди той на Реймънд.

Карън се напегна и закова поглед в пистолета на едрият мъж. Посегна да вдигне дясната си ръка, но още преди да го направи, знаеше, че няма да е достатъчно бърза, след като мъжът се цели точно в нея. Усети как Марк се опитва да събере всичките си сили.

— Колко ще платите... за убийството ни? — Марк се задъхваше между думите, а гърдите му се надигаха неравномерно от усилията му

да диша. На устните му започна да избива пяна. — Колкото платихте на Уитлоу... за да убие... брат ви?

Едрият мъж замръзна.

— Какво?

Това разкритие потресе и Карън. Ужасена, тя се взря в мъжа, когото бе виждала толкова пъти по телевизията, мъжа, известен с принципността си. Значи това бе прочел Марк. Ето защо е бил убит баща й.

— Поръчали сте да убият брат ви — повтори тя бавно. — Наели сте баща ми да го направи. И той ви е изнудвал, така ли?

— Глупости — отвърна сенаторът и погледна притеснено възрастния мъж до себе си.

— Мистър Стивън — промълви мъжът с преbledняло лице. — Мистър Стивън, покажете ми тетрадката.

— Това са глупости — повтори сенаторът. — Не ми казвай, че си повярвал на това... на тези лъжи.

— Това се е случило във Виетнам — обади се Карън.

— Млъкнете! — изкрещя сенаторът и насочи пистолета си към Карън.

— Баща ми е бил снайперист от военноморския флот — продължи тя, въпреки че трепереше цялата. — Платили сте му двайсет хиляди долара, за да убие брат ви.

— Убий я, Реймънд — изръмжа сенаторът вбесен. Възрастният мъж, Реймънд, все още стоеше поразен, но започваше да се овладява. Промълви тъжно:

— Мистър Стивън. — И насочи пистолета си към сенатора.

Сенатор Лейк бавно се извърна и стреля. Реймънд политна назад и на лицето му се изписа изненада, примесена с дълбока тъга. Сенатор Лейк стреля отново и пак се чу само онази зловеща кашлица, която Карън щеше да помни до края на живота си, и Реймънд падна.

— Дяволите да те вземат — изрева сенаторът на Карън яростно. — Защо не си държа глупавата уста затворена.

Марк вдигна окървавената си ръка, за да привлече вниманието на сенатора към себе си.

— Ами... Медина?

Цялото тяло на Марк трепереше от усилието. Карън го прегърна още по-силно с лявата си ръка, опитвайки се трескаво да измисли

нещо. Ако го дръпнеше рязко назад, щеше да го спаси от куршумите, но от движението куршумът в тялото му можеше да се размести и да влоши състоянието му. Нямаше избор.

— Уитлоу си мислеше, че може да ме изнудва с тетрадката. Никой не можа да го открие, така че наех Медина да свърши работата. Казах му, че Марк е убил друг наш агент във Виетнам, един от приятелите на Медина. Това бе лъжа, разбира се, но Медина си имаше свое разбиране за морал. Нуждаех се от уменията му и това бе единственият начин да го накарам да се заеме със случая. Той познаваше Уитлоу, така че имаше предимство пред всички останали, които бях пуснал по петите на Медина.

Карън усети, че диша бавно и дълбоко. Единственото, което виждаше, бе елегантният мъж пред себе си. Този мъж бе причината за всичко. Той бе платил за убийството на собствения си брат, после за това баща ѝ да бъде проследен и убит.

— Медина? — обади се немощно Марк. Отпусна се наляво, встрани от нея, но Карън се вкопчи в ризата му и го задържа. Мускулите на лявата ѝ ръка се напрегнаха до крайност.

— Е, ами много ясно е, че трябваше да се погрижа и за него. Нямаше да му хареса да открие, че съм го излъгал. Пак глупавият му морал.

— Кажете ми... нещо...

Сенаторът повдигна вежди.

— Нещо като последно желание? Разбира се.

— Кой... подлец... се хвали... с убийства?

Сенаторът примигна, изненадан и разярен, сякаш не можеше да повярва, че Марк го е нарекъл подлец. Вдигна ръка. Нещо избухна в гърдите на Карън, някакъв нечовешки звук, който прозвуча почти като вой. Чувстваше се така, сякаш всичко преминава пред погледа ѝ като в каданс. Продължаваше да стиска ризата на Марк и го дръпна надолу, като в същия момент вдигна пистолета.

Беше ѝ се случвало да стреля с пистолет, също и с пушка. Баща ѝ я бе научил по време на онези разходки в гората, навеждаше се зад гърба ѝ и ѝ помагаше да държи тежкото оръжие. Тогава бе само дете, на шест или седем години, но сега споменът изплува в съзнанието ѝ, жив и ясен. Когато Жанет бе чула на какво бе учил Декстър дъщеря си, се бе изплашила и ядосала, след което двамата се бяха скарали.

Странно колко тихо бе всичко сега, колко неподвижно. Карън се прицели в центъра на гърдите му и натисна спусъка. Гърмът бе приглушен, а откатът удари ръката ѝ.

В гърдите му имаше дупка — точно където Карън се бе целила. Тя видя червеното петно на ризата му, между реверите на лепеното сако, с което бе облечен. Но защо и главата му сякаш избухна? От голямата дупка в лявото му слепоочие се разхвърчаха кръв и мозък. Очите му изпъкнаха и той се строполи.

Изведнъж всичко се върна към нормалното темпо. Карън пак чуваше, въпреки че ушите ѝ звънтяха. Виждаше всичко наоколо, не само мъжа с пистолета. Силният мирис на барут подразни носа ѝ. А Марк се отпусна настрани върху чакъла.

Карън пусна пистолета и го сграбчи с две ръце, обръщайки го да легне по гръб. Притисна пръсти към врата му — пулсът му бе ускорен и неравномерен. Очите му бяха полузатворени, гледаха я, но Карън усещаше, че той губи съзнание.

— Ще издържа — обеща той с едва доловим глас.

— Само имай късмет да не го направиш — извика тя и разкъса фланелката му. Ръбът на черната дупка от куршума бе синкав, а яркочервената кръв продължаваше да бълбука и изтича.

Трябваше да запечата раната, и то веднага. Когато се обърна към трупа на едрият мъж, за да види какво може да използва, нещо червено привлече погледа ѝ. Карън се извъртя рязко назад и сграбчи пистолета до тялото на Марк.

— Не се страхувайте — каза един висок слаб мъж и се изправи пред нея. Той бе с червена бейзболна шапка и слънчеви очила и държеше пистолета си с две ръце, с маниера на полицаите и специалните агенти. Огледа това, което бе останало от сенатора, после прекрачи тялото му и доближи Карън, като прибра пистолета на кръста си.

Човекът на Макферсън.

— Къде бяхте, по дяволите? — попита тя ядосано, пусна пистолета и пак се огледа наоколо. Провери джобовете на убития, търсейки пакет цигари. Целофанената обвивка на цигарите щеше да свърши работа за запечатването на раната. Намери само един портфейл. — По дяволите! По дяволите, никой ли вече не пуши!

— Цигара ли ви трябва? — попита мъжът с бейзболната шапка учтиво, но с явно недоумение.

Тя го изглежда унищожително.

— Трябва ми парче тънък найлон, за да запечатам раната.

Той изви вежди над рамките на слънчевите очила. Мълчаливо бръкна в джоба на дънките и извади чифт латексови ръкавици.

— Това ще свърши ли работа?

Карън ги грабна от ръцете му. Някои ръкавици бяха прекалено дебели за подобна фина операция, но тези бяха съвсем фини.

— Идеални са. — Бързо притисна едната ръкавица към дупката на гърдите на Марк. Той трудно си пое дъх, но веднага започна да диша по-добре и въздухът престана да излиза през пробития му дроб.

— Трябва ми нещо, с което да превържа гърдите му, за да го стегна — каза тя. — Има разни дрехи в онзи кашон. — Тя кимна с глава към вътрешността на склада. — Донесете ми нещо.

— Да, мадам. — Бейзболната шапка се огледа за миг и видя ножа, забит в гърлото на единия мъж. — Боже господи, ти не си поплюваш — каза той на Марк и в гласа му се долови възхищение. Той се наведе и издърпа ножа.

Карън погледна кървавото острие на ножа и се сети за СПИН. Зачуди се как може да стерилизира ножа, но в себе си нямаше нищо подходящо. Погледна пак Марк и реши, че сега опасността той да умре от раната си е много по-голяма от това да се зарази от СПИН от кръвта по ножа.

Мъжът с бейзболната шапка бе почти зловещо експедитивен, извади една риза от кашона, разпра подгъва ѝ и започна да я раздира на ивици. Сгъна първите две и ги подаде на Карън, която ги притисна към раната. После той извади една рокля и повтори действията си. Ивиците, които накъса, бяха достатъчно дълги, за да може Карън да обиколи гръдния кош на Марк. Мъжът с бейзболната шапка ѝ помогна, като задържа Марк, за да може Карън да прекара ивиците плат под гърба му. Карън стегна превръзката възможно най-силно и върза лентите на възел точно върху раната за допълнителен натиск.

— Телефон — каза тя рязко, насочвайки вниманието си към следващата необходимост.

— Аз ще се погрижа. — Бейзболната шапка побягна надолу край редицата складове и излезе през оградата. Движеше се съвсем

безшумно.

Карън пак провери пулса на Марк. Сто трийсет и две, прекалено много. Той изпаднаше в шок, тялото му се бореше както със загубата на кръв и с недостига на кислород, така и с нараняването, което бе получило. Карън издърпа краката му нагоре, подпря ги на тялото на едрия мъж и застана така, че слънцето да не пече в лицето на Марк.

— С мен ли си още? — попита тя, напрягайки се да говори спокойно.

Той бавно примигна и успя да се усмихне леко.

— Да, мадам — промърмори той, имитирайки тона на мъжа с бейзболната шапка. — Какво е състоянието на болния?

— Куршумът е попаднал в левия ти дроб. Загубил си много кръв, в шок си, пулсът ти е ускорен и неравномерен...

Той си пое дъх дълбоко и с видима болка.

— Сериозно... но не фатално.

— Да — призна тя опасенията и надеждите си. — Не говори повече. Бейзболната шапка отиде да се обади на 911.

— Трябва да... поговоря с него.

— Той ще се върне ей сега. — Поне се надяваше да е така. Не бе сигурна дали не е решил да изчезне.

Но той се върна след две-три минути, приближавайки се така безшумно, както и бе изчезнал. Веднага коленичи до Марк. Шапката му бе нахлупена много ниско и слънчевите му очила бяха толкова тъмни, че очите му изобщо не се виждаха. Косата му бе тъмнокестенява, забеляза Карън. Но също така осъзна, че и след пет минути да мине край нея без шапката и очилата, сигурно нямаше да го познае.

— Ето. — Той издърпа пистолета си и го подаде на Карън с дръжката към нея. — Ще ви трябва заради балистичните тестове. Не бихме искали ченгетата да попаднат на куршуми с неизвестен произход, нали? Сега да обмислим логична история, която да обяснява три трупа, един ранен и шест пистолета, без да споменаваме ножа. — Той се замисли. — Това няма да е просто.

— Аз ще се справя с това — прошепна дрезгаво Марк.

Мъжът с бейзболната шапка се усмихна. Изправи се, отиде до тялото на сенатора и се взря в него за момент.

— Кучи син — каза на трупа той.

— Чухте... ли? — отново се разнесе дрезгавият шепот на Марк.

— Чух.

Нещо в този сериозен тон направи впечатление на Карън. Тя погледна трупа на сенатора, после мъжа с бейзболната шапка.

— И двамата го застреляхме. Едновременно.

— Да, и двата изстрела са били фатални — съгласи се той.

— Той е пратил да проследят и убият баща ми.

— Знам. — Той понечи да каже още нещо, но после промени решението си и замълча.

Марк се размърда.

— Може ли... този мъж... да е свързан с вас? — Той побутна трупа на другия мъртвец на земята. Карън разбра какво има предвид. Макферсън бе предложил помощта си във всяка възможна форма. Марк не искаше да се споменава нищо, което би могло да намеси ЦРУ.

— Не. Не сме близки.

— Ами тетрадката?

— Публикувайте я — сви устни той. — Нека всички разберат какъв негодник е бил Стивън Лейк. Тя е доказателство за мотивите му. — Той кимна леко и Карън усети, че я гледа изпитателно. — Той ще се оправя ли?

— Така мисля. Да. — Тя докосна лицето на Марк. — Но известно време няма да му е особено лесно.

— Ще се справи. — В далечината се чуха сирените на линейка. — Джес беше прав — добави той. — Ти си роден талант, Частън. Ако някой ден ти омръзне работата тук, обади м... обади се на Макферсън.

— Ще го... направя — отвърна Марк и махна с ръка. — Тръгвайте преди... да пристигнат. Аз... ще се оправя... тук.

Мъжът с бейзболната шапка извади една картичка от джоба си. Беше съвсем обикновена бяла картичка, на която бе записан с молив един номер.

— Обадете се на този номер, за да ни кажете как е той.

— Добре. — Карън я пхна в джоба си.

Мъжът вдигна два пръста към шапката си в кратък поздрав, после тръгна спокойно, без особено да бърза и пак, без да вдига никакъв шум със стъпките си. Карън коленичи до Марк, наклони глава така, че слънцето да не грее в очите му, и продължи да го придържа в

ръцете си. Марк бе вкопчил пръсти в китката ѝ и двамата мълчаливо чакаха, слушайки приближаващите се сирени.

Десет часа по-късно Карън излезе от стаята на Марк в реанимацията и отиде до телефонния автомат в коридора. Операцията бе преминала успешно, дори по-добре, отколкото бе очаквала. Куршумът не бе причинил толкова поражения, колкото би могъл, защото след като бе преминал през дроба, се бе забил в едно ребро и така не се бе лутал из тялото. Беше се наложило да му прелеят две банки кръв, но сега положението на Марк бе стабилизирано. Всъщност той бе буден и съвсем не му бе лесно, точно както бе предвидила Карън.

Тя извади малката бяла картичка от джоба си и набра телефонния номер. Отсреща вдигнаха още при първото позвъняване.

— Да? — Това бе единствената дума, която се чу, но Карън бе сигурна, че това е мъжът с бейзболната шапка.

— Операцията премина добре — съобщи тя. — Състоянието му е стабилизирано, но сигурно ще остане в реанимацията още ден-два. До десетина дни ще си е вкъщи.

— Браво. Благодаря, че се обадохте.

Карън усети, че той се кани да затвори, и бързо продължи:

— Чакайте!

Той изчака.

Яростта се надигна отново в нея.

— За какъв дявол се забавихте толкова много? — изрече тя през зъби.

Той въздъхна и в тези дълги минути тишина Карън си помисли, че той изобщо няма да ѝ отговори. Но той каза:

— Искях да разбера защо. Не знаех за снайперисткия дневник, така че известно време само слушах.

— Но какво значение имаше това? — настоя тя, разтреперана от гняв. Можеше да убият Марк, докато този мъж само е слушал.

Последва нова дълга пауза и мъжът добави:

— Не само вашият баща бе убит, мис Уитлоу.

Той затвори толкова тихо, че тя едва долови щракването. Остави слушалката и се върна при Марк.

Той беше още буден и лицето му бе бяло като възглавницата. Лежеше съвсем неподвижно, за да не размести някоя от многобройните системи, закачени на всевъзможни места по тялото му. Но устните му се извиха в усмивка и той предпазливо премести ръката си, за да докосне нейната.

Тя хвана ръката му с двете си ръце.

— Медина му е бил баща — съобщи тя. — На Бейзболната шапка.

Марк се замисли и отпусна сънливо клепачи, защото морфинът започваше да му действа.

— Тогава се радвам, че стреляхте едновременно — каза той.

— Да. — Карън притаи дъх. Ако бе възможно някой да бъде убит два пъти, то тя и синът на Рик Медина бяха отмъстили за убийството на бащите си.

— Обичам те — прошепна Марк. — Казвал ли съм ти колко си чудесна? Никой ли вече не пуши? От теб ще излезе страхотна сестра в спешно отделение.

Някак си въпреки всичко той се усмихваше. Карън се наведе и докосна с устни ръката му.

— Не ми се прави на интересен — предупреди го тя нежно. — Нали не си забравил, че това е моята болница и мога да накарам сестрите да ти направят един куп гаднички номера.

Той й смигна и продължи да се усмихва.

— Те вече започнаха. Мисля, че загубих девствеността си.

— За това съм сигурна. Хайде, заспивай, скъпи. Обичам те и ще бъда тук, когато се събудиш.

— Знам — отвърна той. — Никога няма да се разделяме.

Очите му се затвориха и той заспа, а Карън продължи да го държи за ръка и да го гледа. Както му бе обещала, когато той се събуди, тя все още беше край леглото му.

Джон Медина седеше подпрял брадичка с ръката си и се взираше замислено пред себе си. Добре че детектив Частън щеше да се оправи. Джес не бе сгрешил в преценката на този човек. Мъж, който можеше с куршум в гърдите да се изправи и пререже гърлото на нападателя си, заслужаваше уважение.

Трябваше вече да тръгва, за да се върне към задачите си, но си позволи да поседи още няколко минути, за да поразмишлява. Винаги бе задържал емоциите вътре в себе си, защото само така можеше да действа пълноценно, но смъртта на баща му го бе разстроила дълбоко. Всъщност след смъртта на Вениша нищо друго не го бе разтърсвало така силно. Сега, когато всичко бе приключило, когато справедливостта и отмъщението бяха възтържествували, той можеше да отприщи мъката, яростта си.

Пресата, разбира се, бе полудяла. Снайперисткият дневник на Декстър Уитлоу бе предаден на полицията и тази част от него, която засягаше смъртта на Уилям Лейк, бе публикувана във вестниците. Журналистите правеха всевъзможни догадки относно мотивите на Стивън Лейк да организира убийството на брат си, но Джон бе сигурен, че покойният и погребан без никакви почести сенатор Лейк бе възприел всичко това просто като необходима стъпка в кариерата си. Той бе убил очевидния наследник на баща си и безпроблемно бе заел мястото му.

Джон погледна часовника си. Нямаше повече време. Изправи се, захвърли червената бейзболна шапка в кошчето за боклук и прокара пръсти през косата си. На летището щеше да го чака самолет.

Щеше да накара Джес да изпрати на мис Уитлоу и детектив Частън хубав сватбен подарък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.